

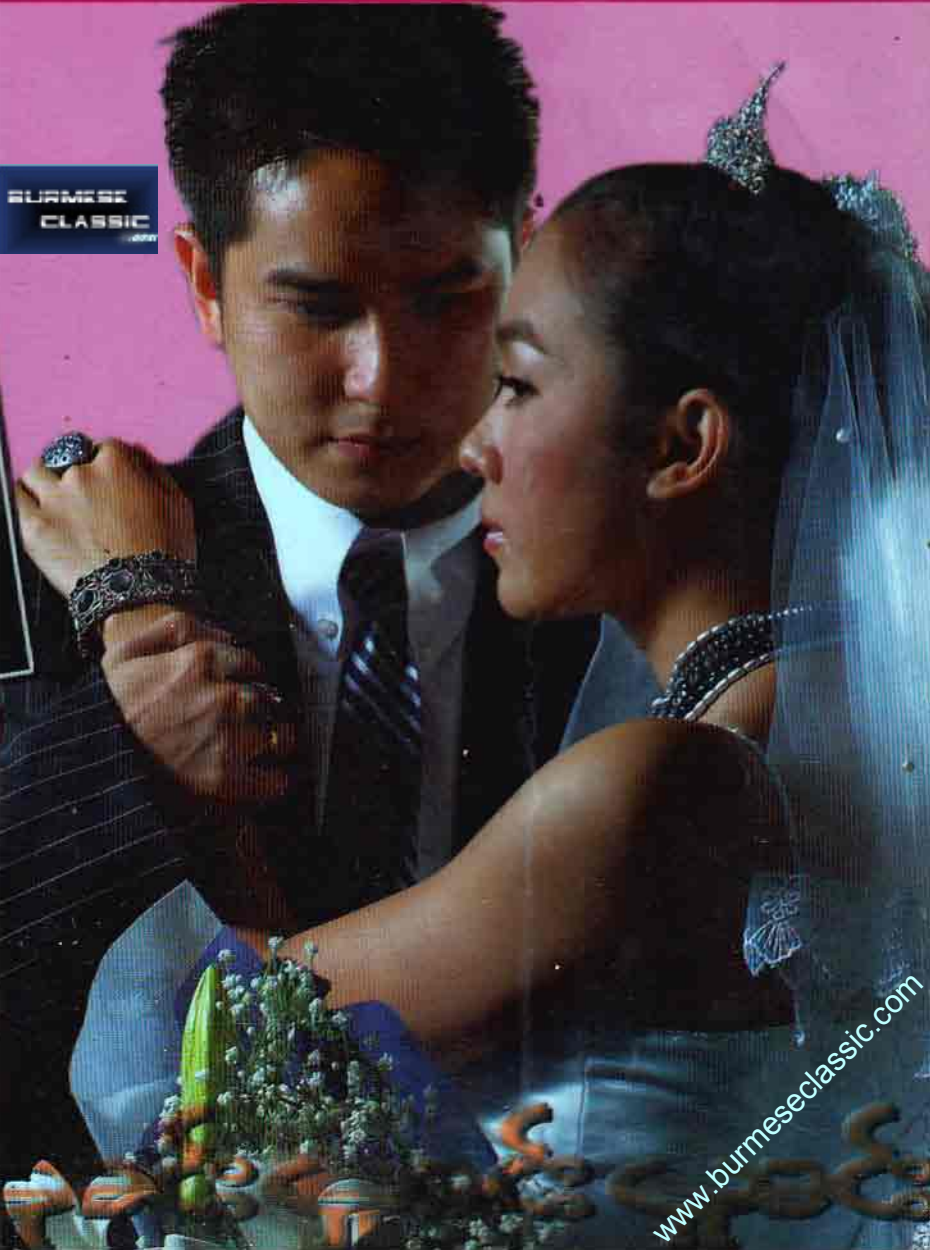
ပုခင်းအန္တရာယ် ဖြိုဖျက်ကာကွယ်နိုင်ကြစေဖို့.

ပုခင်း ရှာဖွေ

ပုခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

VOL (E) , NO (42) ၂၀၁၄ ခုနှစ် ၊ အောက်တိုဘာလ

BURMESE CLASSIC

ပုခင်း - မိုင်းခက်၊ မိုင်းခက်
- မိုင်းခက်

မူဝါဒနှင့်မူဝါဒဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းအားဖြင့် မူဝါဒများကို ကြိုတင်တာထွက်နိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်လျက်----

မူဝါဒဝတ္ထုများအစီအစဉ်အရ **ခွင့်ပြုချက်ဖြ်-၀၃၀၂**ဖြင့် ရှုထောင့်မူဝါဒနှင့်ရသန့်မဂ္ဂဇင်းအား ထစဉ်ထဆန်း (၁)ရက်နေ့တိုင်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

- အမည် - ဦးတင်လှိုင် (ဝန်ကြီး-ငြိမ်း)
- အမည်အဖွဲ့ ဝင်များ - ဦးစောဌေး (ဒုညွှန်ချုပ်-ငြိမ်း၊ အကျဉ်းဦးစီးဌာန)၊
ရဲမှူးချုပ်တင်ဝင်း (ငြိမ်း)၊ ရဲမှူးကြီးအောင်ခိုင် (ငြိမ်း)၊ ရဲမှူးကြီး မြင့်စိုး (ငြိမ်း)
- အကြံပေးအဖွဲ့ - ဒုရဲမှူးကြီးဝင်းမြင့် (ငြိမ်း)၊ ဒုရဲမှူးကြီး ခင်မောင်ဝင်း (ငြိမ်း)၊ ဦးဘဝင်း (ဒုညွှန်မှူး-ထွေ/အုပ်(ငြိမ်း)၊
ဦးရဲထွန်း (လက်ထောက်ညွှန်မှူး-ဥပဒေ-ငြိမ်း)
- ကြံပေးလမ်းညွှန်မှု - ဒေါ်သက်ရီ (အကြံပေး-မြန်မာနိုင်ငံအမျိုး သမီး စီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရည်များအသင်း)
- အယ်ဒီတာချုပ်/ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်နိုင်ဦး (အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်)
- အယ်ဒီတာအယ်ဒီတာချုပ်နှင့်တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ - မောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပင်ကောက်) (မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း၊ တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး)
- ထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးမှူး - ဒေါ်ညိုညိုစိန် (ဒုတိယအမှုဆောင်အရာရှိချုပ်)
- ထွေထွေအကြံပေးအဖွဲ့ - ဦးမင်းဆွေ(AE ဆောက်လုပ်ရေး-ငြိမ်း)၊ ဗိုလ်ကြီးစိုးပိုင် (ငြိမ်း)၊ ဦးသိန်းဝင်း (ကြိုပင်ကောက်)
- အုပ်ငန်းကြီးကြပ်ရေးမှူး - ဒေါ်တင်တင်အောင်
- အုပ်ချုပ်ရေးမှူး - ဦးဌေးနိုင်၊ ဦးအောင်ကျော်ဦး
- အဖွဲ့မှူး - ဒေါ်ခင်စန်းဝင်း၊ ဒေါ်ဖြူဖြူလှိုင်
- မူဝါဒတာဝန်ခံ - စောဝဏ္ဏ
- အုပ်ငန်းအဖွဲ့ - ဦးတင်လင်းဦး၊ ဦးတင်ကြိုင်၊ ဒေါ်လှိုင်လေးဝင်း
- အုပ်ချုပ်အဖွဲ့ - ဦးတင်ဦး၊ ဦးမြင့်ဦးအဖွဲ့
- မူဝါဒ - စိန်နန်း၊ ပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၃၀၃၇)၊ အမှတ်(၈၉)၊ (၅၆)လမ်းတို၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဆုံးဖလင် - EAGLE COLOUR SEPARATION

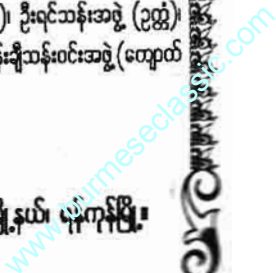

ရှုထောင့်မီဒီယာအဖွဲ့၏ ထိုင်းဒေသကြီး၊ ဂျပန်နယ်၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ် မီဒီယာများအဖွဲ့များ

အောင်မင်းအဖွဲ့ (ရန်ကုန်တိုင်း)၊ ဦးအောင်ကျော်ဦးအဖွဲ့ (ကချင်ပြည်နယ်)၊ ဦးခိုင်မင်းအဖွဲ့ (နေပြည်တော်)၊ ဦးခင်ဇော်အဖွဲ့ (ကရင်ပြည်နယ်)၊ ဦးသိန်းလှိုင်အဖွဲ့ (ပွန်ပြည်နယ်)၊
သိန်းဇော်ဦးအဖွဲ့ (မုဆယ်/ရှမ်းပြည်နယ်)၊ ဦးစံဇော်အောင်အဖွဲ့ (ထားဝေး/ရှမ်းပြည်နယ်)၊ ဦးမြင့်အောင်အဖွဲ့ (ကယားပြည်နယ်)၊ ဦးဇော်ရင်းအဖွဲ့ (ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး-အရှေ့ပိုင်း)၊
ရဲမှူးကြီးခင်မောင်ဝင်း (ငြိမ်း)အဖွဲ့ (ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး-အနောက်ပိုင်း)၊ ဦးထင်စိုး/ဦးထွန်းအဖွဲ့ (သာယာဝတီခရိုင်)၊ ဦးခင်မောင်ဝင်း/ဦးလှထူးအဖွဲ့ (မကွေးတိုင်း)၊ ဦးညိုညိုအဖွဲ့
ဘားအံခရိုင်)၊ ဦးရွှေဝင်းအဖွဲ့ (ပြည်ခရိုင်)၊ ဦးအောင်သန်းထွန်းနှင့် ဦးမျိုးဆွေဦးအဖွဲ့ (ပြည်မြို့နယ်)၊ ဦးထွန်းမြင့်အဖွဲ့ (ပန်းတောင်း/ဥက္ကဋ္ဌ)၊ ဦးလှထူးအဖွဲ့ (အောင်တံ/ပြင်)၊
မျိုးသက်အောင်အဖွဲ့ (ဇီးတုန်း)၊ ဦးအောင်မြင့်/ဦးမြင့်အောင်အဖွဲ့ (ရွှေတောင်)၊ ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ (ပုတီးတုန်း)၊ ဦးခင်သောင်း/ဦးစည်သူအောင်အဖွဲ့ (ဆဲတုန်း)၊ ဦးတင်
ဆင်ကြည်/ဦးစိုးဇော်အဖွဲ့ (ပေါင်းတည်)၊ ဦးထွန်းဝေအဖွဲ့ (ကံမ)၊ ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ (အုတ်စို)၊ ဦးသိန်းထွန်းအဖွဲ့ (နတ်တလင်း)၊ ဦးစိုးဇော်ဇော်အဖွဲ့ (အင်းမ/ဝတ်ပုတ်)၊
မောင်မောင်သိန်း/ဦးသက်ဝင်းအဖွဲ့ (မင်းလှ)၊ ဦးမြင့်ထွန်းအဖွဲ့ (သာပေါင်း)၊ ဦးအေးအောင်အဖွဲ့ (ပေါင်းတည်)၊ ဦးထင်အောင်လှိုင်/ဦးသက်မြင့်ဝင်းအဖွဲ့ (လက်ဝဲတန်း)၊
စင်းဇော်အဖွဲ့ (မိုးညို)၊ ဦးမောင်မောင်စိုးအဖွဲ့ (ဘုရားကြီး)၊ ဦးအောင်မျိုးဦးအဖွဲ့ (ကျောက်တံခါး)၊ ဦးအောင်ဇော်မင်းအဖွဲ့ (မြန်အောင်)၊ ဒုရဲမှူးတင်လှိုင်(ငြိမ်း)အဖွဲ့ (ပေါင်ခေါင်း)၊
ချစ်လှအဖွဲ့ (ကြာခင်း)၊ ဦးစိုးမင်းအဖွဲ့ (ဘက်ရဲ)၊ ဦးကျော်နိုင်ဦးအဖွဲ့ (ကပ်မြို့နယ်)၊ ဦးသန်းဝင်းအဖွဲ့ (ချောက်)၊ ဦးလှရွှေအဖွဲ့ (ကျောက်ဝန်းတောင်း)၊ ဦးစိန်ဝင်းအဖွဲ့ (ရေစကြို)၊
မျိုးအဖွဲ့ (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်/သာယော)၊ ဦးအောင်အောင်ထွန်းအဖွဲ့ (မြစ်ကြီးနား)၊ ဦးထွန်းထွန်းမင်းအဖွဲ့ (ရိုင်းမော်)၊ ဒေါ်လှထွန်းအဖွဲ့ (မြောက်ပိုင်းခရိုင်-လှိုင်သာယာ-၁)၊
စာင်ထွန်းဦးအဖွဲ့ (မြောက်ပိုင်းခရိုင်-လှိုင်သာယာ- ၂)၊ ဦးဝင်းလှိုင်အဖွဲ့ (ဒေါ်ပုံ)၊ ဦးတင်လှိုင်အဖွဲ့ (ဒေါ်ပုံ)၊ ဦးထိုက်ခိုင်အဖွဲ့ (ရွှေပြည်သာ)၊ ဦးခင်သန်းအဖွဲ့ (ဥက္က)၊
ကျော်ဌေးအောင်အဖွဲ့ (ပခုက္ကူ)၊ ဦးမောင်မောင်အဖွဲ့ (သာယော-၂)၊ ဦးထွန်း/ဦးစိုးထင်မြင့်အဖွဲ့ (ကြိုပင်ကောက်)၊ တိုရိုနှင့်အဖွဲ့ (ဒဂုံဆိပ်ကမ်း)၊ ပန်းချီသန်းဝင်းအဖွဲ့ (ကျောက်
ဦး)။

သတင်းနှင့်စာပေများပေါ့လျက်စာ

ရှုထောင့်မူဝါဒနှင့်ရသန့်မဂ္ဂဇင်းရုံး၊ သတင်းစုအသင်းနေရာခွဲ၊ (၉၆) မဟာသုခလမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
PH: 01-297297, 01-9000017, FAX : 01-397164

ရွှေထောင်မှိုခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာလထုတ် (၂၀၁၄)
မာတိကာ

ကဏ္ဍရှုထောင့်

☆ မောင်ယဉ်မှူး	၈
☆ ဇော်နောင်	၉
☆ ရွှေညာသားမြတ်မင်း	၁၀
☆ မျိုးခိုင် (မူဆယ်)	၁၁

ကာတွန်းရှုထောင့်

❖ ရွှေကိုဦး	
❖ ဇွဲနေ	
❖ ရန်ကြီးအောင်	

ဥပဒေရှုထောင့်

❖ မောင်ဉာဏ်ရွှင် (ဥပဒေ)	၁၅
-------------------------	----

ရွှေထောင်မှိုခင်းဝတ္ထုတို/ရှည်

★ သာစည်အောင်တင် (ဪ ဟောဘာ--ဟောဘာ)	၁၉
★ လှူဂိုဏ်းအောင် (ဖလင်မဖြန်းနဲ့)	၂၃
★ ကျော်စိုးသူ (ဥသျှစ်ပင်) (မခန်းတဲ့မျက်ရည်)	၂၉
★ ရွှေဘိုဘာမထီ ခင်အောင် (သခင်မျိုးတေ့တို့ဗမာ)	၃၄
★ ကျော်အေးရွှေ (နှိမ်နင်းထားသီးဖေကြီးသမီး)	၄၀

★ ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ) (မှားပြီးရင်းမှားကလဲ့စား)	၄၅
★ မောင်မောင်စိန်လင်း (နတ်မောက်) (မာယာကျော့ကွင်း)	၅၅
★ ကိုကိုလှ (ကမာမြေ) (သံလှောင်ချိုင့်ဆီသို)	၆၅
★ သင်းသင်းလှိုင် (တပ်ကုန်း) (လွဲမှားသောမေတ္တာ)	၆၉
★ မောင်မောင် (ပိတောက်မြိုင်) (လူသတ်စားပြ)	၇၃
★ မောင်မျိုးသက် (ထားမရဆီးမရ)	၈၀
★ အောင်မင်း (ယတ္တန်းမြေ) (နှစ်ပါးဂဟေဆက်ဖို့)	၈၅

- ကျော်သန်းစံ
(နာမည်ကြီးလူဆိုးမြတ်စံ) ၉၅
- ဦးခင်ဇော် (မရမ်းကုန်း)
(ကလေးသူငယ်များနှင့်လောကပါလ) ၁၀၀
- ဇေယျရွှေ (မော်လမြိုင်)
(မသူတော်မောင်ကျော်နှင့်-----) ၁၁၀

သာသာပြန်ဝတ္ထု

- စိန်ဝင်းမော်
(ရော့ခဲဘုရင် (သို့မဟုတ်)မူးယစ်ဆေးဝါး) ၁၂၁

ရသဝတ္ထု

- အောင်ဆင့်
(၂က/နှစ်ထောင်ကျော်) ၁၃၅

ရှုထောင့်အောင်းပါး

- ဆူးသစ်
(ကိုယ်လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်း) ၁၄၃

နည်းသားရှုထောင့်ကဏ္ဍ

- ✱ လူထက်မင်းခေ
(အမြစ်တွယ်နေတဲ့အဖြည့်ခံပုံပြင်) ၁၄၇
- ✱ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာသုံးသပ်ချက် ၁၅၇

BURMESE CLASSIC ရှုထောင့်ဖြောင့်ချက်နည်းသားကဏ္ဍ

- ✱ ဟန်နီ (တောင်ကြီး)
(လွမ်းသမျှအပူတိုငြိမ်းပါစေ) ၁၅၂

ရှုထောင့်ရုပ်ရှင်ကဏ္ဍ

- ★ ကျော်ဇောတိန်း (ဒေါပုံ)
(မော်ဒန်ရာဇဝင်) ၁၆၅
- ★ ခိုင်စင်သန့်
(ခြံအမှတ်-၅၂) ၁၆၈

စာအုပ်စင်ရှုထောင့်

- ⊕ ကိုကြီးထူး ၁၇၁

ရှုထောင့်ဗေဒင်ကဏ္ဍ

- ✱ တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၇၄

“ရပ်တန့်ခြင်း”

တောင်ထင်ရှား

- ❁ မပြည့်ခင်က
အစဉ်ဖြည့်ဆည်း ပြည့်ဝ၏။
- ❁ မသိခင်က
အစဉ်ကြိုးစားရင့်ကျက်၏။
- ❁ မတတ်ခင်က
အစဉ်ဆည်းပူး တိုးတက်၏။
- ❁ တတ်ပြီထင်သည်
ဤတွင် ရပ်တန့်သွားလေသတည်း။ ။

“သံသရာခရီးသည်”

ဖော်နောင်

သံသရာခရီးလမ်းမှာဖြင့်
 လူ့ဘဝကို သင်ဖြတ်သန်းချိန်၌
 လျှောက်လှမ်းရာ ခြေတစ်လှမ်း
 ကုဋေတစ်သန်းမက တန်ပါစေ။

လူ့ဘဝ
 ရခဲရာ သည်စခန်းဆီက
 ဘယ်ရပ်ဘယ်ဆီမြန်းချင်သတန်း
 စိတ်အကြံ နိဗ္ဗာန်လမ်းဆီလည်း
 လှမ်းလျှောက်နိုင်ပေ။

ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ
 ဒါန, သီလ, ဘာဝနာ
 တစ်ခုခုပါ ပါစေ
 လှမ်းပါလေ အမွန်စခန်း။

အခွင့်သာအခါကောင်းမှာဖြင့်
 လွတ်ကြောင်းကိုရည်ရွယ်လို့
 ကာမနယ်အမှောင်ဖုံးလေတဲ့
 အဝိဇ္ဇာ သည်နှောင်ကုန်းဆီက
 ရုန်းထွက်ကြမ်း။ ။

“အသိနှင့်ထင်”

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

* အနိစ္စ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို
 ဉာဏ်မှထင်စွာ၊ မဂ္ဂပါလျှင်
 လူရွာလူသား၊ လူအများတို့
 တရားမရ၊ မှားတတ်စွာ။

* ဣန္ဒြာရုံလှ၊ တွေ့ကြုံကြစဉ်
 ကာမတဏှာ၊ တပ်မက်စွာဖြင့်
 သာယာမူးမေ့ ‘ယင်’ သို့ မွေ့။

* အနိစ္စာရုံ၊ ကိုယ်တွေ့ကြုံလျှင်
 တုန်လှုပ်ချောက်ချား၊ ပူမီးပွား၍
 တရားလက်လွတ် ‘ငှက်’ တောင်ကျွတ်။

* ဪ...
 မြင်မြင်သမျှ၊ အနိစ္စကို
 ဒုက္ခထင်ကာ၊ ရှုမှတ်ကြာလျှင်
 သူငါအစွဲ၊ ရှောင်ဖယ်လွဲ၍
 ရင်ထဲငြိမ်းအေး၊ ပူဆွေးမဖက်
 ဖြစ်ပျက်အစဉ်၊ သိအမြင်ကြောင့်
 ကျင်လည်နေကြ၊ ဝင့်ဒုက္ခမှ
 မုချတင်းစင်၊ နိဗ္ဗာန်ခွင်သို့
 ကြိုတင် မဂ်ပန်း ကြိုင်စေသည်။
 ဒိုဝင်တက်လှမ်း နိုင်ပေမည်။

။

“ချိန်းထဲည”

မျိုးခိုင် (မူဆယ်)

- ❑ လသာတဲ့ညအခါမှာ
ခဏတာချိန်းတွေ၊
ထွေးဝေ့ယူဖွဲ့နမ်း
ချမ်းမြကြည်မွေ့။
- ❑ တစ်ယောက်ရဲမျက်နှာ
သေချာစွာ စေ့စေ့ကြည့်
ရင်ခုန်နှလုံးသား
အပြုံးများပီတိ။
- ❑ သိပ်ချစ်တဲ့စကားတွေ
နားမနေဖောင်ဖွဲ့၊
ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်
ဒီမောင်ချစ်ခဲ့။
- ❑ အကြင်နာယုယ
ပြုသမျှရင်ခုန်မြိန်၊
ချစ်သက်သေတစ်သက်မခွဲ
လက်တွဲဖို့ မိဇ္ဈန်။
- ❑ ခွဲခွာနီးအချိန်တန်
အိမ်အပြန်ဝမ်းနည်း၊
ကျွမ်းအခက်ဝေ သာဓက
နှမ်းရက်ရှည်ကြာသမျှ
အလွမ်းမျက်ရည်ဖြာကျ
နာရအသည်း။ ။

ကာတွန်း ရှုထောင့်

ခင်ဗျားရှေ့၊ ပိုင်ဆိုင်တဲ့
ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ပေးခမ်း

ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်း
တွေကတော့၊ တစ်ခု
မှ မရှိပါဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်
တာဆိုလို့ မိန်းမ
တစ်ယောက် ပဲရှိပါ
တယ်၊ ဗျာ...

မောင်နှမ
၆/၇/၂၀၁၃

ကာတွန်း ရှုထောင့်

အမျိုးကြီး လူမျိုးကြီးတွေ
တဖြည်းဖြည်းမှားမှားလာ
တာက....

ကိုယ်ဝင်တွေ၊ လက်ရှိကုန်စေ့ဒါး၊
နဲ့ အိမ်ထောင်ဖြုတ်ဖို့ စိတ်မကူးလို့
ကြလို့ရမှာပေါ့. ဟဲ့နဲ့....

ကာတွန်း ဂူထောင်

ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ
အဓိကမဟုတ်ပါဘူး

ဆေးဖို့ဝါးခပ်
အဓိကပေါ့!

ကျွန်းကျွန်း (ဂူထောင်)

ဥပဒေရေးရာအမေးအဖြေ

မောင်ဉာဏ်ရွှင် (ဥပဒေ)

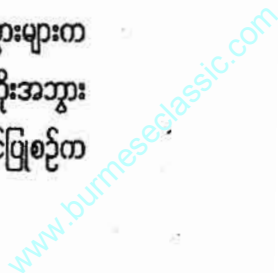
မေး။ ဆရာ့ကိုတစ်ခုမေးပါရစေ။ ကျွန်တော်က တောကပါ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အဘိုး၊ အဘွားများက ရှင်ပြု
ပေးတယ်။ ရှင်ပြုပေးတုန်းက ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ အဖေ၊ အမေများ လက်ထက်ကတည်းက လုပ်ထားတဲ့ ရွှေကြယ်သီး
တစ်စုံကို အဘိုးနဲ့အဘွားက ကျွန်တော့်ကို လက်ဖွဲ့ခဲ့တယ်။ အဘိုး၊ အဘွားများဆုံးတော့ ကျွန်တော် တောင်းတယ်။
အဘိုး၊ အဘွားအိမ်မှာ အတူနေခဲ့တဲ့ ဦးလေးက မပေးပါဘူး။ အဲဒီလိုမပေးဘဲ နေလိုရသလား ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မောင်သန်းဆောင်၊ နတ်မောက်မြို့။

ဖြေ။ မြန်မာမလေ့ထုံးတမ်းမှာ မိဘ ဒါမှမဟုတ် အဘိုး၊ အဘွားက သားသမီး၊ မြေးများကို ပုခက်တင်တဲ့အခါ
ခေါင်းရိတ်တဲ့အခါ၊ နားထွင်းတဲ့အခါ၊ ရှင်ပြုတဲ့အခါ၊ ထိမ်းမြားတဲ့အခါ ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့လေ့ရှိတယ်။ ပေးကမ်းလက်
ဖွဲ့တဲ့အခါမှာလည်း မရွှေမပြောင်းနိုင်တဲ့ပစ္စည်း၊ ရွှေပြောင်းနိုင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာလည်းရှိတယ်။ နောက်ပြီး ဒီလို ပေးကမ်း
ဆက်ဖွဲ့တဲ့အခါ လက်ရောက်ပေးအပ်မှု၊ မပေးအပ်မှုဆိုတာလည်းရှိတယ်။

ဓမ္မသတ်များအရ အဘိုးအဘွားတို့က မြေးများကို ရှင်ပြုချိန်ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့တဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဆက်ရောက်ပေးအပ်ရန်မလိုဘူး။ ပေးကမ်းခြင်း ခိုင်မာတည်မြဲတယ်လို့ဆိုတယ်။ အဘိုးအဘွားများက မြေးများအား
ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့တဲ့ပစ္စည်းကို အဘိုးအဘွားများ အသက်ရှင်နေစဉ်တွင် ပစ္စည်းရတဲ့ မြေးက အခွင့်အရေးတစ်ရပ်
အနေနဲ့ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ အဘိုးအဘွားများ၏ ဆန္ဒအတိုင်း အဲဒီပစ္စည်းကို ပေးလိုကပေးထား၊ မပေးလိုက
မပေး နေနိုင်တယ်။

တကယ်တော့ အဘိုးအဘွားက မြေးများအား မင်္ဂလာအခမ်းအနားတစ်ခုခုမှာ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ပေး
ပေးလက်ဖွဲ့ခြင်းဆိုတာ စင်စစ်မှာ အမွေပေးနည်းတစ်ရပ်ဖြစ်တယ်။ ဘိုးဘွားများ သေဆုံးတဲ့အခါ မြေးများအနေနဲ့
သူတို့ရဲ့ ဦးကြီး၊ ဦးလေးအစရှိတဲ့ သူတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်၍ အမွေခွဲတဲ့နေရာမှာ မနှစ်နာစေရန်ဖြစ်တယ်။ ဘိုးဘွားများက
ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို လက်ရောက်မပေးကမ်းသေးဘဲ ဘိုးဘွားလက်ဝယ်ရှိနေတယ်ဆိုရင် အဘိုးအဘွား
များ သေဆုံးချိန်မှာ ရပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ အခု မောင်သန်းဆောင် အဘိုးအဘွားများမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ရှင်ပြုစဉ်က

မောင်သန်းဆောင်ကို ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့ထားခဲ့တဲ့ ရွှေကြယ်သီးတစ်စုံကို မောင်သန်းဆောင် ရခွင့်ရှိပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဓဝး။ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးများ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ ဘာသာရေးနဲ့ သက်ဆိုင်ပါသလား။ လူမှုရေးသက်သက်ပဲ ဖြစ်ပါသလား ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

ဓနင်း။ ဝိသေသတော်

ဖြေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်ဟာ လူ့လောကီဘုံမှ လွတ်မြောက်အောင် ရှာဖွေတဲ့တရားတော်ဖြစ်တယ်။ မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေးဟာ လူ့လောကီမှ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ကိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘူး။ ယနေ့တည်ရှိနေတဲ့ မြန်မာ့မလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမတို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းပြီး လူ့လောကီ၌ နေထိုင်ရန် ရည်ရွယ်လက်ထပ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဟာ ဘာသာရေးနဲ့လုံးဝမသက်ဆိုင်ဘဲ လောကီရေးသက်သက်သာဖြစ်တယ်။ မြန်မာ့မလေ့ ထုံးတမ်းအထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များနဲ့ မတူဘူး။ ၎င်းတို့ရဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဟာ ဘာသာရေးအခမ်းအနားတစ်ရပ် ဖြစ်တယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ ထိမ်းမြားမှုဟာ လူမှုရေးသက်သက်သာဖြစ်ကြောင်းကို ၁၉၆၅ခုနှစ် တရားကြီးချုပ် ဒေါက်တာမောင်မောင်၊ တရားသူကြီး ဦးချစ်နဲ့ တရားသူကြီး ဦးစိန်သင်းတို့က မောင်ကိုကြီးနဲ့ ဒေါ်အုန်းခင်စီရင်ထုံးမှာ “ယဉ်ကျေးသော မည်သည့်နိုင်ငံတွင်မဆို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်တည်ဆောက်ခြင်း စသည့် တို့တို ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ဆက်ဆံကူးလူးခြင်းနှင့် အတူမထားကြပေ။ သိမ်မွေ့၍ အရေးကြီးသော လူမှုရေးတစ်ရပ်အရ လက်ခံကျင့်သုံးကြသည်” လို့ ဖော်ပြထားတာ တွေ့ရတယ်။

အဲဒီလို အလားတူပဲ ဦးသန်းငွေနဲ့ မခင်ရီ စီရင်ထုံးမှာလည်း “လက်ထပ်ထိမ်းမြားအိမ်ထောင်တည်ဆောက်သည် ဘာသာရေးတိစ္ဆာမဟုတ်။ လူမှုရေးတိစ္ဆာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၌ အခွန်ရှည်စွာ လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့ကြသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရေးဟာ ဘာသာရေးနဲ့မဆိုင်ဘဲ လူမှုရေးသက်သက်သာဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဝေ။ မြန်မာ့မလေ့ထုံးတမ်းအရ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရင် အခမ်းအနား လို/မလို ဖြေကြားပေးပါ ဆရာ။

မောင်သတ်ခိုင်၊ ကြည်မြင့်ထိုင်မြို့နယ်။

ဖြေ။ မြန်မာ့မလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရာမှာ တရားဝင်စေရန် အခမ်းအနားမလိုဘူး။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ထင်ရှားအောင် လူအများရှေ့ လင်မယားဖြစ်တယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုနိုင်လောက်အောင် နေထိုင်ကြလျှင် အကြင်လင်မယားအရာ မြောက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဓိကကတော့ ကာယကံရှင်နှစ်ဦးရဲ့ သဘောတူညီမှုဟာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် တစ်အိမ်တည်း အကြင်လင်မယားအဖြစ် အတူနေထိုင်ခြင်း၊ အတူတကွ ဘုရားကျောင်း သွားခြင်း၊ အလှူမင်္ဂလာဆောင်သွားခြင်း စတာတွေဟာ အကြင်လင်မယားဖြစ်မြောက်စေတဲ့ အချက်တွေပဲဖြစ်တယ်။

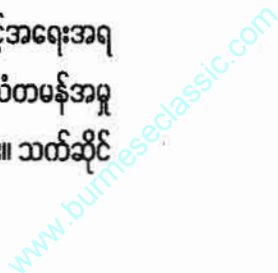
လက်ထပ်ထိမ်းမြားတဲ့အခါ မင်္ဂလာအခမ်းအနား အကျွေးအမွေးများဖြင့် ငွေကြေးအလိုက် ညွှန်ခံလေ့ရှိတယ်။ အိမ်ထောင်ကြီးများနဲ့အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျသူများဟာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးခြင်း၊ ဆွေမျိုးရင်းချာများ ထို ကျွေးမွေးခြင်းစတဲ့ နည်းများနဲ့ အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြောင်းကို လူအများရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံယူလေ့ရှိကြတယ်။ ဒီလိုအခမ်းအနားပြုလုပ်ပြီး ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကို ဖိတ်ကြားကျွေးမွေးကြခြင်းဟာ မလေ့ထုံးစံပင်ဖြစ်နေပါပြီ။ အမှန်ကတော့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်တဲ့အခါ အခမ်းအနား မလိုပါကြောင်း ဖြေကြားလျှောက်ရပါတယ်။

ဝေ။ ဆရာ နိုင်ငံခြားသားများ မြန်မာပြည်အတွင်း နေထိုင်နေရင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် မြန်မာနိုင်ငံဥပဒေနဲ့ အရေးယူလို ရပါသလား ဆရာ၊ ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

ဦးစင်းထယ်အောင်၊ ဗတန်းမြို့နယ်

ဖြေ။ မြန်မာနိုင်ငံဥပဒေနဲ့ အရေးယူလိုရပါတယ်။ မြန်မာပြည်အတွင်းနေထိုင်သူ အားလုံးဟာ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရထံ သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေကို လိုက်နာရပါတယ်။ မြန်မာပြည်အတွင်း နေထိုင်နေသမျှကာလပတ်လုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေနဲ့ သက်ဆိုင်နေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သံတမန်များကိုတော့ သံတမန်အခွင့်အရေးအရလည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတကာ အခွင့်အရေးအရလည်းကောင်း တင်းလွတ်ခွင့်ပေးထားတဲ့ကိစ္စများ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သံတမန်အခွင့်အရေးရတဲ့ သံတမန်အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများကို တင်းလွတ်ခွင့်ပေးထားတဲ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရက အရေးယူလို့ မရပါဘူး။ သက်ဆိုင်

ရာ နိုင်ငံကို အကြောင်းကြားပြီး အဲဒီနိုင်ငံက သူတို့ရဲ့ ဥပဒေများအရ လိုအပ်သလို အရေးယူနိုင်ပါကြောင်း ဖြေကြား လိုက်ရပါတယ်။

မေး။ ဆရာ မယားခိုးမှုဆိုတာ လင်ရှိမယားတစ်ယောက်ကို ခိုးယူပေါင်းသင်းတာလို့တော့ အကြမ်းဖျင်းသိပါတယ်။ ဘယ်လိုအချက်အလက်နဲ့ ပြည့်စုံရင် မယားခိုးမှု မြောက်ပါသလဲ။ မယားခိုးမှုတို့ ကျူးလွန်ရင် ဘယ်လောက်အထိ အပြစ်ပေးနိုင်သလဲ ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မောင်ခိုင်မြင့်၊ သာထေတမြို့နယ်။

ဖြေ။ မယားခိုးမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇အရ အရေးယူပြီး ထောင်ဒဏ်ကတော့ ငါးနှစ်အထိဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ ဒဏ်နှစ်ရပ်စလုံးဖြစ်စေ ချမှတ်နိုင်တယ်။ ပုဒ်မ ၄၉၇ဟာ ရဲအရေးမပိုင်တဲ့အတွက် ရဲစခန်းမှာ အမှု ဖွင့် မတိုင်ကြားနိုင်ပါဘူး။ တရားရုံးမှာ ဦးတိုက်လျှောက်ထားရမှာ ဖြစ်တယ်။

မယားခိုးမှုဆိုတာက သူတစ်ပါးရဲ့ လင်ရှိမယားကို ခိုးယူပေါင်းသင်းရင် ဒါမှမဟုတ် ကာမစပ်ယှက်ရင် မယား ခိုးမှုမြောက်တယ်။ အဓိကအားဖြင့် ဘယ်သူမဆို-

- (၁) လင်ရှိမယားတစ်ယောက်ကို ကာမစပ်ယှက်ခြင်းပြုရင်၊
- (၂) အမျိုးသမီးကို အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ မယားဖြစ်မှန်းသိရင်၊ မယားဖြစ်မှန်း ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိရင်၊
- (၃) အမျိုးသမီးရဲ့ လင်ယောက်ျားက သဘောမတူရင်၊
- (၄) ကာမစပ်ယှက်ခြင်း၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းတို့ကို ကျူးလွန်ရင် ကျူးလွန်သူဟာ မယားခိုးမှု ကျူးလွန်ရာရောက်တယ်။

အထူးမှတ်သားရမှာက လင်ယောက်ျားရှိတဲ့ အမျိုးသမီးက သဘောတူသည့်တိုင်အောင် မယားခိုးမှုမြောက် တယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီအမျိုးသမီးက သဘောမတူဘဲ ကာမစပ်ယှက်ရင် မယားခိုးမှုမမြောက်ဘဲ မုဒိမ်းမှုမြောက်နိုင် ပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဪ ...

လောဘ လောဘ

သာစည် - အောင်တင်

ရွှေလောင်အောင်နှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

“ကြော် ...
ထောဘ ... ထောဘ”
ဘာစဉ်-အောင်ထင်

(၁)

“ဆရာလေး ဒေါ်သီရိ”
နေ့ဆွမ်းအပြီး ကျောင်း
ရှေ့မန်ကျည်းပင်အောက်က ကွပ်
ပျစ်မှာ အေးအေးလူလူ ပြောင်းဖူး
ဖက် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ဖွာနေ
တုန်းမှာ စာပို့သမားတစ်ယောက်က
ကြေးနန်းစာလာပို့၍ ဖောက်ဖတ်တဲ့
အခါမှာတော့ ....

“အမေ သမီး ကလေး
ပျက်ကျလို့ ဆေးရုံတက်နေရပါ
တယ်။ အမေ့မြေးနှစ်ယောက်နဲ့
ကိုပြား တစ်ယောက်တည်း ဘယ်
လိုမှ မဖြစ်လို့ပါ။ ဆိုက်ကားတလဲ
နေ့တိုင်းထွက်မှာဖြစ်မှာ။ မထွက်ရင်
အုံနာတ ဆိုက်ကားပြန်သိမ်းမှာ။ ဒါ
ကြောင့်မို့လို့ ခေတ္တခဏလောက် အိမ်
ပြန်လာခဲ့ပါဦး”

အေး

xxxx

အဲဒီ ကြေးနန်းကို ဖတ်
လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ
“အင်း ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ
သံယောဇဉ် မီးတွေပါလား”

“အေးလေ သင်းတို့တ
တွေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေတုန်းမယ်
မသွားလို့တော့ဖြင့် မတော်လေဘူး။
ခဏလောက်တော့ ပြန်လိုက်ဦးမှပါ
ပဲလေ။ မပြန်လာလဲ တစ်နှစ်ကျော်
လောက်ရှိနေပြီကပဲ”

ဒီလိုနဲ့ ဒေါ်သီရိ တစ်
ယောက် ကမန်းကတန်း ဘူတာသို့
မီးရထားလက်မှတ်တစ်စောင်ဝယ်ပြီး
တွဲပေါ်ကို တက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
တစ်တွဲလုံး ထိုင်ခုံအပြည့် လူအ
ပြည့် ...

(၂)

“တွဲပေါ်မယ်”

လူရွယ်တစ်ယောက် ပြူး
တိပြူးကြောင်နဲ့ ဝနာမငြိမ်ထိုင်နေပြီး
သူ့ဘေးမှာ သေတ္တာတစ်လုံးတိုလည်း
တင်ထားတာကို ဒေါ်သီရိ တွေ့လိုက်ရ
တယ်ဆိုရင်ပဲ သွားတဲ့ပြီးမှ-

“ဒကာလေး ဒီသေတ္တာကို
ခုံအောက်သွင်းပြီး ဆရာလေးပါ ထိုင်
လို့ ရနိုင်မလား”

အဲသလို မေးလိုက်တယ်
ဆိုရင်ပဲ ပြူးပြူးပျာပျာနဲ့
“ခင်ဗျာ ... ဗျာ ... ကြော်
အင်း .. အင်း ရပါတယ်ဗျာ။ ရပါတယ်
ခင်ဗျာ”

ဒီလိုမျိုး ဗလုံးဗထွေး ပြော
ရင်း သေတ္တာကို အတူမချလို့ ခုံ
အောက်သွင်းလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဒေါ်သီရိလည်း ထိုင်
စရာနေရာရပြီး မောမောနဲ့ မိန်းလိုက်
တာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးကို အိပ်
ပျော်လို့ သွားလေတော့တယ်။ မီး ရ
ထားကြီးကလည်း တစ်ဘူတာပြီး
တစ်ဘူတာ၊ တစ်မြို့ပြီး တစ်မြို့နဲ့
ကျော်လို့ဖြတ်လို့ လာခဲ့လေရာက-

ပဲခူးဘူတာ ...

ဒီမှာတင် ရှာဖွေရေး အဖွဲ့
တစ်ဖွဲ့ တွဲပေါ်ကိုအုံလိုက်ကျင်းလိုက်
တက်လို့ လာခဲ့လေပါတော့တယ်။
ဆရာလေး ဒေါ်သီရိလည်း အိမ်နာထ
နိုးလာပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်မျိုးနှင့်အရသာခွဲခြားခြင်း

ဆော့တာ သူ့ဘေးကလူရွယ်လည်း
ဆိုတော့ပါဘူး။ ပျောက်ချင်းမလှ
ဆောက်သွားပါလေတော့တယ်။

ရှာဖွေရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်
ယောက် ....

ဒေါ်သီရိ အနီးကို ရောက်
ထားခဲ့လေရာက ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီး
နဲ့အောက်မှ သေတ္တာကို တွေ့တယ်ဆို
ရင်ပဲ

“ဆရာလေး ဒီ သေတ္တာ
ထဲ ဆရာလေးသေတ္တာလား”

ဒီလို မေးလိုက်တယ် ဆို
ရင်ပဲ

“ဒေါ်သီရိ”

“အင်း ... ဟိုလူရွယ်လဲ
မရှိတော့ဘူး။ သေတ္တာထဲ ဘယ်လို
အစိုးတန်ပစ္စည်းတွေပါလဲမသိဘူး။
အင်းလေ ငါ့ သေတ္တာလို့ပဲ ဖြေလိုက်
တာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှ သမီးတို့
အတွက်လဲ အစစအရာရာ အဆင်
ပြေသွားမှာပဲလေ”

“အဲသလိုမျိုး အတွေး

တွေ ရှုပ်ထွက်ခတ်နေလေတော့တာ
ရှာဖွေရေးတာဝန်ရှိသူက-

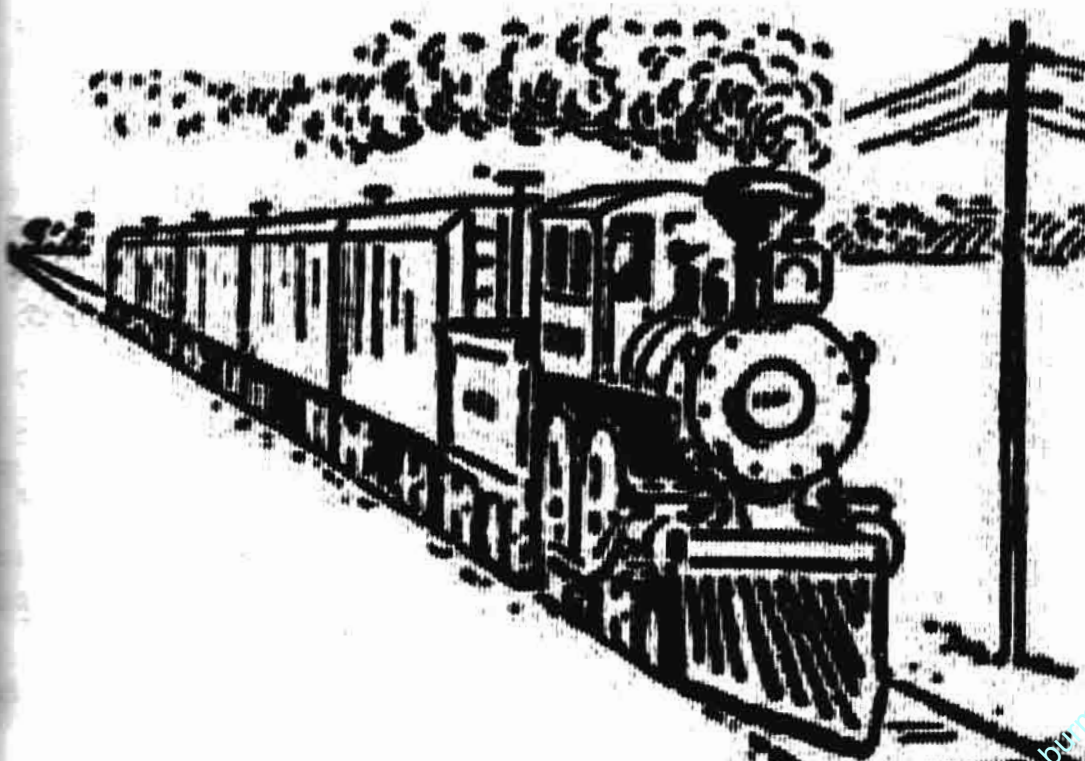
“ဆရာလေး ဒီ သေတ္တာ
ဆရာလေးဟာလား ခင်ဗျာ”

ဒီလို ထပ်ဆင့်ပြီး မေး
လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ

“ဪ ... အင်း .. အင်း
ဟုတ်ပါတယ် ဒကာ ဟုတ်ပါတယ်”

ဒီလို ပြောဆိုလိုက်တဲ့အခါ
မှာတော့

“ဒါဖြင့်ရင် သေတ္တာသော့

“ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်ထားတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးရဲ့
အလောင်းတစ်လောင်းကို
တွေ့ကြမြင်ကြရလို့ပါပဲ။ တကယ်ကို
မြင်မကောင်း၊ ကြည့်မကောင်း၊ ရှုမကောင်းတဲ့
အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းတစ်ခု ပြစ်နေလို့ပါ---”

ပေးပါဆရာလေးဖွင့်ကြည့်ရအောင်”
“ဟိုက်”
“ဒါမှခက်ပြီ။ ငါ့ သေတ္တာမှ
မဟုတ်ဘဲ ဘယ်မှာသော့ရှိပါ့မလဲ”
ဒီလိုမျိုး အတွေးဝင် စဉ်း
စားမိပြီးနောက်
“အဲ .. အဲ တမန်းက
တန်းနဲ့ သော့မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်
ကွယ်”
“ဒါဖြင့်ရင် တပည့်တော်
တို့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖွင့်တော့မယ်နော်။
တာဝန်အရပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်
ဆရာလေး”
“မဆိုးပါဘူးကွယ်။ ဖွင့်ပါ
ဖွင့်ကြပါ”
သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်တဲ့

အခါ
“အမယ်လေးဗျာ”
“ဟာ”
“အမယ်လေးတော့”
“ကြောက်စရာကြီးပါ
လား”
ရှာဖွေရေး အဖွဲ့ဝင်များ
တွဲပေါ်တ ခရီးသည်များအားလုံး
အားလုံး အံ့ဩထိတ်လန့် တုန်လှုပ်
လို့သွားကြတာတော့ ပြီးရင်
“သေတ္တာ အတွင်းမှာတ”
ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်ထားတဲ့
မိန်းမပျိုကလေးရဲ့ အလောင်း တစ်
လောင်းကို တွေ့ကြမြင်ကြရလို့ပါပဲ။
တကယ်ကို မြင်မကောင်း၊ ကြည့်မ
ကောင်း၊ ရှုမကောင်းတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံ မြင်

ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါ။
“ဒေါ်သိရီ”
ချုံးပွဲ ကျလို့ ငိုပါတော့
တယ်။ ပါးစပ်ကလဲ
“ဪ ... လောဘ ...
လောဘ”
“ဒီလိုမျိုးပဲ ဆိုနေရလေ
တော့တာပါ”
“တိုင်း ... တိုင်း ဆရာ
လေး ရဲစခန်းကိုသာ လိုက်ခဲ့ပါတော့
ဗျာ”
“သီလရှင်က လူသတ်ပြီး
အလောင်းဖျောက်တာတဲ့”
“အသတ်ခံရတာက မိန်း
မပျိုလေးတဲ့”
“ဘူတာတစ်ခွင်မယ် လူ
တွေက အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ထင်မြင်
ချက်တွေ ပေးနေကြလေတော့တာ
ပါ။ မီးရထားကြီးကတော့ဖြင့်ရင်
ရန်တုန်ကို ဆက်လက်ထွက်ခွာသွား
ပါလေပြီ .....

သာစည်-အောင်လှ

“မြရင်ရေ ... ဝေး ... မြရင်”

ကိုရီးယား စတားတွေကို အားပေးဖို့ ခတ်ကွင်းပြင်နေသော ဒေါ်မြရင် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

အောက်စက်သည် ပါးစပ်ကြီးပွင့်လျက်။ ဟတ်ကျော့ကြီး။ ရမု (Remove) ကိုင်ကာ ....

“ရှင် ..... ဘကြီး”

“နင့်လင်နဲ့ နင့်သား အရက်ဆိုင်မှာ နပန်းသတ်နေကြတယ်ဟ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“ခြေလွန် လက်လွန်မဖြစ်ခင် သွားလိုက်ဦးဟဲ့”

လတ်ဆတ်ပူနွေးသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို သက်ဆိုင်ရာသို့ လက်တို့ကာ အဘမှတ်ကြီး ထွက်

လေပြီ။ နင့်လင်နဲ့ နင့်သားဆိုတော့ ဆွေမျိုးစပ်ကြည့်ရင် သားအဖလို့ ဂရုစိုက်နေတာလေ။

အဖေနဲ့သား နောင်ဂိုဏ်းပလေးတဲ့ ကိစ္စဟာ အကြောင်းမသိတဲ့ သူစိမ်းတွေအတွက်တော့ သတင်း

နီးကြီးဥစ္စာ။ သက်ဆိုင်သူ ဒေါ်မြရင်ကတော့ ရင်မခုန်ပါဘူး။ ကိုရီးယားကားကို ဆက်ပြီး အားပေး

နေတော့တာ။

ကိုရီးယား စတားတွေကို သနားနေတုန်းမှာပဲ ယမကာ ရနံ့သင်းသော ခြေသံများက အိမ်ပေါ်သို့

ဆိတ်ခနဲရောက်လာပါတယ်။ ဒေါ်သသံတွေက ညွှော်လို့ကောင်းဆဲ။

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင်... အမုန်းဆွဲလိုက်လို့ရတယ်နော်။ အမေ့မျက်နှာကြောင့် အရှော်ဖယားခင်းလိုက်တာ”

သားတော်မောင် ဘိုထောက်ရဲ့ အသံ။

“သွားစမ်းပါ သားကြီးရာ။ ငါကလဲ မင်းကို ဝပ်ဆင်းသွားအောင် ဖယားခင်းလိုက်လို့ရတယ်ကွ။ အစ်မ မျက်နှာကြောင့်... ဟွန်း”

လင်တော်မောင် မိုးကြီးကလည်း ခေသူ မဟုတ်ဆိုပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငြိမ်းချမ်းရေး တည်ဆောက်လို့ မရသေးဘူး။ လမ်းထိပ်က ရန်ပွဲကို အိမ်ပေါ်အရောက် ခေါ်လာကြတာ။

သရုပ်ဆောင်ချက်လန်ထွက်နေအောင် ကောင်းလှပါသည်ဆိုသော ကိုရီးယား စတားတို့သည် ဒေါ်မြရင်၏ အာရုံကို မဖမ်းစားနိုင်တော့။ ဒေါ်မြရင်သည် တီဗွီကိုရမုဖြင့် ဆတ်ခနဲလှမ်းပိတ်ကာ ...

“ဟဲ့ ... အကောင်တွေ”

ဒေါ်မြရင်ရဲ့ အော်သံက ကားဘီးပေါက်သံအလား ...

“ခင်ဗျား... အစ်မ”

“ဗျာ ... အမေ”

ဒေါ်မြရင်ရဲ့ ဖခင်သတို့ကို အတွင်းသိ၊ အစင်းသိဖြစ်ကြကုန်သော လင်တော်မောင်နှင့် သားတော်မောင်တို့သည် အတွန့်မတက်ရဲတော့။ မျက်နှာအိုလေးတွေနဲ့ အော်တိုကို ငြိမ်ကုပ်ကုန်တာ။

ဒေါ်သတို့ဖြင့် တိုင်ပင်ကိုက်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်မြရင်သည် ထဘီကို တိုတိုပြင်ဝတ်ပြီးတော့၊ လင်တော်မောင်နှင့်သားတော်မောင်ကို ဘီလူးကြည့်ကြည့်ကာ ...

“နင်တို့ သတ်နေကြတာဆို”

သား ဘိုတောက်က အောက်ကလီအာသံလေးဖြင့်

“ဒါက ဒီလို အမေရဲ့... ဟိုဒင်း”

လင်မိုးကြီးက ဆန်ခိုးမိဟန်ကြီးဖြင့်-

“သူ့ဘက်က နာလို့ပါ... အစ်မရဲ့... အဲနာ”

ဆင်ခြေ ဆင်လက်ပေးကာ အသီးသီး အယူခံဝင်ဖို့ လုံလုံ ပြုကြရပါတယ်။ ဒါပေသိပေါ့။ နာယက အဓိပတိရာထူးကို ထက်ထိုင်ထားတဲ့ ဒေါ်မြရင်က လုံးဝ (လုံးဝ)ကို လက်မခံတာ။ ဗီတိုအာဏာကို ထုတ်သုံးပြီး-

“နင်တို့ အပေါက်တွေကို ပိတ်”

သားနှင့်လင်သည် တစ်ပြားသားမှ အတွန့်မတက်ရဲ။ ဟစ် ဟစ် ဖြစ်နေသော ပါးစပ်ပေါက်တွေကို ကြုံသလို ဖမ်းဆွဲပြီး ပိတ်လိုက်ရတာ။

“ငါ့ရဲ့ ထဘီအနားကို ခိုစားနေတဲ့ အကောင်တွေ... ရန်ဖြစ်တာလေ... ချစ်ကြည်ရေးလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားလို့လားဟဲ့... အသေသတ်ကြပါလားဟဲ့”

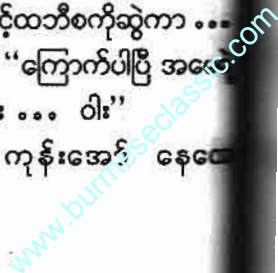
စွတ်ဆက်ကောပြီးလင်တော်မောင် မိုးကြီးရဲ့ နီကြောင်ကြောင် ဆံပင်တို့ကို ဆွဲစုကိုင်ကာ ကြင်နာစွာဖြတ်ရိုက်၏။ မိုးကြီး ခါထွက်သွားလေ၏။

“ဘာလို့ သက်ရှိ ထင်ရှား ပြန်လာကြတာလဲ... က”

အာသာ မပြေသေးသား သားလေး ဘိုတောက်အား ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်ပြန်လေ၏။ ဘိုတောက်လန်ထွက်သွားပြန်လေ၏။ အမေ့ခြေရာကြောင့် ဝေဒနာတွေ ခံစားနေသော ဘိုတောက်သည် ကလေးအထာဖြင့်ထဘီစကိုဆွဲကာ ...

“ကြောက်ပါပြီ အဖေ... အီး... ဝါး”

ကုန်းအောင် နေထေ

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသနဲ့အရောင်

တော့၏။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော မိုးကြီးသည် ကပိုကရို ထလာကာ အမှတ်မရှိ မျက်နှာပေးကြီးဖြင့် “မောင်က စေတနာနဲ့ ပြောတာကို မမ သားက ... အား”

မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက် ထည့်လိုက်သဖြင့် မိုးကြီး ကား ထွက်သွားပြန်လေ၏။ လင်နှင့် သားသည် ဆက်ပြီး အာမချောင် ခဲ့တော့။ လည်စင်းပေးထားလိုက် ကြတော့၏။ ဒေါ်မြရင်က စိတ် တိုင်းကျဆော်၏။ နှက်၏။ တွယ် ၏။

“နင်တို့ကို ရိုက်ရတာ ငါ့ လက်နာတယ်ဟဲ့ ... ကာ လနာတွေရဲ့ ... အီး ... ဝါး”

ခုနစ်ချီသံ ရင်ဖွင့်လေ ပြီး အခွင့်အခါကို စောင့်နေသော မိုးကြီးသည် ပရုတ်ဆီဘူးကို ပြေး ယူကာ မယားကြီး ဒေါ်မြရင်ရဲ့ လက်ကို ဆေးလိမ်းပေးနေလေ တော့၏။

“လက်မောင်းလောက် ရှိတဲ့ လင်နဲ့ သားရှိပေမယ့် သူတို့ လုပ်စာကို မစားရတဲ့ ဘဝပါ အရပ်ကတို့ရဲ့ ... အီး ... ဝါး”

ဒေါ်မြရင် နှပ်တို့ဖြင့် ရင် ဖွင့်နေချိန်တွင် သားဘိုတောက် သည် မီးဖိုချောင်သို့ သုတ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားလေတော့၏။ အိုး

ခွက်လှန်လှောသံများ ကြားရ၏။ မယားကို ဆေးလူးပေးနေသော မိုးကြီးက ...

“ဟေ့ကောင် အကုန် မဆွဲနဲ့နော် ... ငါ့အတွက်ချန် ဦး ... ဟွန်း”

အသံဖြင့် ဟောက်စား လုပ်၏။ မိုးကြီးသည် မယားဖြစ် သူရဲ့ ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကို သွေး တိုးစမ်း၏။ ဒေါ်မြရင် အရူးကွက် နင်းကာ ငြိမ်နေ၏။ မိုးကြီးက စင်ထောင်သံလေးဖြင့်-

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါ တော့ မမရယ် ... မောင်မ မိုက်တော့ပါဘူးနော် .. ပွက်(စ်)”

မခန့်တာ။ အာဘွား တောင်ပေးလိုက်သေး။ ယမကာ ရနံ့သင်းသော အာဘွားကြောင့် ဒေါ်မြရင်ကြီး ဖီး(လ်)တက်သွား လေပြီ။

“တီဗွီဖွင့်ပေးနော် မမ” ထာဘီအနား ခိုစားတဲ့ အကောင်။ အထက်ဆင်အနား ကပ်စားတဲ့ အကောင်။ ဇာဘော် လီအနားမှာ မှီစားတဲ့အကောင်။

ကြိုက်တဲ့ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်။ မိုး ကြီးက ရင်မခုန်ဘူး။ မတုန်လှုပ် တာ။ အဓိကကတော့ သက်သာ ဖို့ပဲလေ။ မိုးကြီးက မယားကြီးရဲ့ အကြောကို နှောကျပြီးသား။ အစာကောက်၍ ဝသွား

သော ဘိုတောက်သည် ငေါက် ခနဲ ထွက်လာတယ်။ အဆီဝေ နေသော ပါးစပ်ကို ပုဆိုးဖြင့် ပြီး စလွယ်သုတ်ကာ ...

“အမေ ပိုက်ဆံ” “ဘာရယ် ... ဘာ ရယ်”

ဘိုတောက်က စိတ်မ ရှည်သံကြီးဖြင့်-

“အမေကလဲဗျာ .. ဖလင် သိပ်ဖြုန်းတာပဲ”

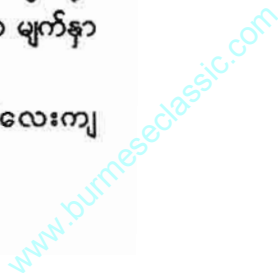
“ငါက ဘာကိုစွန့် ဖ လင် ဖြုန်းရမှာလဲဟဲ့”

“အမေနဲ့ သား စကား စစ်ထိုးနေကြတာ။ မလိုအပ်ဘဲ ပေရှည်နေတာကိုပြောတာ။ အဲဒါ ဖလင်ဖြုန်းတာပေါ့။ ပေးနေကျ ပေးလိုက်ပြီးရော”

ဖလင်ဖြုန်းတာဆိုပဲ။ ဘယ်သူက ထွင်လိုက်တဲ့ စကား လုံးလည်းမသိ။ မလိုအပ်ဘဲ ပေရှည်နေတာဆိုပဲ။ ဘိုတောက် က ဘာသာပြန်ပေးလိုက်သေး တယ်။

“ငါက ပိုက်ဆံပေးရမှာ လေ ... ဒါလောက်လေးတောင် မေးခွင့်မရှိတော့ဘူးလား နွားရဲ့” ဘိုတောက်က မျက်နှာ ကို ရှုံ့တွကာ ...

“သူ့ လင်လေးကျ တော့ ... ဟွန်း”

စကားကို ဘရိတ်ကာ ဖေဖေလေး မိုးကြီးကို ဂြိုဟ် ကြည့်ကြည့်တယ်။ မိုးကြီးက အံ ကြိတ်ပြတယ်။

“ပက်ခနဲ ... ပက်ခနဲ ပေးတာလေ။ သားအရင်း ခေါက် ခေါက်ကြတော့ တရားခံစစ် စစ် နေတာ မမိုက်ပါဘူး”

နောက်ဆုံး ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်မယ်ဆိုတာ ဒေါ်မြရင်သိပြီး သား။ တစ်ထောင်တန် တစ်ရွက် ကို ထုတ်ကာ ...

“ဟဲ့ နွား ... နင်လဲ ဖလင် မဖြုန်းနဲ့ရော့”

တစ်ထောင်တန်ကို ယူ ကာ ဘိုတောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း သွားလေပြီ။ မယားကို ဇက်ကြော ဆွဲပေးနေသော မိုးကြီးက ...

“...။ ...။”

ကိုယ့်ချင်း ကိုယ့်ချင်း သာ နားလည်နိုင်တဲ့ အသံ။ ချက်ဆို ဒေါ်မြရင်က ဓာတ် ပေါက်ပြီးသား။ နှစ်ရာတန်တစ် ရွက်ကိုပေးရင်...။

“မူးအောင် သောက် မလာနဲ့”

“မမကလဲ .. အဟီး”

“ဇက်ကျိုး ပြန်လာလို့ ကတော့ သေပြီသာမှတ်”

“ပြောစရာလားလို့ .. အဟီး”

။ ။ ။

မိုးကြီးဟာ ကုန်စုံဆိုင် ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြရင်ရဲ့ တတိယ မြောက်လင်ပါ။ မိုးကြီးနဲ့ ဒေါ်မြ ရင်ဟာ အသက်သိပ်မကွာပါဘူး။ (၃၀)ကျော်လောက်ပဲ ကွာတာ။ မိုးကြီးဟာ ဘိုတောက်ရဲ့ ဖေဖေ လေးပေါ့။

အသက်ချင်း သိပ်မကွာ တဲ့ ဖေဖေလေး မိုးကြီးနဲ့ သား သားဘိုတောက် သတိရတိုင်း ထထသုတ်တာ ထူးပြီးတော့ ဆန်းမနေတော့ပါဘူး။ အလုပ်ကို သေမင်းထက်ကြောက်ပြီး ယမ ကာကို သေမတတ်ကြိုက်တဲ့ မိုး ကြီးဟာ ဒေါ်မြရင်နဲ့ ညားတာ မနာသလို၊ ယောက်ျားမရှိရင် မနေတတ်တဲ့ ဒေါ်မြရင်အတွက် လည်း မိုးကြီးနဲ့ ဂဟေဆက်မိ တာကို နောင်တရမနေပါဘူး။

ထူးခြား ဖြစ်စဉ်ကတော့ ရှိပါတယ်။ ဒေါ်မြရင် ယူလိုက်တဲ့ လင်မှန်သမျှဟာ ဂိနေတဲ့ အရပ် သည် အရက်သမားလေးတွေ ဖြစ်နေတာပါပဲ။ အဲဒါထက် ထူး ခြားဖြစ်စဉ်တွေရှိပါသေးတယ်။

ဒေါ်မြရင်ကို လင်တော် မိတဲ့ ဂိလေးတွေဟာ သက်ဆိုး သိပ်မရှည်ရှာပါဘူး။ အရက် ကြောင့်လား။ ဘာကြောင့်လား ဆိုတာ ခေါင်းစဉ်တပ်ချိန်မရဘဲနဲ့

လောကကြီးကို တာ့တာ။ ဘိုင့် ဘိုင့်လုပ်သွားကြတာပါပဲ။

အရပ်ထဲက ပြောကြပါ တယ်။ ဒေါ်မြရင်ဟာ လင်ယူ တမ်း ကစားပြီး အရက်သမား ဂိလေးတွေကို မျိုးဖြုတ်နေတာ ဆိုပဲ။

။ ။ ။

အရက်ဆိုင်က လွင့် လာတဲ့ မီးပွားလား။ ဘိလိယက် ခုံက စလောင်တဲ့ မီးလား။ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်က စတဲ့ ပြဿနာ လား မသိ။ ကျွက်ကျက်ညံနေ သော အသံဗလံတို့သည် လမ်း ကြားထဲသို့ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ပြေးဝင် လာလေ၏။

အကြွေးစာရင်းများကို တွက်ချက်နေသော ဒေါ်မြရင် သည် သူ့လင် သူ့သားမှစ၍ လောင်သောမီး မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဟု ကျိတ်ကာ ဆုတောင်းနေ၏။ ကျွက်ကျက်ညံနေသော အသံ ဗလံတို့သည် တိုးမသွား။ ပို၍ပင် ထုထည်ကြီးမားလာချေ၏။

ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား ကာ စပ်စုတာ ဝါသနာထုံသော လူအချို့သည် လမ်းထိပ်သို့ ပြေး ထွက်သွားကြလေ၏။ ဒေါ်မြရင် စိတ်မဖြောင့်တော့။ အယောင် ယောင် အမှားမှားပင်ဖြစ်ကုန်၏။ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်လာသဖြင့်

ရေသန့်ဘူးကို ဖွင့်ကာ ရေ
သောက်နေစဉ် ...

“အန်တီမြ ... အန်တီ
မြ”

“အွန် ... အဟွတ်”
ဒေါ်မြရင် ရေသီးလေ

ပြီ။
“ဟဲ့ ဖိုးခွား ဘာလဲ”
ဖိုးခွားက မျက်လုံး အ

ပြူးကြီးဖြင့်-
‘အန်တီ သားနဲ့

ယောက်ျား’
“သတ်ကြပြန်ပြီ လား”

“မိုးကြီး သေနေပြီ”
“ဘာ ...”

။ ။ ။

ဒေါ်မြရင် ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ ဆံပင်ဖားလျား၊
နီနပ်ဗလာဖြင့် လမ်းထိပ်သို့ ပြေး
ထွက်လာခဲ့သည်။ အရက်ဆိုင်
ရှေ့မှာတော့ လူအုပ်သည် အံ့ခဲ
နေဆဲ။ ဒေါ်မြရင်သည် လူအုပ်
ကြားထဲသို့ ခေါင်းထိုးထည့်လိုက်
သည်။

“ဟင်”

မိုက်ခနဲ မျက်လုံးတွေ
ပြာဝေသွားသည်။ ကတ္တရာလမ်း
ပေါ်မှာ မှောက်ခုံကြီး၊ မိုးကြီး
တစ်ယောက် အသက်ပျောက်နေ
ပြီ။ သွေးတွေမြင်မကောင်း။ ရုပ်
နှင့်နာမ် လမိုင်းမကပ် ဖြစ်နေ

သော ဒေါ်မြရင်သည် အနောက်
ဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်သည်။

“ဟင်း ... သား ...
ဘိုတောက်”

ဘိုတောက် လက်ထိတ်
ကြီးနဲ့။

“အ ... အမေ”
“မိုးကြီးကို သတ်လိုက်
တာလား”

“သား မသတ်ဘူး”
ရဲအရာရှိက ...

“စခန်းရောက်မှရှင်း”
။ ။ ။

အရက်ဆိုင် ရှေ့မှာ
ကွမ်းယာရောင်းသော ကောင်မ
လေးနှင့် ဘိုတောက် ဟိုမရောက်
ဒီမရောက်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။
ကောင်မလေးမှာ တရားဝင်လင်
ရှိတယ်။ ရှေ့ဆက်မတိုးရန် မိုးကြီး
က တားသည်။

မွန် နေသော ဘို
တောက်ကနားမဝင်။ ယောက်ျား
ဖြစ်သူ အလစ်မှာ ကြုံသလို နှစ်
ပါးသွားသည်။ ဘိုတောက်နှင့်
မိုးကြီး အရက်သောက်နေကြစဉ်
ကောင်မလေး၏ ယောက်ျားနှင့်
အဖော်နှစ်ယောက်ရောက်လာကြ
သည်။

စကားများကာ ရန်ဖြစ်
ကြသည်။ ဖျန်ဖြေပေးသော
မိုးကြီး ကြမ္မာငင်ကာ ဓားထိုးခံရ

သည်။ အသက်ပျောက်ခဲ့ရသည်။
ဘိုတောက်က ခုံဖြင့်ရိုက်သဖြင့်
ပါလာသော လူတစ်ယောက်မှာ
ဆေးရုံရောက်သွား၏။

မိုးကြီး အသက်ပျောက်
ကာ ဘိုတောက်မှာ ရိုက်မှုဖြင့်
ထောင်ကျလေပြီ။

။ ။ ။

သနပ်ခါး အဖွေးသား။
ပန်းတွေနဲ့ဝေနေသော ဒေါ်မြရင်
သည် လမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့
သည်။ အတွားကြီးတစ်ယောက်
က-

“ထောင်ဝင်စာ သွား
တွေ့မလို့လား”

ဆိုက်ကား ထွက်လေ
ပြီ။ စိတ်ကြိုက်ရွေးခေါ်ထားတဲ့
ဆိုက်ကားသမားလေးကလည်း
ဂိတလေး။ ဂီလာန အရက်သ
မားလေး။ အရပ်သည်လေး။
သားတော်မောင် ဘိုတောက်ရဲ့
စကားကို ကြားယောင်ကာ ဒေါ်
မြရင် စိတ်ကူးတွေယဉ်လို့။ ဘာ
တဲ့။

“ဖလင်မဖြုန်းနဲ့”တဲ့

လူရှိန်အောင်

ပသန်းထံ့မျက်ရည်

ကျော်စိုးသူ (ဥဒျာဏ်ပင်)

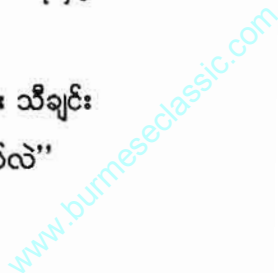
“မခန်းတဲ့မျက်ရည်”

ကျော်စိုးသူ
(ဥလျှစ်ပင်)

မုဆိုးမ ဒေါ်ခင်စန်းတစ်
ယောက် ခင်ပွန်းသည်ဆုံးပါးပြီး
(၁၀)နှစ်ကျော်ခန့်အကြာမှာ သား
ဒုက္ခ၊ သမီးဒုက္ခတွေနဲ့ ကျွဲခေါင်း
ရွာလေးမှာ သောကပင်လယ်ဝေ
နေခဲ့ရတာ အပူမိလို့ လူလည်းမ
ချီတရိဖြစ်နေရပြီဖြစ်သည်။ ခင်
ပွန်းသည် နေမကောင်းစဉ်ကာ
လကစပြီး ဆုံးပါးသွားသည်အထိ
သူများတွေဆီက ယူထားတဲ့
ကြေးတွေက အတိုးအရင်းပေါင်း
လိုက်ရင် ရှိတဲ့လယ်နဲ့ ဥယျာဉ်ခြံ
တွေရောင်းဆပ်ရင်တော့ ကျေနပ်
မိသည်။ သို့သော်လည်း လက်
နီသားတွေက ရောင်းချင်ပေမဲ့၊
သမီးတွေက မရောင်းစေချင်၊
လုပ်မယ့်လူမရှိရင် သူတို့လုပ်မယ်
ပြောတော့ သားတွေက အမေ
သမီးတွေခိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဘာ
မှလုပ်မပေးဘူးဆိုပြီး ရှောင်ကြ

တော့ ကြားက ဒေါ်ခင်စန်းတစ်
ယောက် ဗျာများနေရသည်။
ဒေါ်ခင်စန်းတွင် သား
(၃)ယောက်၊ သမီး(၂)ယောက်ရှိ
ပြီး သား(၂)ယောက်၊ သမီး(၂)
ယောက် အိမ်ထောင်ကျသွားကြ
သော် လည်းအိမ်ထောင်ရေးအ
ဆင်မပြေဖြစ်ကာ အိမ်ပြန်ရောက်
နေကြသည်။ အငယ်ဆုံးသားက
(၁၀)နှစ်သား အရွယ်မှာမန်
ကျည်းပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျ၍
ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းချေ။
ကျန်သားတွေကလည်း လက်
ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်ကြ။
ကြေးဆပ်ဖို့ လယ်ရောင်းမည် ဆို
ပြန်တော့ သမီးတွေက မိဘအ
မွေအနှစ်မို့ မရောင်းစေချင်
တာက အရေးမကြီး ဘဏ်ကြေး
အတွက် ဒေါ်ခင်စန်း ပူပန်နေရ
လေပြီ။
“ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်
သေးဘူး။ မဲလေးကွင်းကသား
ဆီကို သွားပြီးတိုင်ပင်ဦးမှ”
ဒေါ်ခင်စန်း တစ်

ယောက်တည်းတွေးပြီး မဲလေး
ကွင်းရွာကို ထွက်လာခဲ့သည်။
သားဖြစ်သူ မောင်လှစိုး၏တဲသို့
ရောက်သည်နှင့် ဘာမျှပြည့်ပြည့်
စုံစုံမရှိသော တဲတွင်းကိုကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“ဟဲ့ ... နင့် တဲမလဲ
ကွမ်းလည်းမရှိ၊ ဆေးလည်းမရှိ
ရောက်လာရင် အမြဲတမ်းရင်မော
ရတယ်။ ရော့ ငွေတစ်ထောင်
ယူသွား ကွမ်းနဲ့ကွမ်းသီးဝယ်ပြီး
မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့။ နင်နဲ့ ငါနဲ့
စကားပြောစရာရှိတယ်”
လှစိုးသည် အမေပေး
သော ငွေတစ်ထောင်ကိုယူပြီး
ကွမ်းဝယ်ရန် လှေကြောရွာသို့
ထွက်ခဲ့ရာ နောက်မှနေ၍ မိခင်
ဒေါ်ခင်စန်းတစ်ယောက် ဖတဆိုး
သားလေးကိုကြည့်ပြီး သွားလေ
သူကို သတိရလာကာ ဝဲလာ
သော မျက်ရည်ကို လက်ဖမိုးနှင့်
သုတ်လိုက်သည်။
“ဟဲ့ ... လှစိုး သိချင်း
တကြော်ကြော်နဲ့ ဘယ်လဲ”

လေ့ကြောရွာမှ ဒေါ်
အုန်းဆန်းက လှမ်းမေးလိုက်ရာ
“အမေက ကွမ်းဝယ်
ခိုင်းလို့ဗျ”

“အတော်ပဲဟယ်။ ငါ့
ကို မန်ကျည်းသီးတက်လှုပ်ချပေး
စမ်းပါ ငါနင့်ကို ပိုက်ဆံတစ်
ထောင်ပေးပါ့မယ်”

“တကယ်လားဗျ ဒါဆို
အတော်ပဲ ကွမ်းဖိုးရတာပေါ့ဗျ။
တက်မယ်ဗျာ ဘယ်အပင်လဲ”

ဒေါ်အုန်းဆန်းညွှန်ပြ
သော အပင်ပေါ်သို့ မောင်လှစိုး
သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ တက်သွား
ပြီး မန်ကျည်းသီးများ တစ်ကိုင်း
ပြီးတစ်ကိုင်း လှုပ်ချနေသည်။
သည်လိုနှင့် တစ်နာရီခန့်အကြာ
မှာ

“တော်ပြီဗျာ ခေါင်း
တွေမူးလာပြီ ဆင်းတော့မယ်”
အပင်ပေါ်မှ မောင်လှစိုး
ကပြောသည်ကို ဒေါ်အုန်းဆန်း
က

“ဘယ် လောက် မှ

လည်း မရသေးဘူး။ ဆက်ခူးပေး
ပါဦးဟယ်။ နင့်ရှေ့ကအကိုင်း
လေ။ ဟုတ်ပြီ အဲဒါပြီးရင် ဘေး
ကအကိုင်း”

ဒေါ်အုန်းဆန်း၏ အသံ
အတိုင်း လိုက်လုပ်ပေးနေသော
မောင်လှစိုး “အမလေး”ဆိုသော
အသံနှင့်အတူ “အုန်း”ခနဲအသံ
ဆက်တိုက်ကြားရပြီး ကြည့်လိုက်
ရာ အတောင် ၂၀ ကျော်ခန့်အ
မြင့်မှ ပြုတ်ကျလာသော မောင်
လှစိုးသည် မန်ကျည်းပင်အောက်
တွင် ထိုင်ရက်ကျသွားပြီး ပါးစပ်

မှ ညည်းညူသံ ထွက်လာပြီးတုံး
လုံး လဲကျသွားတော့သည်။

“လာကြပါဦး လှစိုး
ရယ် အပင်ပေါ်ကပြုတ်ကျလို့”
အော်သံကြောင့် အနီး
အနားမှ လူများရောက်လာချိန်
တွင် မောင်လှစိုးသတိမရတော့
ပေ ...

ဒေါ်ခင်စန်း စိတ်မရှည်
နိုင်တော့ပေ။

“ခိုင်းလိုက်ရင် ဒီအောက်
တိုင်းပဲ ဘယ်တော့မှ အချိန်တန်
လို့မရောက်ဘူး။ လားသမီးတွေ

တစ်ယောက်မှ အားမကိုးရဘူး။
မဖြစ်ဘူး လိုက်သွားဦးမှ”

ပုဆိုးလေးခေါင်းပေါင်း
ပြီး ခမောက်ကိုလက်ကကိုင်ကာ
ခန္ဓာကိုယ်ကဝဝ လည်ပင်းက
တုန်တုန်နဲ့ သားကိုဒေါသဖြစ်ရင်း
တွမ်းဝယ်ခိုင်းတာ ပြန်မလာနိုင်
တဲ့သားကို ရှာဖို့ထွက်လာခဲ့ရာ
ထမ်းခလတ် အရောက်တွင်
အမောတကောနှင့် ပြေးလာတဲ့
သူနဲ့တွေ့ပြီး

“အရိုးလေး လှစိုးရယ်
နော်ကျည်းပင်ပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး
သတိလစ်နေလို့ အမြန်လိုက်ခဲ့
ဦ”

ကြားရသည်သတင်း
က ရင်ဝကိုအကန်ခံရသလိုမို့ မိမိ
ခန္ဓာကိုယ်ကို သတိမမူနိုင်ဘဲ
ထယ်ကွက်တွေကို ခြေဘယ်နှစ်
ထမ်းနဲ့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်ကို
သတိမမူနိုင်ဘဲ သားရဲ့ရာအ
ရောက် အပြေးတပိုင်းလှမ်းခဲ့ရာ
လေ့ကြောရွာအရောက်တွင်
သားကို လှည်းပေါ်တွင် သတိမရ

တစ်ချက်ရတစ်ချက်ဖြင့် အခန့်
သားတွေ့လိုက်ရာ ပြေးလာသည့်
အရှိန်၊ တွေ့ရသည်မြင်ကွင်း
ဇရာနှင့်သောက၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှု
ဒဏ်တွေပေါင်းပြီး ဒေါ်ခင်စန်းပစ်
လဲကျသွားပြီး သတိလစ်သွား
လေသည်။

“ခင်စန်းကို
သတိရအောင်
ဝိုင်းပြီး
ပြုစုလိုက်ကြ။
လူနာက
အရေးကြီးတယ်။
တောင်ကွင်းကို
ရောက်အောင်
အမြန်ပို့ကြ”

“ခင်စန်းကို သတိရ
အောင် ဝိုင်းပြီး ပြုစုလိုက်ကြ။
လူနာက အရေးကြီးတယ်။
တောင်ကွင်းကိုရောက်အောင်
အမြန်ပို့ကြ”

ရွာလူကြီးများ၏ စီမံမှု
ဖြင့် တောင်ကွင်းရွာသို့အရောက်
တွင် ဗန်းမော်မြို့မှရောက်နေ
သော ဆရာတော်၏ ကူညီမှု
ကြောင့် သာပေါင်းဆေးရုံမှတစ်
ဆင့် ပုသိမ်ဆေးရုံကြီးသို့ ဆက်
လက်ပို့ဆောင်ကုသခဲ့ကြသည်။
ဒေါ်ခင်စန်းခမျာမှာ ပြန်လည်
သတိရလာချိန်တွင် သားအ
နောက်ကိုလိုက်ရန် ကျန်ခဲ့သော
သားသမီးများကို ခေါ်ယူစီမံရင်း
သောကဗျာပါဒတွေကြားတွင်
ရုန်းကန်နေရလေသည်။

“အမေ လှစိုးအတွက်
ဆေးဖိုးငွေလိုလို့ ပို့လိုက်ပါဦး”
ပုသိမ်ဆေးရုံမှ လူနာ
စောင့်သားက လှမ်းမှာလို့ လူကြို
နှင့်ငွေပို့လိုက်ရသည်။

“အမေ ဓာတ်မှန်ရိုက်ရ

မယ် ငွေရှာပေးလိုက်ပါဦး”

“အမေ ခါးဆစ်ရိုးကျိုးပြီး အာရုံကြောထိသွားတယ်တဲ့ ငွေပို့လိုက်ပါဦး”

“အမေ ... အမေ ... အမေ ... အမေ”

ကြာလာတော့ လာပြောတဲ့လူတွေကို ဒေါ်ခင်စန်းမတွေ့ဝံ့တော့။ သူတို့ပြောမယ့် စကားတွေက သက်သာစရာတစ်ကွက်မှမရှိ။ သို့သော် တစ်နေ့နေတော့ မင်္ဂလာသတင်းကြားလာရသည်။

“စကားပြောနိုင်လာတယ်။ ခြေထောက်တွေလက်တွေ လှုပ်လာနိုင်တယ်”

အရက် (၂၀) ကြာအောင် မလှုပ်နိုင်တဲ့သူက ပြန်လှုပ်ရှားနိုင်တယ်ဆိုတော့

“ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ကုန်ပါစေ။ ငါ့သားလေး ပြန်ကောင်းရင်ပြီးရော”

ဒေါ်ခင်စန်း အားတင်းလိုက်ပါပြန်သည်။ ဒီကြားထဲရဲစခန်းက တာဝန်ရှိသူတွေ လာရောက်မေးမြန်းတော့လည်း ဖြေ

ကြားရသေးသည်။ သူတို့ကလည်း တာဝန်ရှိသူတွေပဲလေ။ မကျည်းသီးလှုပ်ချခိုင်းမိသော ဒေါ်အုန်းဆန်းခမျာလည်း မသက်သာလှပါ။ လာရောက်စစ်ဆေးမေးမြန်းသူတွေကလည်း ဆေးရုံကြီး မှုခင်းဌာနက စုံစမ်းစစ်ဆေးတာဝန်ပေးသည်ဆို၍ လာကြပြန်တော့သည်။ ဒေါ်အုန်းဆန်း တာဝန်ကျေရသည်မှာလည်း မသက်သာလှပေ။ မမျှော်လင့်တဲ့တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်တဲ့သတင်းဆိုးက ဒေါ်ခင်စန်းဆီကို ရောက်လာပါတော့သည်။ လူနာက အပူတွေတက်လို့ အရေးပေါ်ဆေးကုခန်းကို ပြောင်းထားရတယ်။ မသက်သာဘူးဟု သတင်းကြားရသည်အတွက် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင် မိဖြစ်ကာ လိုအပ်သည်များကို အရေးပေါ်ဖြစ်သလို လုပ်ပြီး ပုသိမ်ကို လိုက်သွားခဲ့ရာ အလားကောင်းသော်လည်း အခါမှောင်းခဲ့ပြီမို့ သားအလောင်းကိုပိုက်ကာ

ရွာသို့ပြန်ခဲ့ရသည့် မိခင်တစ်ဦး
၏သောကဝေဒနာသည် ခရမ်း
လွန်ရောင်ခြည် လွန်ကဲပါသည်
ဆိုသည့် အပူထက် အဆမည်
မျှပူသည်ကို မည်သည့်ကိရိယာ
နှင့် တိုင်းကြည့်ကြမည်နည်း။

သားအလောင်းကို ရွာ
အရောက်ပြန်ယူခဲ့ပြီး ကိစ္စအား
လုံးပြီးစီးသွားခဲ့သော်လည်း မပြီး
ဆုံးသည့်ကိစ္စတွေက ကျန်သေး
သည်။ မောင်လှစိုးနောက်ဆုံး
အချိန် အသက်လှ ရန် သွား
ရောက်စဉ်က ဖြစ်သလိုလုပ်သွား
ခဲ့သည့်ပြဿနာသည် ရက်လည်
ဆွမ်းမသွပ်မီ ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ကဲ ... မခင်စန်းရေ
သွေးပူတုန်း စကားပြောကြရ
အောင်။ နင်တို့ယူထားတဲ့ ငွေ
တွေအတွက် လယ်မြေပုံစံ(၇)ကို
အပေါင်ထားမယ်ဆိုတာ ငါလို
ချင်တယ်။ ငါ့အဖွဲ့တွေလဲပါလာ
တုန်း အားလုံးရှေ့မှာအပ်ပါ”

အရေးပေါ် လိုအပ်မှု

ကြောင့် မျက်ရည်ခံထိုးပြီး
အောက်ကျခံပြောခဲ့သော ကတိ
စကားကို အပိုင်ကိုင်ပြီး ရပ်ရွာ
တွင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတာဝန်ယူ
ထားသူနှင့် သူ၏အဖွဲ့က ငွေ
ထုတ်ပေးခဲ့စဉ်က သူခင်းပေးခဲ့
သည့်လမ်းပေါ်တွင် မျက်စိမှိတ်
လျှောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို အမိ
အရသူ၏ လုပ်နေကျလမ်းစဉ်အ
တိုင်း တောင်းဆိုနေလေပြီ။ တ
ကယ်တော့ လယ်မြေပုံစံ(၇)ဟု
သည် မိမိပိုင်ဆိုင်မှု သက်သေခံ
အဖြစ် ပြုလုပ်ပေးထားသော်
လည်း သတ်မှတ်သည့်စည်း
ကမ်းများနှင့်အညီ ပေါင်နှံလိုပါက
မည်သည့်နေရာတွင် မည်ကဲ့သို့
ပေါင်နှံမည်ကို သတ်မှတ်ထားပါ
သည်။ ဤသည်ကို မလေ့လာ
မစူးစမ်းဘဲ မိမိဆန္ဒသဘောထား
ဖြင့် ယခင်ငွေရှင်ကြေးရှင်တို့၏
နည်းလမ်းဟောင်းအတိုင်း ကျင့်
သုံးခဲ့သော အုပ်စုတာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်
များ၏ အကျပ်ကိုင်မှုကြောင့်

လင်ကလည်းသေ သားသမီးများ
ကလည်း အားမကိုးရ၊ လက်ရှိ
မှာလည်း သားတစ်ဦးကသေလို့
ရက်တောင် မလည်သေး၊ အား
ကိုးစရာ လယ်မြေပိုင်ဆိုင်မှု ပုံစံ
(၇)ကိုလည်း ကြေးမဆပ်နိုင်၍
ပေးလိုက်ရပြန်သည်။

အောင်နိုင်သူများပမာ
လူမှုစာနာစိတ်ကင်းမဲ့စွာ မိမိလို
ချင်ဆန္ဒပြည့်ဝသွား၍ ဒေါ်ခင်စန်း
ပေးလိုက်ရသော ပုံစံ(၇)စာအုပ်
ကိုကိုင်၍ ထွက်သွားကြသောသူ
များကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်အ
သွယ်စီးကျနေသည့် ဒေါ်ခင်စန်း
ကို သားသမီးဆွေမျိုးတစ်စု ဝိုင်း
ကြည့်နေကြရုံမှတစ်ပါး မည်သို့မှ
မတတ်နိုင်ကြတော့ပါဟုသာ ဆို
လိုက်ရပါစေလား ....။

ကျော်စိုးသူ(ဥသျှစ်ပင်)

သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ

ရွှေဘိုဘာမထီခင်အောင်

“သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ”
 “သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ”
 “သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ”
 “သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ”
 သခင်မ ဒေါ်လှရင်နှင့် သခင်
 အောင်ခင်သည် လက်သီး လက်
 မောင်းတန်းကာ ‘သခင်မျိုး ဟေ့

ဒို့ဗမာ’ ဟု ရဲရဲတောက် ဘယ်သူထိုမှ
 မကြောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီ
 သံတုန်ဟောက်ရင်း ရွှေဘိုပုလိပ်
 (၅)ယောက်နောက်သို့ ရင်ကျော၍
 ခေါင်းမော့ထားကာ ကောက်ကောက်
 ပါ လိုက်ချသွားသည်။
 ဈေးကြီးအတွင်း ငါးခြောက်

တန်းတွင် ဈေးသူဈေးသားမြောက်
 မြားစွာသည် ငါးခြောက်သည်ကြီးထို
 သားအမိအား “ကုလားဖြူကို မ
 ကြောက်နဲ့ဟေ့၊ ကုလားဖြူကို မ
 ကြောက်နဲ့ကွ တို့ရှိတယ်။ တို့
 တယ်” ဟု အသံပြုပြီးနှင့် ခိုင်းစိန်
 ဟစ်အော်ကာ အားပေးလိုက်ကြ

www.burmeseclassic.com

သည်။ ဈေးကြီးတစ်ခုလုံး ဆူပွက်လို့
သူ့အတွင်းမှ လက်ထိတ်ကိုယ်စီနှင့်
ပုလိပ်များ နောက်သို့ ရင်ကော့၍
ထိတ်ဝါလာသော သားအမိအား လူ
အုပ်ကြီးမှ သတင်းထောက် သခင်
ကြည် (မြန်မာ့အလင်းသတင်း
ထောက်)က အတင်းတိုးဝေပြီး
ဆတ်ပုံရိုက်၏။ ပြီး လက်သီးလက်
ဆင်းတန်းကာ “သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့
ဇာ” ဟု ဟစ်တော့သည်။ အဲဒီတွင်
သခင်မ ဒေါ်လှရင်နှင့် သခင် အောင်
အိတ်လည်း ချက်ချင်းပဲ ‘သခင်မျိုး
ဇာ ဒို့ဗမာ’ ဟု ရဲဝံ့ပြတ်လပ် ရင့်
အေးစွာ လက်ခမောင်းခတ်လိုက်ကြ
သည်။

“လှရင်၊ နင်လုပ်ပြီးမှတော့
ကြောက်မနေနဲ့နော် .. ကောင်မ
နှင်းရွှေဘိုသူဆိုတာ မေ့မနေနဲ့”

“ဟေ့ကောင်မ ... လှရင်
ထိုက်သေရမှာမကြောက်လို့ လူသတ်
အဟေ့၊ ကုလားဖြူသွေးသောက်
ပြီးမှတော့ ဟောဒီလို ဟောဒီလို
ပြောပြုံးလေး ပြုံးပြရင်း သေပေလိုက်
အတော့”

သခင်မ ဒေါ်လှရင် (၅၀) နှစ်
က လည်တိုင်ကလေး တုန်ခါခါ လုပ်
ရင်း ပြုံးထေ့ထေ့လုပ်ပြသွားရာ ဈေး
သူဈေးသားအများမှာ ငိုအားထက်
ရယ်အားသန်ဆိုတာလို ဖြစ်ကုန်ကြ
ပေသည်။ ဒေါ်လှရင်ကြီး၏ သား
လူပျိုကြီး အောင်ဒင်ကလည်း

“မကြောက်လိုက်တာက
ညာ .. တစ်သက်တစ်ခါပဲ သေကြရ
တာ ဥစ္စာကို .. ဟား ... ဟား ..
အောင်ဒင်တို့ သားအမိ အင်္ဂလိပ်ရဲ့
သွေးသောက်ရပြီးမှတော့ ဆယ်ခါပြန်
သေရဲသမှနော်” ဟု တုံ့ပြန်သွားချေ
သည်။

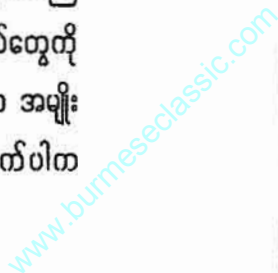
ရွှေဘိုဈေးကြီး၏ မြောက်
ဘက်ရှိ အလောင်းဘုရား ဦးအောင်
ဇေယျ၏ ပြာသာဒ်အနီးသို့ အ
ရောက်ဝယ် သူရိယသတင်းစာ သ
တင်းထောက် သခင်စံမြနှင့် သခင်
မြရီတို့ နှစ်ယောက်က စောင့်ကြို
နေပြီ။

“သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ ..
သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ” ဟု သံပြိုင်ဟစ်
ကြွေးကာ အားပေးကြပြန်သည်။

ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ အရင်းရှင်
အင်္ဂလိပ် မျက်နှာဖြူ အစိုးရခေတ်က
တို့ဗမာတွေ သွေးစည်းကြသကဲ့သို့။

ထူးခြားသော ဓားခုတ်မှုကြီး

၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ (၂၁)
ရက် နံနက် ၇ နာရီလောက်က ဖြစ်
သည်။ ရွှေဘိုခရိုင်တွင် ထူးထူး ခြား
ခြား ဓားခုတ်မှုကြီးဝင်တည်း။ ဒီလို
အမှုမျိုး ရှာမှရှားလှ၏။ ကိုလိုနီ
ခေတ်တွင်ဝယ် အဲဒီလို အမှုမျိုး ရွှေ
ဘိုမြို့ တစ်မြို့တည်း၌သည်သာ ပေါ်
ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်ဟု သိရသည်။ (ထို
စဉ်ကာလက ပုလိပ်စုံထောက် ရာဇ
ဝတ်အုပ်ဖြစ်ဖြစ်သူ ကျွန်တော်၏ ဖခင်
ကိုဖခင်၏ အင်္ဂလိပ်လို ရေးသား
ထားသော မူခင်းမှတ်တမ်းအရ
၁၉၃၆) အဲဒီဓားခုတ်မှုဖြစ်သည့်နေ့
ကစပြီး ရွှေဘိုခရိုင်အတွင်းတွင် တာ
ဝန် ကိုယ်စီနှင့် ရှိနေကြကုန်သော
အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ ဂေါ်ရာတို့သည်
တကယ်ပင် ထိတ်လန့်စိုး ရိမ်လာကြ
တော့သည်။ “တို့အင်္ဂလိပ်တွေကို
တကယ်တမ်းကြတော့ ဗမာ အမျိုး
သမီးကတောင် မကြောက်ပါက

လား” ဟု တီးတိုးပြောကြရသည်။ သိသွားပြီလေ .. ဗမာ့သွေး .. ဗမာ့ဇာတိဗာန်ကို။

တတိယ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင်ပေးခဲ့သည့် တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို အောင်မြင်ထမြောက်စွာ လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့လေသော ဗမာ့သူရဲကောင်းကြီး အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ အနွယ်တွေဖြစ်ကြသော ရွှေဘိုသား ရွှေဘိုသူအားလုံး (အားလုံး)၏ အသည်းတစ်နေရာမှာ ပြည့်ပသားဟူသမျှကို တော်လှန်ပစ်ရမည်ဟူသောဇာတိသွေး ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ဘာမထိတဲ့ မကြောက်သည့် သတ္တိသွေးအစဉ် သန္ဓေတည်လျက်ရှိနေကြသည်ကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မသိလေချေ။ အရေးကြီးလျှင် သွေးနိုးတတ်သည့် ရွှေဘိုသား ရွှေဘိုသူ အပေါင်း၏လက္ခဏာကို အင်္ဂလိပ် အကဲမခတ်တတ်။

ငါးခြောက်သည်နှင့် တရားသူကြီးတထော်

“နှင့် .. ဒီငါးခြောက်ကို ငါ

ကို ညှာပြီးရောင်းတယ်။ ဝိသာမဓိဘူး ... နင်လူလည်ရော့ နင့် ငါးခြောက်ပြား ပိုက်ဆံပြန်ပေးရမယ်” ဝါဝန်အပြာနှင့် အဖြူဝန်းပေါက်၊ အကျီလက်စက အဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဒေါက်ဖီနပ်အနက်ရောင်ကို စီးထားသည့် အသားဖြူ ဝွေးအိအိ နှုတ်ခမ်းနီရဲတွတ်တွတ် ဆိုးထားသူ အသက်(၃၅)နှစ်ခန့် ရှိမည်ဟု ထင်ရသော ဝဝစိုင့်စိုင့် အင်္ဂလိပ်မသည် ငါးခြောက်ပြားနှစ်ချပ်ကို ငါးခြောက်သည် ဒေါ်လှရင် ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်မ နောက်သို့ ဈေးခြင်းတောင်း တိုင်ရန် လိုက်ပါလာသော ဂုလားလင်မထားက အင်္ဂလိပ်မ အနီး၌ရပ်နေ၏။

အသက် (၅၀)အရွယ် အသားမည်းကျွတ်ကျွတ် အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး မေးရိုးလေးထောင့်နှင့် ငါးခြောက်ရောင်းသူ ဒေါ်လှရင်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ကို အင်္ဂလိပ်မကြီးက ပစ်လိုက်သည့် ငါးခြောက်ပြား မှန်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်ထလာ

တာ- “မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ အင်္ဂလိပ်မရဲ့ဟင် .. နင်ကစပြီး ရိုင်းမှတော့ ငါကလဲ ကြမ်းပြုရသေးတာပေါ့။ ထဲဟယ် .. ကဲဟယ်..

“လှရင်တဲ့ဟေ့ .. လှရင် ထဲ့ဟေ့”

ဒေါ်လှရင်ကြီးက အလေးနှင့် ပစ်ပေါက်တော့သည်။ အင်္ဂလိပ်မ၏ ရင်ဝကို ထိမှန်သွားသည်။ အင်္ဂလိပ်မကြီးက-

“နှင့်ကို ဖမ်းချုပ်မယ် .. နင်ကို ဖမ်းချုပ်မယ် .. ငါ့ယောက်ျားထဲ တရားသူကြီးဟဲ့ .. နားလည်ထား .. အခုလာဖမ်းမယ်”

ယင်းသို့ မြည်တွန် ခြိမ်းခြောက်ပြီး အမြန်ဆုံးဆုတ်ခွာထော့သည်။

“လာခဲ့ဟေ့ .. လာခဲ့ .. နင်တို့ အင်္ဂလိပ် အမြောက်တပ်ကြီး ခေါ်ခဲ့ .. သခင်လှရင်အကြောင်း ပြောသေးတာပ”

ဒေါ်လှရင်၏ တုံ့ပြန်သည့် ရွှေဘိုတစ်ဈေးလုံး လုံခြုံမတတ် ထိ

ထည်းလို့သွားသည်။

“ဟဲ့ .. အောင်ဒင် .. အဆင်သင့်လုပ်ထား .. တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မှာ”

“ဝင်လိုက်ရုံပါ့ .. အမေရယ် အောင်ဒင် .. သလိုပွဲမျိုး မျှော်နေတာပါ .. ဟဲဟဲ”

သွေးအေးအေးနှင့် ဖြေလိုက်၏။ အသက်(၃၀)ခန့်ရှိ အောင်ဒင်သည် အသားညိုညိုမောင်းမောင်း အရပ်ပုပုပြတ်ပြတ်၊ မြန်မာ့ရိုးရာ လက်သီးသမားဖြစ်၏။ သူတို့ သားအမိသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး (သခင်) အဖွဲ့ဝင်တည်း။

ဗမာသွေး ဗမာသတ္တိ

အင်္ဂလိပ်မကြီး ပြန်ချသွားပြီးနောက် နာရီဝက်ကျော်ကျော်အကြာတွင် အော်စတင်ကားနှင့် အင်္ဂလိပ်လင်မယားနှစ်ယောက် ဝေါက်ချလာသည်။ အရပ် ၆ ပေခန့် ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၃၀၀ ခန့် စီးလေးတန်ရှိသော အင်္ဂလိပ်မကြီး၏ မျက်နှာသည် ပန်းရောင်ရှိနေ၏။ စိတ်ဆိုးနေ၍ ...

“ဘယ်သူလဲဟေ့ .. ငါ့မိန်းကလေးကို အလေးနဲ့ ပစ်တာ။ နင်တို့ကို ငါကလဲ ပစ်မယ်”

သူ့ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူးပါ၏။ ခြောက်လုံးပြူးကို ခါးပတ်နှင့် အတူ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကုပ်အင်္ကျီအနက် ဘောင်းဘီရှည်အနက် သားရေဖိနပ်အနက် ခြေအိတ်အနက် ဝတ်ဆင်ထားသော အနီအင်္ဂလိပ်ကြီးသည် စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း ပမာအသွင် ...

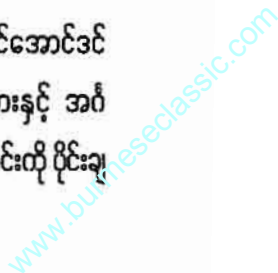
သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဝက်(၆)စတက် ဦးထုပ်ကလည်း အနက်၊ သူတို့လင်မယားသည် အော်စတင်ကားကို အရမ်းမောင်းနှင်လာပြီး ဈေးအတွင်းသို့ ဟွန်းရှည်ကြီးတီးကာ အတင်းဝင်ချလာတော့သည်။ ငါးခြောက်တန်းမှ ငါးခြောက်သည် ဒေါ်လှရင်၏ ဆိုင်ရှေ့ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဈေးသူဈေးသားတွေက ပိုင်းအုံပြီး ကြည့်နေကြ၏။ ဆိုင်ပေါ်မှာ ဒေါ်လှရင်တို့ သားအမိရှိနေကြသည်။

သို့သော် အတိုက်အခိုက် ထိုးသတ်ပွဲမျိုးကို ကြုံတွေ့ရမှုသည် ရွှေဘိုမှာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပေမယ့် မတင်းတိမ်တတ်သည့် ရွှေဘိုသား၊ ရွှေဘိုသူတွေက ဝမ်းပန်းတသာ ကြည့်လိုရုံလိုနေကြသည်။ သည်လိုပွဲမျိုးကို ဝက်သားထက် ကြိုက်သတဲ့လေ .. ရွှေဘိုသားတွေက-

“ဘယ်သူလဲဟေ့ .. ငါ့ မိန်းကလေးကို အလေးနဲ့ပစ်တာ။ နင်တို့ကို ငါကလဲ ပစ်မယ်”

အင်္ဂလိပ်မကြီးသည် သူ့ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို အိတ်အတွင်းမှ ဆွဲအထုတ် ..

“ဟိတ်” ဟူသော အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ သခင်အောင်ဒင်သည် ငှက်ကြီးထောင်စားနှင့် အင်္ဂလိပ်မကြီး၏ ညာလက်မောင်းကို ပိုင်းချ

လိုက်သည်။

ဒေါ်လှရင်ကြီးကလည်း ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလာပြီး အင်္ဂလိပ်မ၏ ဦးခေါင်းအား ငါးခြောက်ခုတ်သည့် ဒီပဲယင်းလုပ် ဓားမကြီးဖြင့် ခုတ်ခဲ့ ပစ်လိုက်ချေသည်။

သွေးသည် ခြင်းခြင်းနီသွား တော့သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ပျက်နေ စဉ် သေနတ်သံ (၅)ချက် ထွက်လာ သည်။ လိုက်ပါလာသော ပုလိပ် အဖွဲ့၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံ။ ရွှေဘို ခရိုင်တရားသူကြီးဖြစ်သူ မစ္စတာ ရစ်ချပ်ဟဲရစ်ဆင် (R- Harrisson) ၏ ညာဘက်လက်တစ်ဖက် ပြတ် သွားရပြီ။

ရစ်ချပ်ဟဲရစ်ဆင်ကတော် “ရုဒ်” ဟဲရစ်ဆင် (RUTH) ၏ ဦး ခေါင်းသည် ၆ လက်မမက ကွဲသွားရ သည်။

“ကိုင်း... မှတ်ထား မသေ မချင်းမှတ်ထား .. အဲသဟာ ဗမာ့ သတ္တိကွ”

ဇာတိသွေး ဇာတိဓာန်

မြန်မာပြည်ကြီးကို လက်

နတ်အားကိုးဖြင့် မတရားအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်စိုက်ကျနေလေသော နယ် ချဲ့အရင်းရှင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၏ အ နွယ်ဖြစ်သည့် ခရိုင်တရားသူကြီး မစ္စတာ ဟဲရစ်ဆင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ အား ဓားနှင့်ခုတ်လွှတ်လိုက်မှုကြောင့် ရွှေဘိုသား ရွှေဘိုသူအများ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြပေသည်။ ဇာတိသွေး ဇာတိဓာန်ရှိကြလေသည်။ မြန်မာပြည်သားတိုင်းကို သတင်းစာ၌ ပါရှိသွားသဖြင့် ဖတ်တွေ့ရပြီး ကျေနပ် မဆုံးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ငါးခြောက်သည် သားအမိသည် သခင်အဖွဲ့ဝင် ရွှေဘို မြို့ရှိ တို့ ဗမာအစည်းအရုံး အဖွဲ့ဝင် များက မြှောက်ပေး၍ ယခုလို ရာဇ ဝတ်မှု ဖြစ်ရသည်ဟု ရွှေဘိုခရိုင် ပု လိပ် ဝန်ကြီး မစ္စတာခရစ်တိုဟက်စ် (D.S.P)က မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ထို ၁၉၃၆ ခုနှစ် ကာလက ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး မှောက်ပြီးနောက် သခင်အောင် ဆန်း၊ သခင်နု၊ သခင်ရာရစ်၊ သခင် ဗဆွေ၊ သခင်သိန်းဖေမြင့်၊ သခင် ကျော်ငြိမ်း၊

သခင်ရှုမောင်၊ သခင် ဗဟိန်း စသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး အဖွဲ့ဝင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သခင်ထွန်း အုပ် စသည်တို့က နိုင်ငံရေးနယ်မြေ သို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်ရောက်ချိန်၊ ထကြွ နိုးကြားလှုပ်ရှားချိန်နှင့် တိုက်ညီသဖြင့် ထူးထူးခြားခြား အသွင်သို့ ဆောင်နေ ချေသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါ “ကျွန် ခေတ်က နယ်ချဲ့အရင်းရှင် အင်္ဂလိပ် တို့ တန်ခိုးထက်ကာ မိုက်ကောင်းနေ ကြချိန်ဝယ် ခရိုင်တရားသူကြီးအား ဓားနှင့် ခုတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်မှုသည် မင်း တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကို တို့ဗမာတွေ က လုံးဝမကြောက်ဘူးဟေ့ ဘာမထီ ဇာမထီသွေးရှိတဲ့ ဗမာဆိုတာ မှတ် ထားဟု ပြောချလိုက်သည့်ပမာ။

တစ်နိုင်ငံထုံး ဘိဓိဘိဓိထုန်

ဟံသာဝတီ သတင်းစာမှာ (၆)လိုင်း စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့်- (သခင်မဒေါ်လှရင်က ခရိုင် တရားသူကြီးကတော် မစ္စရိုဆီ၏ ခေါင်းကို ဓားမဖြင့် ခုတ်လိုက်ခြင်း)၊ ခေါင်းစီးကြီးနှင့် မျက်နှာဖုံးသဟင်း စာအဖြင့် ၂၅-၁၂-၁၉၃၆ ခုနှစ်က

ပါရှိသလို ..

မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာ မျက်နှာဖုံး၌လည်း ထိုနည်းတူ (ရွှေဘိုခရိုင်တရားသူကြီး မစ္စတာ ဟဲရစ် ဆန်အာ ဓားနှင့်ခုတ်ဖြတ်သည့် သခင်အောင်ဒင်) ခေါင်းစီးမည်းကြီးဖြင့် သတင်းသည် ၂၅-၁၂-၁၉၃၆ ခုနှစ် ခရစ္စမတ်နေ့တွင်ပင် ဖော်ပြပါရှိရာ တစ်နိုင်ငံလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်ဟည်း သွားလေတော့သည်။ ဓားခုတ်မှု ဖြစ်ပြီး (၃)ရက်ကြာကာလ မန္တလေး ဆေးရုံကြီးတွင် တရားသူကြီး ကတော် (ရသ်)၏ ဦးနှောက်တွင်းသို့ သွေးဝင် သွေးခဲ သေပွဲ သွားရသည်။

တရားသူကြီး မစ္စတာ ဟာရစ်ဆန်သည် RICHAR HARRISSONမှာမူ ညာဘတ် လက်မောင်းရင်းမှ အစပြု၍ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ဓားခုတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သူ သခင်မ ဒေါ်လှရင်နှင့် သူမ၏ သား သခင်အောင်ဒင်အား တရားစွဲဆိုစစ်ဆေးရာမှာ မကွယ်မမှတ် အမှုဖြစ်စဉ်အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့၏။ အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့မှ (၂)လကြာ

ကာလ ဒီဂရီကျတော့သည်။ ဒေါ်လှရင် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်၊ သခင်အောင်ဒင် ..အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်အနှစ် ၂၀ အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်ချေသည်။

ဒီဂရီချသည့်ရက်တွင် ခရိုင်တရားသူကြီးရုံးကြီးဝယ် ပရိသတ်ငါးထောင်ထက် မနည်းပေ။ လာရောက်နားထောင်ကြ၏။ ရုံးအတွင်း၌ မဆုံး၊ ရုံးပြင်ပတွင် ပရိသတ်များ ထိုင်၍ တစ်မျိုး၊ ထ၍ တစ်နည်း၊ တက်ကြွစွာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။ တရားသူကြီးမင်းက စီရင်ချက်ချပြီး သည့်နောက် တရားခံ နေရသော ဝက်ခြံအတွင်းမှ သခင်ဒေါ်လှရင်နှင့် သခင်အောင်ဒင်တို့ သားအမိ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ-

“သခင်မျိုးဟေ့ .. ဒို့ဗမာ”

“သခင်မျိုးဟေ့ .. ဒို့ဗမာ”

ဟု ရဲရဲတောက် ကြွေးကြော်လိုက်သည်တွင် ရုံးအတွင်း အပြင်ရှိ လူအုပ်ကြီးတပါ “သခင်မျိုးဟေ့ .. ဒို့ဗမာ”

“သခင်မျိုးဟေ့ .. ဒို့ဗမာ”

ဟု တခဲနက်တစ်ပြိုင်နက် တည်း ရဲဝံ့တက်ကြွစွာ ပြိုင်တူပြိုင်နက် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ဟစ်ကြွေးလိုက်ကြချေသည်။

လူအုပ်ကြီးကို ရွံ့ကြောက်သဖြင့် ရွှေဘိုခရိုင်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင် (၂၀၀)မက နေရာယူထားစေ၏။ ခရိုင်ပုလိပ်ဝန် (D.S.P)နှင့် ခရိုင်ပုလိပ်ဝန်ထောက်တို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်ကြပ်မတ်ခဲ့ကြသည်။ ပုလိပ်စုံထောက် ရာဇဝတ်အုပ် ထိုဗေခင်သည် တိတ်တခိတ် တို့ဗမာအစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင် (၁၁၁) ..ဗေခင်) ဖြစ်နေသည်ကို ပုလိပ်မင်းကြီး အင်္ဂလိပ်ကြီးတို့ သိများသွားခဲ့ပါလျှင်။ ။

မှတ်ချက်။ ထို ၁၉၃၆ ခုနှစ်က ရွှေဘိုပုလိပ် စုံထောက်ရာဇဝတ်အုပ်ဖြစ်သူ ကျွန်တော်၏ ဖခင် ဦးဗေခင်၏ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသော မှုခင်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်သည်။

ရွှေဘိုဘာဝထံခင်အောင်

နို့မိနင်းတားဆီး ဖေကြီးသမီး ကျော်အေးရွှေ

“ဖေကြီး သမီး မမခိုင်မာဦးတို့ အိမ်ကို သွားချင်တယ်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ သမီးရဲ့”

လက်ကလေးပိုက်ပြီး ခွင့်တောင်းလာသော သမီးဖြစ်သူ သက်ထားဇော်ကို မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပြင်နေရာမှ ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုဇော်ဇော်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သွား ကစားမလို့ပါ ဖေကြီးရဲ့။ မမဇွန်ပွင့်ဖြူရယ်၊ မမခိုင်မာဦးရယ်၊ သမီးရယ် ကစားကြ မလို့လေ”

“အေး အေး အမေသီတာကို ပြောပြီးပြီလား သမီး၊ ကစားရင်း ရန်မဖြစ်ရဘူးနော်။ ပြီးတော့ ဖေကြီးပြောထားတာ တွေမမေ့နဲ့နော်”

“အမေ သီတာကိုလဲ ပြောပြီးပြီ ဖေကြီးပြောထားတာကိုလဲ မမေ့ပါဘူးနော်”

ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုဇော် ဇော်က အငယ်ဆုံး သမီးလေး သက်ထားဇော်ကို အချစ်ပို၍ အလိုလိုက်သလို အရိပ်အကဲ ကြည့်နေသူဖြစ်သည်။ စာဖတ် ဝါသနာပါသော ကိုဇော်ဇော်က အပတ်စဉ် လစဉ်ထုတ်ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းများကို အမြဲတစေ အချိန်ပေးဖတ်လေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့ လေးတန်းကျောင်းသူ သမီးလေး သက်ထားဇော်ကို သိသင့်သိထိုက်သော ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းပါ အကြောင်းအရာများကို ပြောပြ ယူတ်သား စေခဲ့သည်။ သက်ထားဇော်ကလည်း အဖေတူသမီးပီသစွာ စာဖတ်ဝါသနာပါလေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ

ဖတ်ပြီးသော ဂျာနယ်များကို ဆောက်ယူဖတ်ကြည့်ပြီး နားမထည်သည်များကို ပြန်မေးတတ်ပါလေ၏။ (7-Day News Journal)တွင်ပါသော ဆရာမ ငြိမ်းငြိမ်းနိုင်၏ “လူမဆန်သူများ၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်လာသော ကလေးငယ်များ” ဆောင်းပါးကို ဖတ်မိပြီးနောက်၊ သမီးငယ်ကို ဖြည့် ဂရုစိုက်လာခဲ့သည်။

ဝမ်းရေးအတွက် လှုပ်ရှားရန်ကန်နေရသော မိဘများမှာ အရွယ်မရောက်သေးသော သမီးများအပေါ် ဂရုစိုက်နိုင်ကြ။ အိမ်နီးနားချင်းများထံ အပ်နှံ ထားတတ်လေ့ရှိကြသည်။ သည်တော့ မရိုးသားသော သူများနှင့် တွေ့ကြသောအခါ မိမိ၏ ကလေးငယ်များ ရေတိမ်နှစ်ချလေတော့သည်။ စာဖတ်အားနည်းတာလည်း ပါလေသည်။ အမင်းတစ်နပ်အတွက် လှုပ်ရှားနေရတော့လည်း စာဖတ်ဖို့ အချိန်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ပါလေ။

“သိပ် မိုးချုပ်အောင် နေနေခဲ့နော် သမီး”

ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ သွားနှင့်ရပြီဖြစ်သဖြင့် သက်ထားဇော်

တစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်သွားသည်။ ကိုဇော်ဇော်က အိမ်ကတိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လေးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်ရှိနေပြီ။ သက်ထားဇော် သွားကစားမည့် အိမ်က အဒေါ်အရင်း ခေါက်ခေါက် အိမ်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ချလက်ချ လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်ထားဇော်သည် စာတော်သလို အကင်းပါးသည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး မိဘစကားကို နားထောင်သူဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးလုံးက ချစ်သလို အဘိုးဖြစ်သူ ဦးစိုးအောင်ကလည်း တအားချစ်ပါလေ၏။ ကိုဇော်ဇော်က ပြင်လက်စ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို လက်စသတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့အုတ်ကန်မှာ ရေချိုးပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်သည်။ တစ်နေ့ကုန် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပြင်နေရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရနေသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ဖေကြီးရေ ဖေကြီး’ အိမ်ရှေ့မှ ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုအော်ခေါ်ရင်း ပြေးဝင်လာသူက သက်ထားဇော်။ အိမ်ရှေ့

အုတ်ကန်တွင် ရေချိုးနေသော ဖခင်ဖြစ်သူကို မမြင်။

“ဟဲ့ သမီး ဖေကြီးက ဒီမှာလေ”

“ဪ သမီးကလော ကြီးသွားပြီး ဖေကြီးကို မမြင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ သမီး”

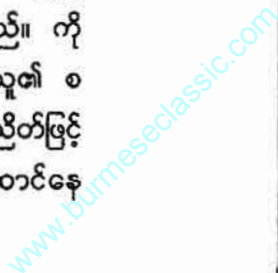
ကိုဇော်ဇော်က သမီးဖြစ်သူ၏ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဖေကြီး ရေမြန်မြန် ချိုး သမီးပြောစရာရှိလို့”

သက်ထားဇော်က ဖခင်ဖြစ်သူ အနားကပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးပါပြီ သမီးရဲ့။ ကိုင်းဘာပြောမှာလဲ ပြော”

ရေဝတ်ချိုးသော လုံချည်ကို ရေညစ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သက်ထားဇော်က ဖခင်ဖြစ်သူအနားသို့ အတင်းတိုးဝင်သွားပြီး ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် တိုးတိုးလေးပြောနေသည်။ ကိုဇော်ဇော်က သမီးဖြစ်သူ၏ စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ

သည်။ ထိုစဉ်-

“သားအဖ နှစ်ယောက် တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ ထမင်းစားကြမယ်လေ”

မိခင်ဖြစ်သူ မသီတာ၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာတော့မှ စကားပြော ရပ်သွားသည်။ ကိုဇော်ဇော်က သမီးဖြစ်သူ၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်ကို ညှင်သာစွာ ပွတ်လိုက်ပြီး-

“သမီးတော်တယ်”

ဟုချီးမွမ်းလိုက်သည်။

*****

နောက်တစ်နေ့ ညနေ။

မနေ့က ပြင်ပြီး သွားသောဆိုင်ကယ်ကို အသေးစိတ် ပြန်စစ်ဆေးနေစဉ် လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ ဖုန်းဖွင့်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်း စခန်းမှူးရဲအုပ် ကျော်ကျော်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖုန်းကို နားအနားကပ်လိုက်ပြီး “ဇော်ဇော်ပါ” ဟုပြောလိုက်သည်။

“ငါပါကွ ကျော်ကျော်ပါ။ မင်းဖုန်းဆက်ပြီးသတင်းပေးတဲ့အတိုင်း နေ့လယ်မှာ မန္တလေးကိုထွက်မယ့်ကားပေါ် သွားရှာ

တာ မင်းတို့ရွာက နှင်းယုလှိုင်နဲ့ အေးအေးမြတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ လူပွဲစား ဒေါ်မေသန်းဌေးတို့ကို တွေ့တယ်ကွ၊ ငါနဲ့အတူတူ လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးတွေ၊ အမျိုးသမီးရေးရာအဖွဲ့ဝင်တွေလဲ ပါတယ်ကွ”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် ကျော်ကျော်မှာ လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သမီးသက်ထားဇော်ပေးသော သတင်းမှန်/မမှန်၊ မနက်က ရွာမှမြို့သို့ထွက်သော မော်တော်ကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သမီးပေးသည့် သတင်းအတိုင်း ရွာမှအေးအေးချို၏ သမီးနှစ်ယောက်ကို မော်တော်ပေါ်တွင်တွေ့လိုက်ရသည်။ အဝတ်ထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးလည်း ပါလေသည်။ သမီးပေးသော သတင်းမှန်လေပြီမို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စခန်းမှူးရဲအုပ် ကျော်ကျော်ထံ ဖုန်းဆက် သတင်းပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

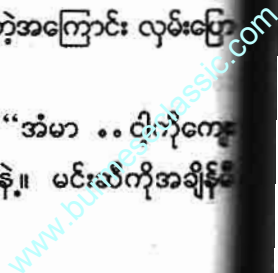
“ဟေ့ကောင် ဇော်ဇော် ငါပြောတာ ကြားရဲ့လားကွ”

ဇော်ဇော်က ငြိမ်နေသဖြင့် ရဲအုပ်ကျော်ကျော်က မေးလာသည်။

“ကြားပါတယ် .. ဆက်ပြောလေကွာ ...”

“အေး .. ငါတို့လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေး အဖွဲ့ဝင်တွေက တရားခံဒေါ်မေသန်းဌေးနဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ရဲစခန်းခေါ်သွားပြီး စစ်တော့ တရားခံ ဒေါ်မေသန်းဌေးက ဝန်ခံလိုက်တယ်ကွ။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မိဘတွေကို မှုဆယ်မှာ လစာကောင်းကောင်းနဲ့ အလုပ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်အောင်ပြောပြီး ခေါ်လာတာတဲ့ကွ။ ပြီးတော့ မိဘတွေ ယုံအောင် ကြိုတင်လစာသဘောမျိုး ငွေငါးသောင်းပေးထားခဲ့တယ်တဲ့။ တကယ်စော့ နယ်စပ်ခေါ်သွားပြီး ရောင်းစားမှာလေ။ တရုတ်မယား လုပ်ခိုင်းမှာသေချာတယ်။ အချိန်မီသတင်းပေးတဲ့ မင်းကိုကျေးဇူးအထူးတင်တဲ့အကြောင်း လှမ်းပြောတာကွ”

“အံ့မာ .. ငါ့ကိုကျေးဇူးမတင်နဲ့။ မင်းဆီကိုအချိန်

ရွှေထောင်မှူးနှင့် ရာသီဥတုမင်း

သတင်းပို့နိုင်တာ တော်တော်များများ ဖုန်းကိုင်နိုင်လာကြလို့ တွ။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်တိုင် ရွာကနေ မင်းဆီကို လှမ်း အကြောင်းကြားနိုင်တာ။ အဲဒီတော့ မင်း ကျေးဇူးတင်ချင်ရင် ဆက်သွယ်ရေး ကောင်းအောင် လုပ်ပေးတဲ့ လူကြီးတွေကို ကျေးဇူးတင်။ နောက်ပြီးတော့ မင်း ကျေးဇူးတင်ရမယ့်သူ နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်”

ကိုဇော်ဇော် အသံက တက်ကြွနေသည်။

“ဘယ်သူ့ကို ကျေးဇူး ထပ်တင်ရဦးမှာလဲ ဇော်ဇော်ရ”

“ငါ့သမီးကို ကျေးဇူး တင်ရမှာပေါ့ကွ။ အဲဒီသတင်းက ငါ့သမီးလေးပေးတဲ့သတင်းကွ”

“ဟေ့ . . . ဟုတ်လား . . . ငါ နားလည်အောင် ရှင်းပြစမ်း ပါဦး”

လူကုန်ကူးမှု တားဆီး နှိမ်နင်းရေး အဖွဲ့ဝင် စခန်းမှူး ရဲအုပ် ကျော်ကျော်က တအံ့ တဩမေးလာသည်။

“အေး ငါပြောပြမယ် အဖြစ်က ဒီလိုကွ”

****

ငါ့သမီးက လေးတန်း ကျောင်းသူ၊ အသက်က ဆယ့် တစ်နှစ်၊ နာမည်က သက်ထား ဇော်တဲ့၊ ငါက သမီးလေးကို သေသေချာချာမှာ ထားတာကွ၊ ကျောင်းမှာ ဘယ်သူလာခေါ် ခေါ် ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း မဟုတ်ရင် မလိုက်ဖို့၊ လူကုန် ကူးခံရတတ်တဲ့အကြောင်းတွေ ကို ပြောပြထားတာကွ၊ မင်းသိ တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ဒီနေ့ ဆယ် ကျော်သက်ကလေးတွေ မဟုတ် တရုတ်အလုပ်ခံနေရတာတွေ . . . ရောင်းစားခံနေရတာတွေ၊ ဂျာ နယ်တွေထဲမှာ ပါနေတာ မင်း လဲ သိပါတယ်ကွာ၊ ငါက စာ ဖတ်တာဝါသနာပါတဲ့သမီးလေး ကို ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ပေးဖတ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ငါ ကိုယ်တိုင်လဲ ပြောပြတယ်။

မင်း ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်နော်၊ ဘာမှပြန်မမေးနဲ့၊ မနေ့က ငါ ဆိုင်ကယ်ပြင်နေတုန်း သမီးက သူ့အဒေါ်အိမ်ကို သွားကစား ချင်လို့ပြောပြီး ခွင့်လာတောင်း တယ်ကွ၊ တို့ရွာက မင်းသိတဲ့ အတိုင်း အိမ်ခြေကတစ်ရာကျော်

ရေလမ်းခရီးပဲ အားကိုးပြီးသွား နေရတဲ့ရွာကွ၊ ဒါကြောင့်အရေး ရယ် အကြောင်းရယ်ဆို ဖုန်းကို ပဲ အားကိုးနေရတာလေ၊ တစ် ရွာလုံးကလည်း ဆွေမျိုးသား ချင်းတွေလို ဖြစ်နေကြတော့ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်လိုက်တာ ပေါ့ကွာ၊ ညနေစောင်းတော့ သမီးလေးက အပြေးအလွှားပြန် လာပြီး ငါ့ကိုအော်ခေါ်တော့တာ ပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါကဆိုင် ကယ်ပြင်ပြီးလို့ အိမ်ရှေ့အုတ်ရေ ကန်မှာရေချိုးနေတာလေ၊ သမီး လေးက ငါ့ဆီပြေးလာပြီး “ဖေ ကြီး . . . ရေမြန်မြန်ချိုး သမီးပြော စရာရှိတယ်လို့” ဆိုပြီး ပြော လာတယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ့ သမီးက ဘာပြောလဲဆိုတော့ . . . . .

“ဖေကြီး သမီးလေ မမ ခိုင်မာဦးတို့ အိမ်မှာ တူတူ ပုန်းတမ်း ကစားကြတာ ဇွန်ပွင့် ဖြူလိုက်တဲ့အလှည့်မှာ သမီးက ဒေါ်ချိုချိုအေးတို့ အိမ်အောက် မှာ သွားပုန်းနေတာ အိမ်ပေါ်မှာ ဒေါ်ချိုချိုအေးရယ် မမကြီး နှင်း ယုလှိုင်နဲ့ မမအေးအေးမြတ်ရယ် မြို့က ညော်သည် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ရယ် စကားပြော

ရှင်မောင်နှမနှစ်ယောက်

နေကြတယ် ဖေကြီးရဲ့ သူတို့ ပြောနေကြတာက မူဆယ်မှာ အလုပ်ပေါ်ပြီး လခ ကောင်း ကောင်းရတဲ့အကြောင်း တရုတ် ပြည်သွားလုပ်ချင်လည်း ရတဲ့အ ကြောင်း၊ သွားချင်ရင် လိုက်ပို့ ပေးမယ်လို့ မြို့ကအဒေါ်ကြီးက ပြောတော့ မမကြီး နှင်းယုလှိုင် တို့ ညီအစ်မက လိုက်ချင်တယ် လို့ သူတို့အမေဒေါ်ချိုချိုအေးကို ပြောနေကြတယ်။ မြို့ကအဒေါ် ကြီးက တစ်ထောင်တန် ပိုက်ဆံ တွေ တစ်ထပ်ကြီးပဲ ဒေါ်ချိုချို အေးကိုပေးလိုက်တာ သမီး မြင် ခဲ့တယ် ဖေကြီး၊ ပြီးတော့-

“မနက်ထွက်မယ့် ဈေး မော်တော်စိန်မျိုးနဲ့ မြို့ကိုလိုက် လာခဲ့၊ အန်တီမန္တလေး ထွက် မယ့် ကားဂိတ်ကလက်မှတ်ဝယ် ပြီး စောင့်နေမယ်” လို့ ပြောသံ ကြားခဲ့တယ် ဖေကြီးရေ၊ အဲဒါ အဖေကြီး ပြောပြောနေတဲ့ လူ ကုန်ကူးတယ်ဆိုတာမဟုတ်လား၊ ဟိုမမကြီးနှင်းယုလှိုင်တို့ ရောင်း စားခံရတော့မှာလားဟင်”

“အဲဒီလို လာပြောတာ

ကွ၊ ဒါနဲ့ ငါလဲသေချာအောင် ရွာကထွက်တဲ့ ဈေးမော်တော်ကို စောင့်ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းယု လှိုင်နဲ့အေးအေးမြတ်တို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို အဝတ်အိတ် တစ်လုံးနဲ့ မော်တော်ပေါ်မှာတွေ့ လိုက်ရတော့မှ သေချာတယ်ဆို ပြီး မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်း ပေးလိုက်တာပါကွာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ တို့ရွာက ကောင်မလေး နှစ်ယောက် တ ရုတ်မယား ဖြစ်မသွားတာ”

စကားရည်ရည်ပြော လိုက်ရသဖြင့် ကိုဇော်ဇော်တော် တော်လေး မောသွားသည်။

“ဟာ ဒီလိုဆို ဒီသ တင်းက မင်းသမီးလေး ရလာ တာပေါ့”

စခန်းမှူးရဲအုပ် ကျော် ကျော်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ”

“ဇော်ဇော်ရေ မနက် ဖြန် နံနက်မှာ တို့လူကုန်ကူးမှု တားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့က နှင်း ယုလှိုင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်

ကို မိဘလက်ရောက် အပ်နှံ မင်းတို့ ရွာကိုလာကြမှာကွ”

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ် ချင်း .. မင်းတို့လာရင် လူကုန် ကူးမှု တားဆီးရေးအကြောင်း ပက်သက်ပြီး တို့ရွာသူ ရွာသား တွေဗဟုသုတရဖို့အတွက် ဟော ပြောပွဲလေးလဲ လုပ်ပေးပါလား ကွာ”

ကိုဇော်ဇော်က ဝမ်း သာအားရပြောလိုက်ပြီး ဖုန်းပိတ် နေစဉ်မှာ သမီးလေး သက်ထား ဇော်က ပြေးဝင်လာပြီး ဖခင်ဖြစ် သူကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ ကို ဇော်ဇော်က သမီးလေးရဲ့ ပါးနှုတ် ဖက်ကို မွှေးမွှေးပေးလိုက်ရင် “ဒါမှ ဖေကြီးသမီးကွ” ထ ပြောလိုက်လေသည်။

တကယ်တော့ လူကုန် ကူးမှု တားဆီးနှိမ်နင်းရေးတွင် ကိုဇော်ဇော်နှင့် သက်ထားဇော် တို့လို တာဝန်သိသောပြည်သူ တစ်ရပ်လုံး ပါဝင်လာဖို့ လိုအပ် နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျော်အေး

မှားပြီးရင်းမှား ကလဲ့စား
ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ)

“မှားပြီးရင်းမှား ကလဲ့စား”
 ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ)
 “မိန်းမမာယာ၊ သဲကိုး
 ဖြာ”တဲ့
 “မိန်းမဖျက် ပြည်
 ပျက်”တဲ့
 “ကူထွီဝက်၊ နဒီဝက်”
 တဲ့
 အဲ့ဒီ ဆိုရိုးစကားတွေကို
 အစက ကျွန်တော်သိပ်မယုံခဲ့ဘူး
 ဗျာ။ အခုတော့ “မာလာ” နဲ့တွေ့
 လို့ လုံးဝယုံကြည်လိုက်ပါပြီ။
 ရောမအင်ပါယာကြီး
 ကို တုန်လှုပ်စေခဲ့တဲ့ “ကလီယို
 ပက်ထရာ” တို့၊ ထရိုင်မြို့ကြီး မီး
 ဟုန်းဟုန်းတောက် စေခဲ့ တဲ့
 “ဟယ်လင်” တို့၊ ခုနစ်ပြည်
 ထောင်မင်းသားတွေကို တုတ်ဆွဲ
 ဓားဆွဲဖြစ်အောင် အရူးလုပ်ခဲ့တဲ့
 ပြည့်တန်ဆာမ သာမာဝတီတို့ဆို
 တာ ရာဇဝင်မှာအထင်အရှား ရှိ
 ခဲ့တာမဟုတ်လား?
 မာလာက သူ တို့

လောက်မလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မလှ
 ပေမဲ့ ရွက်ကြမ်း ရေကြိုတော့
 မဟုတ်ဘူး။ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။
 ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်တော်လေ
 သူမကို စွဲမက်ခဲ့တာ။
 ဒါပေမဲ့ တစ်ခုဆိုတာ
 က မာလာက ကျွန်တော့်ရဲ့ ခယ်
 မတစ်ဝမ်းကွဲ ဖြစ်နေပြန်တယ်။
 ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီဝမ်းကွဲ မောင်
 တင်ဆန်းက တောသားမြို့
 ရောက် ခပ်ရိုးရိုးနဲ့အအရယ်။ မာ
 လာရဲ့ မိဘတွေက ပေးစားလို့
 ညားခဲ့ကြပေမဲ့ သူတို့ဇနီးမောင်
 နံ့က အသွင်မတူဘဲ အိမ်သူဖြစ်
 နေကြတယ်။
 တောမှာ အလုပ်အကိုင်
 မကောင်းလို့ဆိုပြီး ရန်ကုန်မြို့ကို
 ရောက်လာကြတယ်။ ဒဂုံမြို့သစ်
 မှာ အိမ်ငှားပြီး မောင်တင်ဆန်း
 က ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ
 မှာ ပန်းရန်ဆရာလုပ်တယ်။ မာ
 လာက ကျွန်တော်ထုတ်ပေးတဲ့
 ငွေအရင်းအနှီးလေးနဲ့ အိမ်ဆိုင်
 လေးဖွင့်ထားတော့ ချောင်ချောင်

လည်လည်ပေါ့လေ။
 သူတို့အတွက်တော့
 ကျွန်တော်က ကျေးဇူးရှင်ပေါ့
 မောင်တင်ဆန်းကိုလည်း ကျွန်
 တော်ပဲ အလုပ်သွင်းပေးခဲ့တာ။
 ဒါကြောင့်မို့ မာလာက
 ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတော့ဆပ်
 ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျေးဇူးရှင်
 ကို ကျေးစွပ်တော့တာပါပဲ။
 အဖြစ်က ဒီလိုပါ။
 ❀ ❀ ❀
 တစ်နေ့ ...။
 သူတို့အိမ်ကို လမ်းကြ
 တာနဲ့ ကျွန်တော် ခဏရောက်
 သွားတယ်။ သူတို့က လင်ကိုယ်
 မယားနှစ်ယောက်တည်းနေတာ
 သားသမီးလည်း မရှိသေးဘူး။
 ဒါတိုင်းလို ဈေးဆိုင်က
 ဖွင့်မထားဘူး။ ညနေစောင်းဆ
 တော့ စောစောစီးစီး ဆိုင်ပိတ်
 ထင်ပါရဲ့။
 “ဟဲ့ မောင်တင်ဆန်း
 တို့၊ မာလာတို့ ဘာလုပ်နေတာ
 လဲ”

ရွှေတောင်အင်းရွာ၊ ရာမာရီမဂ္ဂဇင်း

ထူးသံမကြားတာနဲ့ သူ

“အေး ငါဒီဘက်လမ်း

တော့ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာ

အိမ်ပေါ်ကို တက်သွားမိတယ်။

ကြုံတာနဲ့ ဝင်လာတာ။ ဒါနဲ့

တယ်။ မိန်းမတွေရဲ့ ရေချိုးပြီး

ညှိခန်းမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။

မောင်တင်ဆန်းကော ပြန်မလာ

ခါစ အလှက ယောက်ျားတွေကို

နဲ့ နောက်ဖေးကို ဆက်

သေးဘူးလား”

မရိုးမရွှေဖြစ်စေတယ်။

လျှောက်သွားလိုက်မိတယ်။ အဲဒီ

“ကိုတင်ဆန်းက နေ့

“အစ်မကြီးကော မပါ

မှာ မာလာက သီချင်းလေးတ

တိုင်း မိုးချုပ်မှ ပြန်လာရတယ်

ဘူးလား၊ နေကောင်းရဲ့လားကို

အေးအေးနဲ့ ရေချိုးနေပုံရတယ်။

ကိုကြီးရဲ့”

ကြီး”

ရေချိုးခန်းတံခါးက ဟ

မာလာက ရဲရဲတင်း

“မင့် အစ်မကြီးက သူ့

နေတယ်။ ကျွန်တော် ချောင်း

တင်းပဲ ကျွန်တော့် ရှေ့လာထိုင်

မိဘတွေဆီ ခဏပြန်သွားတယ်

ကြည့်မိတော့ မာလာလေ မိမွေး

တယ်။ သူမကို ကြည့်ပြီး ကျွန်

ကွယ်၊ ဆယ်ရက်လောက်ရှိသွား

တိုင်း၊ ဖမွေးတိုင်း ကိုယ်ချွတ်ဗ

တာနဲ့ ခေါင်းလျှော်နေလေရဲ့။

ရေချိုးခန်းတံခါးက ဟနေတယ်။

ကျွန်တော်က မသင့်

ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်မိတော့

တော်တာနဲ့ နောက်ဖေးခန်းက

ပြန်ထွက်လာပြီး ဧည့်ခန်းရောက်

မှ “အဟမ်း၊ အဟမ်း”လို့ မာ

တာ ကြားအောင် ချောင်းဟန့်

ထိုက်တယ်။

မာလာလေ မိမွေးတိုင်း၊ ဖမွေးတိုင်း

မကြာခင်မှာပဲ ထဘီရင်

ကိုယ်ချွတ်ဗလာနဲ့

အပေါ်မှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါပတ်

ပြီး မာလာ ရေချိုးခန်းက ထွက်

တာတယ်။

ခေါင်းလျှော်နေလေရဲ့.....

“ဟင် ကိုကြီးပါလား၊

ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ”

ပြီ၊ နောက်ထပ်တစ်ပတ်လောက် ဆက်နေဦးမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ဒါဖြင့် ကိုကြီး တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေတာပေါ့လေ ဟင်းဟင်း”

မာလာက သူမရဲ့ခေါင်းက ရေစိုနေတဲ့ဆံပင်တွေကို ခပ်ဖွဖွသုတ်လိုက်တော့ ရုတ်တရက် သူမရဲ့ ရင်ရှားထဘီက ပြေလျော့လာတယ်။

“အို”
ကျွန်တော့်ရဲ့ အာမေ
ဒိုတ်သံကြားလိုက်လို့ မာလာက

ဘယ်လိုမှ ရန်လုပ်ပုံမရတဲ့အပြင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြူးကျယ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်ပြီး

“မာလာက မအိုသေးပါဘူး ကိုကြီးရဲ့။ ကလေးလဲ မရသေးတော့ အပျိုပဲဆိုပါတော့”

“ဟဲ့ဟဲ့ မာလာ မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘာပြောတာလဲ ဟုတ်လား၊ ခုနက ကိုကြီးအိမ်ပေါ် တက်လာတာ မာလာရေချိုးနေတာကို ချောင်းကြည့်တာ မာလာ သိပြီးသား”

“ဟင်”

“မဟင်နဲ့ ကိုကြီး၊ ကိုကြီးက မာလာရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ ဒီတော့ ကြုံတုန်းမှာ ကျေးဇူးရှင်ကို တတ်အားသမျှနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေလား”

“ဘယ်လို ဘယ်လို”
မာလာက ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ကို အသာဆွဲယူပြီး သူမရဲ့ ရင်ညွန့်ပေါ် ဖိကပ်လိုက်တယ်။

“မာလာ မကောင်းဘူး ထင်တယ်။ တော်ကြာ မောင်တင်ဆန်း ရောက်လာရင် အကုန်ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်နော်”

“ကိုတင်ဆန်းက မိုးချုပ်မှ ရောက်လာတာပါဆို၊ ဘာလဲ ကိုကြီးက မာလာ့ကို မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်၊ ချစ်ပါတယ် မာလာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မသင့်တော်ဘူးလားလို့”

“ချစ်ရင်လေ မြန်မြန် အိပ်ခန်းထဲ သွားကြမယ်”

“ဟော့” ဆိုပေမဲ့ နဲ့

“ကိုကြီးက မာလာရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။
ဒီတော့ ကြုံတုန်းမှာ ကျေးဇူးရှင်ကို
တတ်အားသမျှနဲ့
ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေလား”

ရွှေထောင်ရွှေခင်းနှင့်ရတနာများစင်

ကြိုင်းတုတ်ကြီး ကျွန်တော်လေ သူမနောက်က တကောက် ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိ တော့တယ်။

သည်လိုနဲ့ ကျွန်တော် ဘုံနှစ်ယောက် အချစ်နယ်ကျွဲခဲ့ ကြတယ်။ ပင်လယ်ဆားငံရေဆို ထာ သောက်လေသောက်လေ ခော်မပြေဆိုတာ လူတိုင်းသိကြ မိတယ်။

မာလာကပဲ သဒ္ဒါလွန် သို့ တဏှာကျွန် ဖြစ်ခဲ့လေသ ထား?

နှစ်ဦးစလုံးက မစွမ်းရင်း ထလည်းရှိ၊ ကန်စွန်းခင်းလည်းငြိ လေသလား?

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွင်ပါ သို့ ကျားကိုက်ဆိုသလို ကျွန် တော်ခိုက်တွင်းနက်ခဲ့မိတယ်။ မာ ထာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန် တော်အိမ်မှာသော်လည်းကောင်း၊ သူတို့အိမ်မှာသော်လည်းကောင်း၊ ဆကြိမ်ကြိမ် မှောက်မှားမိကြ

တယ်။ သူတို့က ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)။ --ရပ်ကွက်မှာ၊ ကျွန်တော်က မြောက်ဥက္ကလာပ မှာနေတော့ အနေချင်းလည်း နီး စပ်တာကိုး။

တစ်ခုဆိုတာက မာ လာက ငွေတော်တော် မက်တာ ပဲ။ သူမနဲ့တွေ့လေတိုင်း ကျွန် တော်ဆီမှာ ပါသမျှ အကုန်ရ အောင်ချူတယ်။ သည်ကြားထဲ ရွှေဆွဲကြိုးတို့၊ ရွှေလက်ကောက် တို့လည်း ဆင်ပေးရသေးတယ်။

မာလာ့ဆီကို

ကျွန်တော် မသွားဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူးဗျာ။

အရူး

အမဲသားကျွေးမိတဲ့ မာလာကို ကျွန်တော် တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေမိပြီလေ။

ကြာတော့ မာလာရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေ ရိပ်မိသွားဟန် တူတယ်။ ညနေစောင်း ညနေ စောင်းကြရင် အချိန်မှန် မော် တော်ဆိုင်ကယ်ကြီး တစ်စီးက သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုက်ရောက် လာကိုး။

မောင်တင်ဆန်း အလုပ် မဆင်းတဲ့နေ့တွေမှာ သူတို့အိမ် ကို ကျွန်တော် သွားလည်တော့ မောင်တင်ဆန်း မျက်နှာ မ ကောင်းဘူး။ အရင်လို ဟက် ဟက်ပက်ပက် မရှိဘူး။ မာလာ လည်း မျက်နှာ မသာမယာနဲ့၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

ဒါပေမဲ့ မာလာ့ဆီကို ကျွန်တော် မသွားဘဲ မနေနိုင် တော့ဘူးဗျာ။ အရူး အမဲသား ကျွေးမိတဲ့ မာလာကို ကျွန်တော် တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေမိပြီလေ။

မ,စိတ်မွန်နေတဲ့ ကျွန် တော်ဟာ မောင်တင်ဆန်း အ လုပ်ဆင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ နေ့

www.burmeseclassic.com

လယ်ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ ရောက်
အောင်သွားလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မာလာ
က ဈေးရောင်းရင်း ထမင်းစား
နေတယ်။

“ဟင် ကိုကြီး ဒီနေ့
စောစောစီးစီးကြီးပါလား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊
မင်းကို တစ်နေ့မတွေ့ရ မနေနိုင်
လို့ပေါ့”

“တော်စမ်းပါ၊ အပိုတွေ
လာပြောမနေနဲ့၊ အိမ်ကအစ်မ
ကြီးနဲ့ ညတိုင်းအိပ်နေပြီးတော့
ခုမှ လာပြီး ချွဲမနေနဲ့”

“ခွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး
ကွာ၊ မင်းနဲ့ပဲ ကဲချင်လို့ပါ။ ကဲဆို
မာလာ ထမင်းမြန်မြန်စားကွာ၊
ကိုကြီး အိပ်ခန်းထဲက စောင့်နေ
မယ်နော်”

“ဟော့တော် ဘယ်လို
ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဆိုင်က
တန်းလန်းကြီးလေ၊ ဆိုင်ပိတ်
လိုက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်
မျိုးထင်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လဲ ဖွင့်ထား
လိုက်လေ ဟန်မပျက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ
ရှင်”

“ဝုန်း” “ဒိုင်း”
သိလျက်နဲ့ ဝိပါက်

ကြမ္မာငင်ဆိုသလို ညွှန်ခန်းထဲက
မှဆူဆူညံညံ အသံကြားလို့ ကျွန်
တော် ထွက်ပြေးကြည့်တော့
မောင်တင်ဆန်းလေ၊ ကုလား
ထိုင်တွေကို ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်၊
နံရံကို လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်နဲ့ ဝုန်း
ဒိုင်းကျနေလေရဲ့။

“မောင်တင်ဆန်း ညီ
လေး စိတ်ထိန်းပါကွာ။ အစ်ကို
မှားမိပါတယ်”

ကျွန်တော်က တောင်း
ပန်တော့ မောင်တင်ဆန်းလေ
ကျွန်တော့်ကို ရွံရှာမုန်းတီးတဲ့ အ
ကြည့်ကြည့်နဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်
ပြီးမှ

“အစ်ကို ကျွန်တော့်
အပေါ် သိပ်ရက်စက်တယ်ဗျာ”
လို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး ကြူ
ကြူပါအောင် ဝိုကြွေးတော့တာ
ပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ မာလာ

က အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲနဲ့ သူမ
ခွဲယောက်ျားကို ပြေးဖက်ပြီး-

“ကိုတင်ဆန်း ကိုတင်
ဆန်း သူ .. သူလေ ညီမ အိပ်
ခန်းထဲမှာ သနပ်ခါးလူးနေတုန်း
အတင်းဝင်လာပြီး မဟားတရား
ကြံတာပါ။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်
ဆွဲလှဲပြီး မတရားကျင့်တယ်။ အဲ့
ဒါ ညီမ သူ့ကိုတရားစွဲမယ်သိ
လား”

“ဘာပြောတယ်”

“ဘာ”

“ဘယ်သူမပြု မိမိမူ”

တဲ့။

“ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ”
တဲ့။

မာလာ တစ်ယောက်
တတ်လဲတတ်နိုင်ပါရဲ့ဗျာ။ သူသ
ဘောတူလို့ပဲ ကျွန်တော်က ကြာ
ကူရီဇာတ်ခင်းခွဲတာကို မုဒိမ်းမှု
နဲ့ တရားစွဲတယ်လေ။ အမှန်က
ကျွန်တော့်ကို မောင်တင်ဆန်းက
တရားစွဲရမှာ။ ဒါပေမဲ့ မောင်တင်
ဆန်းက မလည်မဝယ်နဲ့ ကျွန်
တော့်ကို တရားစွဲချင်မှာမဟုတ်
ဘူးဆိုတာကို မာလာက သိ
တယ်လေ။

မာလာက သူမရဲ့
ယောက်ျားကို အယုံသွင်းတာဗျာ။

ဒီတစ်ခါပဲ ကျွန်တော်က သူမကို
ကျူးလွန်တဲ့ပုံမျိုး။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်
တော်က မုဒိမ်းသမား မယားခိုး
ကြီးဆိုပါတော့။

သည်လိုနဲ့ ကျွန်တော်
မုဒိမ်းမှုနဲ့ ထောင်(၇)နှစ်ကျသွား
တယ်။

မာလာရဲ့ မကောင်း
သတင်းတွေကိုလည်း ထောင်ဝင်
စာလာတွေ့တဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်
ချင်းတွေဆီက ကြားရတယ်။
ကျွန်တော့်မိန်းမကတော့ ကျွန်
တော့်ကြောင့် ရှက်ရှာလွန်းလို့
သူမရဲ့ဆွေမျိုးတွေရှိရာ နိုင်ငံခြား
ကို အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပြီ
လေ။

မာလာက လှသည်၊
လွယ်သည်၊ သို့သော်လည်သည်
ဆိုတဲ့ မိန်းမစားမျိုးဗျာ။ မောင်
တင်ဆန်းနောက်ကွယ်မှာ သူမ
ထက် ငယ်ရွယ်တဲ့ ကောင်လေး
တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ဖြစ်ပြန်သတဲ့။
အင်းလေ ခြံခွန်ဖူးတဲ့ နွားပဲကိုး။

နောက်ဆုံး မောင်တင် ဆန်းခမျာ စိတ်ညစ်ရှာလွန်းလို့ သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲကြိုးချပြီး သတ် သေသွားသတဲ့လေ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရ လေတယ် မောင်တင်ဆန်းရယ်။

“ဘုရား ...ဘုရား”

ရက်စက်လှချည်လား မိမာလာရယ်။

သူမရဲ့ မာယာတစ် သိန်း၊ အပလီန်းအနန္တကြောင့် ရမ္မက်နွဲ့ထဲကျကျခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် က ထောင်ကျခဲ့ရတယ်။ လူရိုး လူအ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီဝမ်းကွဲ လည်း မရှုမလှနဲ့ အဖန်ငါးရာငါး ကမ္ဘာထဲ ဆိုက်ရောက်သွားပြီ။

သည်တော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်သလဲ စဉ်းစား တယ်။

စဉ်းစားမိတာကတော့ မာလာ့ကို ကလဲ့စားချေရမယ် ပေါ့။

“ကဲ ... မင်း ဘယ်ကို ပြေးမလဲ မိမာလာရယ်”

ဟုတ်တယ်။

မာလာကို သတ်ကိုပစ် ရမယ်။ “ရက်စက်မှ ကြေကွဲ” တဲ့။ မာလာက ဒီလောက်ရက် စက်မှတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက် နှလုံးသားတွေ ကြေကွဲ ခဲ့ကြရတာကို သူမပြန်လည်လို့ ပေးဆပ်မှဖြစ်မယ်။

မာလာကို အသေသတ် မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာကြိုးဝါးထား တယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတွေကို သမ္မတကြီး က ခဏခဏလွတ်ငြိမ်းခွင့်ပြုတာ နဲ့ရောပြီး ကျွန်တော် ငါးနှစ် လောက်ပဲ ထောင်ထဲမှာနေရပြီး လွတ်မြောက်လာတယ်။

မြောက်ဥက္ကလာပအိမ် ကြီးကို ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းပြီး ဒဂုံအရှေ့ပိုင်းက ရပ် ကွက်တစ်ကွက်မှာ အိမ်ကလေး တစ်လုံးဝယ်ပြီး နေလိုက်တယ်။ SURF ကားသစ်တစ်စီးလည်း ဝယ်လိုက်နိုင်တယ်။

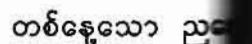
မာလာတို့ရပ်ကွက်ထဲ

ကို အမှတ်တမဲ့ ဝင်ရောက်ပြီး လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ စနည်းနာလိုက်တော့ မာလာက ကမာရွတ်ဘက်ကို ပြောင်းသွား တယ်လို့ သိရတယ်။ သူ့စိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်က လာ ခေါ်သွားတယ်ဆိုပဲ။

အင်း ... မာလာတော့ သုံးလင်ပြောင်းလောက်ပြီထင်မိ ရဲ့။

“သေသောသူ ကြာရင် မေ့၊ ပျောက်သောသူ ရှာရင် တွေ့” ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ မာ လာကို မတွေ့တွေ့အောင် နှုတ် မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တကယ်လည်း မာလာ ကို ကျွန်တော်တွေ့တယ်။

သည်လိုပဲ ဖြစ်ရမယ်။

တစ်နေ့သော ည ခင်းမှာ မာလာနဲ့ယောက်ျားတစ် ယောက် အင်းယားကန်ဖောင့် က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ နေ

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်ပြောင်းလဲခြင်း

ထမ်းလျှောက်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်က မြို့ထဲက နေ ပြည်လမ်းအတိုင်း ကား မောင်းလာရင်း တံတားဖြူ ရောက်ခါနီးမှာ သူတို့ကို အမှတ် မထင် တွေ့လိုက်ရတယ်။ တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက် ချင်းချိတ်လို့ ကြည်နူးနေလိုက် တာ မနာလိုစရာပဲ။

“တောက်!”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒေါသ စိတ်တွေ တစ်ရပ်ရပ် တက်လာပါ တယ်။ သည်လောက်တောင် မူ ယာမာယာများတဲ့ မိန်းမကို ကား နဲ့တိုက်သတ်တာ အကောင်းဆုံး ပဲ။ ကလဲ့စားချေမယ်ဆိုတဲ့ အသိ စိတ်နဲ့ သူတို့နောက်ကနေ ကား ကိုဖြည်းဖြည်းလေး မောင်းလာ တယ်။

ကျွန်တော်ပဲ ကံ ကောင်း ချင်တာလား။ မာလာပဲ ကံဆိုးချင်လို့ပဲလားမသိ။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လက်ဝဲဘက်က လျှောက်နေတဲ့

မာလာက ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကျနေတာ ကိုတွေ့ပြီး ကောက်ယူဖို့လမ်းပေါ် ဆင်းလိုက်တယ်။

အဲ့ဒီမှာ ကျွန်တော် လည်း မဆိုင်းမတွပဲ ကားကို ဂီယာသွင်းပြီး လီယာကို ဖိနင်း ကာ ပိုက်ဆံအိတ် ကုန်းကောက် နေတဲ့ မာလာကို တိုက်ချလိုက် တယ်။ ကားနဲ့ အတိုက်ခံရတဲ့ မာလာက ရှေ့ကိုလွင့်သွားပြီး လဲ နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကားကြီးက တက်ကြိုတိမိပြန် ရော။

“အား ... အမလေး”

“ဟား ... ဟား .... ဟား .... ဟား ...”

(မာလာသေပြီဗျ သေပြီ ပျော်လိုက်တာ။ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် သူမကို သတ်လိုက်ပါပြီ။ ယောက်ျားတွေကို လှည့်စား ကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမယုတ်၊ သေတာပဲ အေးတယ်။ သူများ မကောင်းကြံရင် ကိုယ်သာဘေး

ဒဏ်ထိမယ် မှတ်ထား) ကျွန်တော်က ဝမ်းသာ အားရနဲ့ ပျော်လို့မဆုံး ဖြစ်နေ ချိန်မှာပဲ

“ဝုန်း”

ကျွန်တော့် ကားက ဘယ်လိုမှ အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ ဘဲ ရှေ့ကသွားနေတဲ့ ဆလွန်း ကား တစ်စီးကို ဝင်အောင်းမိ တယ်။ အဲ့ဒီကားရဲ့ ရှေ့မှာပဲ အ ခြားကားတွေ တန်းစီလို့

“သွားပြီ”

“အား”

ကျွန်တော့် ကားထဲက လေအိတ်ပွင့်သွားလို့ ထိခိုက်ဒဏ် ရာ မရပေမဲ့ နောက်မှီနဲ့ ရိုက်မိ တာကြောင့် ကျွန်တော်သတ်လစ် ပြီး လောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင် အတိကျသွားပါတော့တယ်။

နောက်တော့ ....

နောက်တော့ ....။

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ)

မာယာကျော့ကွင်း

မောင်မောင်စိန်လင်း(နတ်မောက်)

“မာယာကျော့ကွင်း”

မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောက်)

(၁)

“ဟာ ... ဂြိုဟ်သား

တွေ များလှချည်လား ဘယ်
သွားပြီး ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“ဒီမှာ ခင်မောင်စိန်၊
မင်းကိုတရားပြုပြီး သကြားမဖို့
ဆာကြတာ မင်းတကာခံဖို့သာ
စီစဉ်ပေတော့”

“ကဲ မင်းအဝတ်အစား
ဆဲပြီးရင် တို့(ဘန်ဘူးဟောက်စ်)
တို့ သွားကြမယ်”

ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်
ငန်းရှင် အပေါင်းအသင်းများ ဖြစ်
ကြသော ခင်မောင်စိန်၏ ဘော်
အိဘော်ဂျက်တို့က တရားပြုပြီး
သကြားမ,မယ်ဆိုပြီး လာရောက်
ဆီဆောင်ကြသည်။

“ဆရာတို့ ဘာသုံး
ဆောင်ကြမလဲ ခင်ဗျာ”

“ဘလက်တစ်လုံး၊ ရေ
ခဲ၊ ရေသန့်၊ ဆိတ်ပေါင်း၊ ကြက်
ဇာနိုးဘောင်၊ ကိုက်လံအရင်ပေး
ဗွာ”

“ကဲ မောင်ရင်တို့က
တရားပြုပြီး သကြားမ,မယ်ဆိုတဲ့
ကိစ္စဘာလဲ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း မင်း
အသက်(၄၅)နှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊
အိမ်ထောင်ပြုသင့်တယ်ဆိုတာ
ပြောချင်တယ်။ လက်လီဝယ်စား
လို့ (AIDS)တွေဘာတွေဖြစ်ရင်
လဲ အသက်တိုမယ်၊ ဒါတွေကို
အကြံပြုတို့ကံ့တွန်းဖို့ လာကြ
တာ”

“ငါ တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေ
တာ မင်းတို့ညံ့လို့ ဘော်ဒါမပီသ
လို့ ဖြစ်နေရတာ မင်းတို့ကြည့်
လုပ်ကြလေကွာ”

“အဲဒါကြောင့် သကြား
မ,ဖို့ လာပြောတာပေါ့ကွာ”

“ကဲ မ,မယ်ဗျာ မ,
မယ်”

ခင်မောင်စိန်မှာ (စိန်ကု
ဋ္ဌေကုဋ္ဌာဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ)
ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်
ငန်းများ တိုးတက်အောင်မြင်နေ
သော တန်းဝင်း အဆင့်မြင့်လုပ်
ငန်းရှင်ကြီးများ စာရင်းဝင်တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ (ဂရေစီ

သန်း)သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သူ သမီး(ခင်ပပစိန်)နှင့် သား
(ကက်နက်စိန်)တို့ကိုပစ်ပြီး နိုင်ငံ
ခြားသို့ အလုပ်သွားရောက် လုပ်
ကိုင်ခဲ့ရာမှ ဘဏ္ဍနိုင်းနိုင်ငံတွင်
နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သော
ကြောင့် တစ်ခုလပ်ဆိုသောဘဝ
ကို ပိုင်ဆိုင်နေရသူဖြစ်သည်။ ထို့
ကြောင့် အပေါင်းအသင်း ရောင်း
ရင်းများက တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူ
ထောင်ရန် တိုက်တွန်းကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ ကဲ မ,မယ်အစီ
အစဉ် ပြောစမ်းပါဦး သူငယ်ချင်း
တို့”

“ဒီလိုကွာ ဦးအောင်
မောင်းစိန်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်၊
မင်္ဂလာပွဲစားကြီးပေါ့ကွာ၊ သူ့
ဆီမှာ သတို့သမီး လောင်းလျာ
တွေရှိတယ်၊ ကုလားဆင်ယူမ
လား၊ ဘိုဆင်ယူမလား၊ တရုတ်
ဆင်ယူမလား အစုံရှိတယ်တဲ့၊
ပထမ ဓာတ်ပုံတွေပြမယ်၊ ဒုတိယ
သဘောကျရင် လူချင်းတွေပေး
မယ်၊ တတိယ မင်္ဂလာဆောင်
ကြမယ်ပေါ့ကွာ”

“ဟာ တယ်မိုက်ပါလား”

“တရုတ်တွေမှာတော့ ပွဲခတွေ့ဘာတွေတောင် ပေးရတယ်၊ ငါလဲ ပေးရမှာလား”

“ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်လုံး ရမှတော့ ပွဲခနုမြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“စားသောက်ပြီး အခုပဲ သွားကြမယ် သူငယ်ချင်းတို့”

ခင်မောင်စိန်နှင့် အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများသည် ဦးအောင်မင်းစိန်၏ နေအိမ်သို့ သွားကြသည်။ အောင်အတိတ်၊ အောင်နိမိတ်အဖြစ် (ဘေဒရန်ထီ)ခေါ်တွင်သော ဒံပေါက်နှစ်ထုပ် လက်ဆောင်ယူသွားကြသည်။

“ကဲ ဆို မောင်ရင်တို့ မာမူ ဘာကူညီရမလဲ”

“မာမူ သူက ကိုခင်မောင်စိန်ပါ သူက ကလေးနှစ်ယောက်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ ရှိပါတယ်။ သူ့မိန်းမက နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း ဟိုမှာ အိမ်ထောင်

“ဟုတ်ပြီ မာမူဆီမှာလာပြီး သတို့သားလိုလားသူ တွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေရှိပါတယ်၊ ကြည့်ပြီး လေ့လာပေါ့၊ စိတ်ဆန္ဒ ရှိရင် လူချင်းတွေ့ပေးပျံ့မယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ပြီး စဉ်းစားပေါ့”

ပြုအခြေချ နေထိုင်နေတာကြောင့် (တစ်ခုလပ်)ပေါ့မာမူ၊ ဒါကြောင့် သင့်လျော်တဲ့ သတို့သမီးလိုချင်လို့ မာမူကိုလာပြီး အကူအညီ တောင်းတာပါ”

“ဟုတ်ပြီ မာမူဆီမှာလာပြီး သတို့သား လိုလားသူတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေရှိပါတယ်၊ ကြည့်ပြီး လေ့လာပေါ့၊ စိတ်ဆန္ဒ ရှိရင် လူချင်းတွေ့ပေးပျံ့မယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်ပြီး စဉ်းစားပေါ့”

ဦးအောင်မင်းစိန်သည် မိန်းကလေးတစ်ဦးချင်းစီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးဓာတ်ပုံရှေ့/နောက်၊

ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံ၊ ရှေ့/နောက်ဓာတ်ပုံများကို ပြသသည်။ ခင်မောင်စိန်အနေဖြင့် အငမ်းအရ ကြည့်ရှုသည်။ အပြာရောင်လေးကို ရွေးရမလား။ အနီရောင်လေးကို ရွေးရမလား။ အစိမ်းရောင်လေးကို ရွေးရမလား။ ရွေးချယ်နေသည်။ ဤသည့်အထဲတွင် စိတ်အဝင်စားဆုံး၊ စိတ်တိုင်းအကျဆုံး ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်ကတော့ အစိမ်းရောင်ဖက်ရှင် ဝတ်ဆင်ထားသူလေးဖြစ်သည်။ မျက်စိထဲက ထွက်ကိုမထွက်ဘူး ဖြစ်နေရသေးသည်။

“မာမူ ကျွန်တော် ဒီအ

ဆောင် မိန်းကလေးကို စိတ်
တေးတယ် ခင်ဗျာ၊ လူချင်း
ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မိ
သားသားပီပီ ဆွေးနွေးကြည့်
ပါတယ်။ မာမူအိမ်မှာလာခေါ်
မာမူအိမ်ကိုပဲ ကျွန်တော်ပြန်
အေးပါမယ်မာမူ”

သည်။
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မခို
တရို့ အကြည့်လေးများဖြင့်ကြည့်
ပြီး “ဘယ်သူ့လေး”ဆို
သော စကားလေးများ ပြိုင်တူ
ပြောကြသည်။
“ရွှေရည် ဘယ်သူ့
ချင်လဲ”

ဆွေးနွေးကြမည်ဖြစ်သည်။ သ
ဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်မှုများ
ကို ဖြေလျော့ကြပြီး၊ ဘဝတစ်
သက်တာ အိမ်ထောင်မှုကို အ
ကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးကြမည်
ဖြစ်သည်။

(၂)

“ကောင်းပြီလေ မနက်
ဆန်းဒေးဆိုတော့ အဆင်
ပြေတာပေါ့ (၁၀)နာရီလောက်
အော်ပါ”

“ရွှေရည်မသိဘူး အစ်
ကိုသဘောပါ ကြိုက်တဲ့နေရာ
သွားပါ”

“အစ်ကို့ ဘဝအ
ကြောင်း အရင်ပြောပြချင်တယ်၊
ဂရေစီသန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့
တယ်။ သမီးခင်ယုစိန် တက္ကသိုလ်

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ
တယ် ခင်ဗျာ”

“ကန်တော်ကြီးစပ်က
ပဲလှေစံဟိုတယ်ကို သွားကြ
မယ်”

ကျောင်းသူ၊ သား ကက်နက်စိန်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားရှိတယ်။
သူတို့က အဆောင်မှာ ဘော်ဒါ

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ
ပါတယ်ရှင့်”

“ကောင်းပါတယ် အစ်
ကို”

နေကြပါတယ်။ ဂရေစီသန်းက
ဘရူနိုင်းနိုင်ငံသွားပြီး အလုပ်လုပ်

“မာမူ သမီးသူနဲ့ လိုက်
သွားမယ်နော်”

ခင်မောင်စိန်နှင့် သီဂီ
ရွှေရည်ဝင်းတို့သည် ဘဝတစ်

ရင်း ဟိုမှာ နောက်အိမ်ထောင်
ပြုလိုက်တယ်။ အစ်ကိုက (စိန်

“အေးအေး စိတ်ချပါ
သူတုံထံတစ်ဦးပါ သမီး”

ဆွေးနွေးကြမည် (ထိပ်သီးအ
စည်းအဝေးကြီး)ကို ဒူးတိုက်တိုင်

ကုဋေကုဋာ ဆောက်လုပ်ရေး
ကုမ္ပဏီ) လုပ်ပါတယ်။ ရန်ကင်း၊

မောရဏီလို ရွှေပန်း
တောင် လက်မှိုင်ချရလောက်

ပင် ဆွေးနွေးကြမည်ဖြစ်သည်။
ဘဝချင်းပေါင်းစပ်ကြရမှာ ဖြစ်

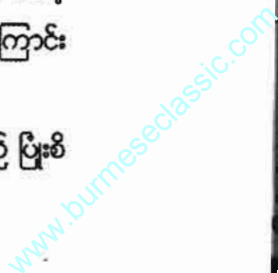
အောင်ဇေယျလမ်း၊ ခြံအမှတ် (-
-)မှာနေတယ်။ ရုံးခန်းကတော့

ရွှေရည်ဝင်း)ဆိုသူ မိန်းကလေး
သည် ခင်မောင်စိန်၏ လင်ခရူဇာ

ကြောင်း၊ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း
တို့ကို မထိန်မချိန် မကွယ်မဝှက်

မြို့ထဲမှာပါ။ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း
ဒီလောက်ပါပဲ”

ခင်မောင်စိန်သည် ပြုံးစိ

ပြုံးစိဖြင့် မြူးမိနေသော ငါးကဲ့သို့ သူ့ဘဝ၊ သူ့အကြောင်းများကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် သီဂီရွှေရည် သို့ ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒီတစ်ခါ ရွှေရည်အ လှည့်ပေါ့ ရွှေရည်ဟာ လင်ကံ မကောင်းတဲ့ဘဝပါ။ ရွှေရည် အိမ်ထောင်(၃)ဆက်ကျဖူးတယ်။ ပထမအိမ်ထောင်က သူကြီးသား တစ်ဦးက အတင်းခိုးယူသွားခဲ့ရာ မှ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါတယ်။ လူ ကြီးသားဆိုတော့ နားလည်ပေး ပါဆိုပြီး လင်မယားကွာခဲ့ရပါ တယ်။ ဒုတိယ အိမ်ထောင်က တော့ လူကံထံကြီးတစ်ဦးပါ။

တရားရုံးမှာလက်ထပ်ပြီး နိုင်ငံ ခြားခေါ်သွားတယ်။ (၃)လနေပြီး ပြန်လာတယ်။ မယားကြီးက သူ တို့ဂုဏ်သိက္ခာငဲ့ပြီး ကွာပေးပါ တောင်းပန်လို့ ကွာပေးခဲ့ရပြန် တယ်။ တတိယ အိမ်ထောင်က တော့ သံရုံးတစ်ရုံးက သံအရာ ရှိတစ်ဦးပါ။ (၃)လကျော်ပေါင်း သင်းပြီးနောက် နယူးဇီလန်ကို ပြန်သွားတယ်။ ရွှေရည်လိုက် သွားလို့ မရတဲ့အတွက် ကွဲခဲ့ကြ ရပါတယ်”

သီဂီရွှေကလည်း သူ့ ဘဝ၊ သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို မထိန် မချန်၊ မကွယ်မဝှက် ရင်ဖွင့်ပြီး

ပြောပြတိုင်ပင် ဆွေးနွေးလိုက် လေသည်။ ရွှေရည်သည် သက်(၃၅)နှစ်ဆိုသော်လည်း (၂၅)နှစ်လောက်သာ ရှိမည်ထင်ရလောက်အောင် အရွယ် တင်သည်။ အရွယ်ကောင်း သည်။ နှာတံပေါ်သည်။ မျက် ဝန်းကျယ်သည်။ မျက်ခုံးကောင်း သည်။ အသားမှာ ရွှေဝါရောင် အဆင်း၊ အရပ်(၅)ပေ(၆)လက် ကမ္ဘာ့အလှမယ်များ၏ အရည် အချင်း၊ ခါး၊ တင်၊ ရင်ပြည့်မြို့ သည်။ (အပျိုစစ်တုံ၊ တင်ပါးဆီ နိမ့်တုံ၊ မြင့်တုံခါရမည်)ဆိုသည့် အတိုင်းဖြစ်သည်။ (ဣတ္ထိယဇာ ဝန်ဥစ္စ)။

“ရွှေရည် အစ်ကိုထံ စိတ်ဝင်စားရဲ့လား”

“စိတ်ဝင်စားပါတယ် အစ်ကို။ ရွှေရည်ဟာ အိမ်ထောင် (၃)ဆက်ကျဖူးသူမို့ ရွှေရည်ထံ အစ်ကို စိတ်ဝင်စားနိုင်ပါ့မလား”

“အစ်ကို စိတ်ဝင်စား တယ်၊ ရွှေရည်ကသာ လင်ကံ မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုလက်ထပ်ချင် ပါတယ်”

“စိတ်ဝင်စားပါတယ် အစ်ကို။
ရွှေရည်ဟာ အိမ်ထောင်
(၃)ဆက်ကျဖူးသူမို့ ရွှေရည်ကို
အစ်ကို စိတ်ဝင်စားနိုင်ပါ့မလား”

“ရွှေရည် အစ်ကိုကို
ဆက်ထပ်ပါမယ် အစ်ကို”

“ဒါဆိုရင် ကလေးတွေ
အိပ်ခါနီး မိတ်ဆက်ပေးကြစို့”

ခင်မောင်စိန်နှင့် သင်္ကြံ
အညွန့်တို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီး
သက်တမ်းအထိ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ
ဖြစ်သည်။ ပဲလေ့စဟိုတယ်တွင်
အဘိဗာ ဝိဝါဟ ပြုလုပ်လေ
သည်။ မာမူကြီးထံ သတင်းပို့ပြီး
မိတ်ဆက်ပြုတ် လက်ထပ်ကြ
ပြီး စိစဉ်လိုက်ကြလေသည်။ (နေ
ကာဖတ်ခြင်း) မင်္ဂလာညွှန်ခံပွဲ
ကြီးကို ခင်မောင်စိန်၏ ခြံအတွင်း
မျက်ခင်းပြင်ကြီးတွင် ခမ်းနား
ဆိုင်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့ကြလေ
သည်။

(၃)

ခြံအမှတ်(---) စိမ်းလဲ့
မြိုင်ခြံကြီးတွင် ခင်မောင်စိန်နှင့်
သိင်္ကြံရွှေရည်တို့ မင်္ဂလာဆောင်
နှင်းကြပြီး စံမြန်းနေကြသည်မှာ
သိကြားမင်း၏ ဘုံဗိမာန်တွင် စံ
မြန်းနေသည့်အလား ပျော်ပျော်
အိပ်ပါး။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး (၂)

ရက်မြောက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။
ခင်မောင်စိန်သည် ဆောက်လုပ်
ရေးလုပ်ငန်းသုံး ပစ္စည်းများ ဝယ်
ယူရန်အတွက် ဈေးနှုန်းညှိနှိုင်းရန်
နှင့် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်
ဆိုရန် ပြည်ပနှစ်နိုင်ငံသို့ သွား
ရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ရွှေရည် အစ်ကို နိုင်ငံ
ခြား သွားရမယ်၊ (၁၅)ရက်
လောက်ကြာမယ်၊ အစ်ကို စိတ်
ချမယ်နော်”

“အတွင်းသိ အပြင်သိ
ဇနီးကို စိတ်မချဘူးလား အစ်ကို
စိတ်ချပါ”

ခင်မောင်စိန်သည် (စိန်
ကုဋေကုဋာ ဆောက်လုပ်ရေး
ကုမ္ပဏီကြီး)၏ အဓိက စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းအတွက် ပြည်ပသို့
သွားရောက်ခဲ့သည်။ ပြည်ပမှ
လုပ်ငန်းများ ပြီးစီးသောကြောင့်
ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ပြန်
ရောက်ချိန်တွင် ဇနီးသည် ရွှေ
ရည်အိမ်မှာမရှိ အပြင်သွားနေ
သည်တဲ့။ အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးကို
မေးမြန်းရာတွင် နေ့စဉ် နံနက်
(၁၀)နာရီအပြင်ထွက်သည်။

ည(၉)နာရီခန့်မှ ပြန်လာကြောင်း
သိရသည်။ ရွှေရည်အိမ်သို့ ပြန်
လာချေပြီ။

“ရွှေရည် မင်း ဒီအိမ်
ကြီးခြံကြီးကိုပစ်ပြီး အပြင်ကိုသွား
နေရသလား၊ နေ့တိုင်းလဲ ဒီလိုပဲ
သွားနေတယ်ဆို၊ အိမ်ရှင်မဆို
တာ အိမ်မှာနေရတယ်။ အိမ်ကို
ထိန်းသိမ်းရတယ်၊ ပေါ့ပေါ့နေ
ပေါ့ပေါ့စား မလုပ်ရဘူး၊ မိန်းမ
မပီသဘူး”

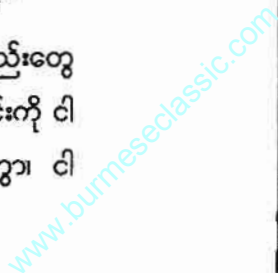
“ဒီမှာအစ်ကို ရွှေရည်
ဒီလိုပဲနေတတ်တယ်၊ နားငြီး
တယ်၊ မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး၊
မပေါင်းချင်မပေါင်းနဲ့ ဒီလိုနားပူ
နေရင် ရွှေရည်မပေါင်းချင်ဘူး
(တွာလာတ်)ပေး”

“အခု ဆင်းသွားမယ်
(တွာလာတ်)ပေး”

“မင်းကို ငါ(တွာလာတ်)
မပေးဘူး၊ မပေးနိုင်ဘူး”

“မပေးဘူးလား ဒိုင်း
ခွမ်း ချွမ် ခွမ် ဒုန်း ဒုန်း”

“ကဲ ကဲ ငါ့ပစ္စည်းတွေ
တော့ မဖျက်ဆီးပါနဲ့၊ မင်းကို ငါ
(တွာလာတ်)ပေးပါမယ်ကွာ၊ ငါ

ရွှေစင်္ကြာပေါ်တွင် ရသနဲ့ပစ္စည်း

ကိုလဲ ရန်မရှာပါနဲ့တော့ (တွာလတ်) (တွာလတ်) (တွာလတ်) မင်းကို ငါတွာလတ်(၃)ကြိမ် ပေးလိုက်ပါတယ်”

သီရိရွှေရည်သည် အသင့်ပြင်ထားသော သူ၏အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ယူဆောင်ပြီး စိမ်းလဲ့မြိုင်ခြံကြီးမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ သူမ၏အိမ်ဖော်ကိုပါ ခေါ်သွားသည်။

ခင်မောင်စိန်သည် သီရိရွှေရည်မှာ (တွာလတ်)(၃)ကြိမ် ယူပြီး အိမ်မှဆင်းသွားသည့် အကြောင်းကို မိတ်ဆွေများ၊ နေကာဖတ်ပေးခဲ့သော ဘာသာရေးဆရာများထံသို့ တင်ပြသည်။ အသိပေးခဲ့သည်။ မာမူကြီးထံသို့လည်း အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများထံသို့ (တွာလတ်)မြောက်မမြောက် ဓမ္မသတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ပေးပါရန် တရားတော်နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အဖွဲ့ကြီးနှစ်ဖွဲ့ကလည်း (တွာလတ်)မြောက်

ကြောင်း၊ ဓမ္မသတ်ဆုံးဖြတ်ချက်များ အဆုံးအဖြတ်များ ပြုပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ခင်မောင်စိန်သည် တစ်ခုလပ်ဘဝမှ နှစ်ခုဘဝပိုင်ရှင်ဖြစ်သွားရလေပြီ။

ခင်မောင်စိန်သည် နေပြည်တော်သို့ ဆောက်လုပ်ရေးဆိုင်ရာ အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲသို့ (၂)ရက် သွားရမည်ဖြစ်သည်။ စိမ်းလဲ့မြိုင်ခြံကြီး၏ ခြံတံခါးသော့ (၂)ခု၊ အိမ်မကြီးဝင်ပေါက်နှင့် ဘာဂျာတံခါးသော့ (၂)ခုတို့ကို ပိတ်ပြီး ထားခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်မှ ဗီရိုကြီး(၂)လုံးသော့များကို

အသေအချာ ခတ်ထားခဲ့သည်။ နေပြည်တော်မှ အထွေထွေရုံဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသောကြောင့် မိတ်ဆွေများ၊ အပေါင်းအသင်းများနှင့်အတူ မိမိနေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခြံဝင်းသို့ဝင်ရောက်ပြီး ကားပေါ်မှအဆင်းတွင် ...

“ဒီမှာ ခင်မောင်စိန်မင်း အေးအေးဆေးဆေးပြန်သွား၊ လက်ဝင်ရင် လက်ဖြတ်မယ်၊ ဇော်ဝင်ရင် ဇော်ကိုဖြတ်မယ်”

“ဘယ်ကို ပက်ရမလဲ”

“ဒီမှာ ခင်မောင်စိန် မင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွား၊ လက်ဝင်ရင် လက်ဖြတ် မယ်၊ ဇော်ဝင်ရင် ဇော်ကိုဖြတ်မယ်”

ရွှေရည်နှင့် မှုတ်ပုစင်း

ဆစ်ကို”

“မျက်နှာကိုပက် မျက်နှာကိုပက်”

ရွှေရည်သည် (အက်ဆစ်)ဟုထင်ရသော ပစ္စည်းယူလာပြီး ခင်မောင်စိန်၏ မျက်နှာကို ပက်သည်။ ရှောင်လိုက်သည်။ တုတ်၊ ဓား၊ မှိန်းများ ယူဆောင်ထားသူ မျက်နှာစိမ်း ယောက်ျားသုံးဦးတို့က မင်းထွက်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား၊ ထွက်မသွားရင် အပြတ်ရှင်းပစ်မယ်ဟု ခြိမ်းခြောက်ပြီး ဟန်ရေးပြသောကြောင့် ခင်မောင်စိန်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးတို့ ကားဖြင့်ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ရဲစခန်းသို့ သွားရောက်အမှုဖွင့် တိုင်ကြားခဲ့ကြရသည်။

စိမ်းလဲ့မြိုင် ခြံကြီးကို ရွှေရည်နှင့် အမည်မသိ၊ လူမြင်သိ၊ ကျား(၃)ဦး၊ မ(၃)ဦးတို့က အပိုင်စီးထားကြောင်း၊ အပေါ်ထပ်ဗီရိုအတွင်းရှိ ငွေကျပ်သိန်း (၁၀၀၀)ကျော်၊ ရွှေငါးကျပ်သားရှိ ဟန်းချိန်း၊ နှစ်ကျပ်သားရှိ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးတို့ကို အပိုင်စီး

သိမ်းယူထားခံရမှုကို ရဲတပ်ဖွဲ့မှ သွားရောက်စစ်ဆေးပြီး မှုတ်ပုစင်း စစ်ဆေးဖော်ထုတ်မှု ပြုလုပ်ကြသည်။ အမှုတည်ဆောက်ရန် အတွက် ဝါရင့်ရဲအမှုထမ်းဖြစ်သူ ရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်းအား တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

(၄)

“ကဲ မသိကီရွှေရည် ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဆိုတာက တော့ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားလာရင် ဥပဒေလုပ်ထုံး လုပ်နည်းအရ စုံစမ်းရတယ်၊ မေးမြန်းရတယ်၊ ဒါဟာ ရဲလုပ်ငန်းပါ။ ကျွန်တော်မေးတာလေးတွေကို ပြေပြပေးပါ”

“မောင်အေး၊ ကတုံး၊ အောင်မြိုင်၊ ပြောင်ကြီး သူတို့နဲ့ မရွှေရည် ဘာတော်သလဲ”

“ဘာမှမတော်ပါဘူး မိတ်ဆွေတွေပါ”

“မရွှေရည်နဲ့ ကိုခင်မောင်စိန်တို့ လင်မယားကွာရှင်းပြီးဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ မှန်ပါသလား”

“မကွာရှင်းရသေးပါ

ဘူးဆရာ၊ ဘယ်ရုံးမှာမှ မကွာရှင်းရသေးပါဘူး”

“မရွှေရည်နဲ့ ကိုခင်မောင်စိန်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး (၂)ရက်သာအတူနေပြီး ကိုခင်မောင်စိန် နိုင်ငံခြားသွားတယ်၊ (၁၅)ရက်ကြာမှ ပြန်လာတယ်ဆိုတာ မှန်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ သူ့ရောက်ပြန်လာပြီး လင်မယားစကားများလို့ ကျွန်မ မိဘအိမ်ဆင်းသွားခဲ့ပါတယ်။ မိဘတွေက ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်သွားဆိုလို့ ပြန်လာနေတာပါ။ ကိုခင်မောင်စိန် ရဲ့ရန် ကာကွယ်ဖို့ မောင်အေး၊ ကခုံး၊ အောင်မြိုင်၊ ပြောင်ကြီးတို့ကို ခေါ်ထားတာပါ ဆရာ”

“ဒီလူတွေက လူမိုက်တွေလို့ ပြောကြတယ် ဟုတ်ပါသလား သိပါသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ တက္ကစီမောင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေပါ”

ရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်းသည် အမှုနှင့် ပတ်သက်သော သက်သေခံပစ္စည်းများ၊ ရှာဖွေ

www.burmeseclassic.com

ရွှေစင်စင်ရွှေစင်ရွှေစင်ရွှေစင်

စံတွင် ရေးသွင်းခြင်း၊ တရားခံများအပေါ် စစ်ချက်ရယူခြင်း၊ သက်သေထွက်ချက်များ ရယူခြင်းတို့ပြုလုပ်သည်။ မြို့နယ်ဥပဒေရုံးသို့ ဥပဒေအကြံပြုချက်ရယူသည်။ ဥပဒေရုံးမှ တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇/၄၅၁/၅၀၆/၁၀၉/၁၁၄ တို့ဖြင့် တရားစွဲဆိုရုံးတင်ရန် ဥပဒေအကြံပြုချက်ပေးသည်။ တရားရုံးမှ ပြစ်မှုကြီးမှုအမှတ် ၀၀၇/၂၀၁၄ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၄၂၇/၄၅၁/၅၀၆/၁၀၉/၁၁၄ တို့ဖြင့် လက်ခံစစ်ဆေးသည်။

ခင်မောင်စိန်က သင်္ဂြိုဟ်ရည်၊ မောင်အေး၊ ကခုံး၊ အောင်မြိုင်၊ ပြောင်ကြီး၊ မငယ်၊ ပြည့်ပြည့်၊ မင်းမင်းထွန်း၊ ယောက်ျား(၃)ယောက်၊ မိန်းမ(၄)ယောက်တို့က သူ၏စိမ်းလွဲမြိုင်ခြံကြီးကို ဥပဒေမဲ့၊ တရားမဲ့၊ မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်ဆန် အိမ်ခြံကြီးကို အပိုင်စီးခံနေရမှု၊ ငွေကျပ်သိန်း(၁၀၀၀)၊ ရွှေ(၇)ကျပ်သားတို့ကို ခိုးယူခံနေရမှုကို နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများထံသို့ တိုင်ကြားခဲ့သည်။ တိုင်

စာအရ အဖွဲ့ဖြင့် စစ်ဆေးခဲ့သည်။ အမှုစစ် တရားရုံးတော်မှ တရားလိုနှင့် တရားလိုပြသက်သေများ၊ သက်သေခံ ဓား၊ တုတ်၊ လှံ၊ မိုန်းများနှင့်အတူ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုပုဒ်မ ၄၂၇/၄၅၁/၅၀၆/၁၀၉/၁၁၄ တို့ဖြင့် စွဲချက်တင်သည်။ တရားရုံးများဘက်မှ စွဲ

ချက်မတင်ထိုက်ဘဲ တင်ထားခြင်းဖြစ်ပါ၍ ပယ်ဖျက်ပေးပါရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိသောကြောင့် ခရိုင်တရားရုံး၊ တိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော် တို့ထံသို့ လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တို့မှ ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားသောကြောင့် မူလအမှုစစ်တရားရုံးမှ တရားခံများဘက်၊ တရားခံပြသက်သေများကို ဆက်လက်စစ်

ရှုထောင့် ဖွဲ့သင်္ကြန် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ဆေးတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ဤနေ့ ရုံးချိန်းသည် တရားခံ(၁) သင်္ကြန်ရည်ကို စတင်စစ်ဆေးမည့် ရုံးချိန်းနေ့ ဖြစ်သည်။ တရားလို၊ တရားခံ အကျိုးဆောင်များ၊ ရုံးရှေ့ရောက် ချီကြပြီ။ တရားခံ သင်္ကြန်ရည် ရုံးသို့မလာ။ ရုံးတော်မှ အမှုခေါ် သည်။ တရားခံ သင်္ကြန်ရည် မ လာရောက်သောကြောင့် အာမခံ များအား ရှေ့နေမှတစ်ဆင့် အသိ ပေးအကြောင်းကြားသည်။ အာ မခံသူများက (၁)တရားခံ သင်္ကြန် ရည်ကို စုံစမ်းသည်။ သင်္ကြန် ရည်မှာ စိမ်းလဲ့မြိုင်ခြံကြီးကို စွန့် ခွာပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွား ကြောင်း သိရှိရသည်။ စုံစမ်း၍ လည်း မရတော့ပေ။

ရုံးချိန်းနေ့ ဖြစ်သည်။ အမှုခေါ်သည်။ (၁)တရားခံ သင်္ကြန် ရည် ရုံးချိန်းမလာရောက် တော့သည်မှာ ရုံးချိန်း(၃)ကြိမ် ရှိ ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ရုံးတော်မှ ကြား ဖြတ်အမိန့်ချမှတ်သည်။

“ကြားဖြတ်အမိန့်”

(၁၀)သိန်းတန်စီ အာမ ခံထားသော (ဦးဆန်မူရိုင်း) (ဒေါ်နွေသီတာ)တို့ ရုံးတော်သို့ လျော်ကြေးပေးသွင်းရန် ပျက် ကွက်ပါက ဥပဒေအရ အရေးယူ သွားရန် နောက်ရုံးချိန်းတွင် သင်္ကြန် ရည်မရောက်လာပါက တရား ခံပြေးမှု ဖွင့်လှစ်ကြေညာရန် အ မိန့်ချသည်။

နောက်ရုံးချိန်းတွင် အာ မခံသူများမှ လျော်ကြေးငွေပေး ဆောင်ကြသည်။ သင်္ကြန်ရည် အား တရားခံပြေး၊ ဝရမ်းထုတ် ပြန်ကြေညာသည်။ ကျန်တရားခံ များအား ဆက်လက်စစ်ဆေးခဲ့ သည်။

ခင်မောင်စိန်သည် အ ပိုင်စီးထားခံရသော စိမ်းလဲ့မြိုင် ခြံကြီးကို သင်္ကြန်ရည်မှ စွန့်ခွာ သွားပြီဖြစ်၍ ရပ်ကွက်၊ မြို့နယ်၊ အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းများထံ အသိပေးပြီး ပြန်လည်ရယူ ထိန်း သိမ်းခဲ့ရလေသည်။ မိမိအိမ်ကြီး

တွင် ပြန်လည်နေထိုင်သည်။

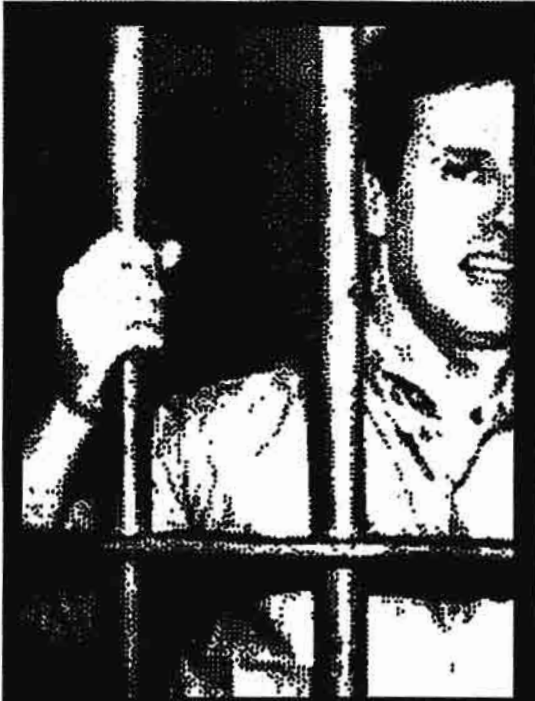
ကျန်တရားခံများဖြစ် ကြသော မောင်အေး၊ ကခုံး၊ အောင်မြိုင်၊ ပြောင်ကြီးတို့သည် ပြစ်မှုပုဒ်မ ၄၂၇/၁၁၄ တို့အရ အပြစ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်စီ အပြစ်ပေး လိုက်သည်။

“သူမိုက်သည် မိမိပြု သော မကောင်းမှု၊ အကျိုးမပေး သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ မ ကောင်းမှုကို နှစ်သက်ဝမ်း မြောက်စွာ ပျားသကာကဲ့သို့ မှတ် ထင်၏။ သူ၏မကောင်းမှုအကျိုး ပေးသောအခါ သိုသူမိုက်သည် ဆင်းရဲဒုက္ခသို့ ရောက်ရလေ၏”

(ဓမ္မပဒ)

မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောက်)

သံကျောင်းချိုင့် ဆီသို့

ကိုကိုလှ
(ကမာမြေ)

“ကိုတင်ထွေး ကိုတင်ထွေးဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ရှင်တို့ကျောင်းနားက တယ်လီဖုန်းရုံမှာ ထောင် ပြေး ထင်လင်းသူ သူငယ်ချင်းကို မသေမချင်းသတ် လိုက်လိုတဲ့”

“ဟင် ... ထင်လင်း ... ထင်လင်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလလောက်ကမသင်္ကာမှုနဲ့တစ်ဖူး၊ တရား မဝင် ကျောက်စိမ်းသယ်ယူမှုနဲ့ အဖမ်းခံရတယ်ကွ။ တယ်လီဖုန်းရုံးက သူ သူငယ်ချင်း ဆိုတော့ အောင် လင်းပဲဖြစ်မှာ”

ဇနီးသည် ဝေနှင်းဈေး အပြန်သယ်ဆောင် လာသည့် နံနက်ခင်းအမက်လာသတင်းစကားကြောင့် ကျုပ်ခြေလှမ်းများက ကျောင်းဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ စုံစမ်းမိသည်။ တစ်ချိန်က ကျုပ်ကျောင်းဆရာ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် အောင်လင်းနှင့် ထင် လင်း သည် ကျုပ်၏ တပည့်နှစ်ယောက် စစ်ကိုင်းတိုင်း တန့် ဆည်မြို့နယ်မှာ ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ် ချင်း အောင်လင်းထက် ထင်လင်းသုံးနှစ်ကြီးသည်။ အောင်လင်း မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါး၍ ဘကြီးနှင့် နေရသူ ဖြစ်၍ ဘကြီးက ပြောင်းခင်းစောင့် အလုပ် သမား ဘဝ တစ်ခါတစ်ရံ လယ်ချိန်မှာ အငှားလိုက်ရသည့် လူတန်းစား။ အောင်လင်းကျောင်းနားရက်နှင့် ကြုံ လျှင် ဘကြီး၏ အလုပ်အကိုင်ကို ပိုင်းကူရသည်။ အောင်လင်းတို့ရွာတွင် ကြက်တူ ရွေးကပေါတော့ ပြောင်းဖူးချိန်မှာ ကြက်တူရွေးများကို ခြောက်လှန့် ပေးရသည့်အလုပ်လုပ်ရသည်။ အောင်လင်း လေးခွ တစ်လက်စားမတစ်ချောင်းလက်မှာမြို့လျှက်ငှက်ခြောက် စားဘဝနှင့် ကျောင်းတက်ရသည်။

ထင်လင်း မိဘများက အလွန်ချမ်းသာ သည်။ မြို့တွင်ပြောင်းဖူးပွဲရှိသည်။ပြောင်းစိုက် ရွာ တွေကို ကြိုတင်ပေးစနစ်ဖြင့် စီးပွားရေး အဆင်ပြေ

ကြသည်။ မိဘလက်ဝယ်မဟုတ် ထင်လင်းအဘိုးအဘွားရဲ့အမွေအနှစ်တွေကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထင်လင်း ပညာရေးကို ထွန်းပေါက်၊ မအောင်မြင်သော်လည်း အကြောင်းမဟုတ် မိဘလုပ်ငန်းမှာ ဦးဆောင်လုပ်လည်း နေသည်။ မိဘနှစ်ပါး စေတနာသည် ပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်သည်။ ထင်လင်း ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အင်းမလုပ် အဲမလုပ် ပြန်မပြောနားမထောင် တုံ့ထိုဘာဝေစရိုက်မျိုး ကျင့်သုံးတတ်သည်။

မူလတန်းကျောင်းမှသည် အထက်တန်း အဆင့်ရောက်သည်တိုင်အောင် ထင်လင်းနှင့် အောင်လင်း တစ်တန်းတည်း။ အောင်လင်း ပညာရေးကို အလေးပေးသလို ထင်လင်း ပေါ့တန်တန် ပညာသင်ခဲ့သည်။ အောင်လင်းကို အမြဲထိုးသည်။ အနိုင်ကျင့်ခဲ့သည်။ အောင်လင်း တစ်ယောက် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ သည်းခံပေါင်းသင်းခဲ့သည်။ အထက်တန်းအဆင့် ပညာရေးက အဆင့်မြင့်မားစွာ သင်ကြားရသည်နှင့်အမျှ ထင်

လင်း ပညာရေးကို အလေးမထား စိတ်မဝင်စား။

မိဘများရှေ့တွင် အိမ်မှ ကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထင်လင်း ရောက်တတ်သည်က ရွာသားအချို့နှင့် လောင်းကစားဝိုင်းမှာ ပညာသင်နေတော့သည်။ ဖဲဆိုသော အမည်သညာကို ပထမဦးစွာ ခေါ်ကျင့်ရသည်။ တစ်ဆင့်ထပ်တက်ကာ ဖဲကစားနည်းမျိုးစုံကို သင်ကြားခွင့်ရခဲ့ပြီး ထင်လင်း ပညာရေးကို ဦးမတည်၊ ငယ်သူငယ်ချင်း ပြောစကားပင် အရာမရောက် သဲထဲရေသွန်ပမာနေပြန်လေ၏။

“ထင်လင်း မင်း အပေါင်းအသင်း မှားနေပြီ”

“ဟေ့ကောင် အောင်လင်း ငါ ပေါင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက တစ်ယောက်မှ မိဘမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ လယ်ငှား စားငှက်ခြောက်စား မဟုတ်ဘူး ကွ ငွေကို ဘယ်လိုရွာမယ်ဆိုတဲ့ လူတန်းစားကွ”

“မိဘ ငွေကို ဖြုန်း၊ လောင်းကစားကို သင်ပေး၊ နောက်ဆုံးအဆင့် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးဖို့ ဆွဲဆောင်နေတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကို မင်းက အ

ပေါင်းအသင်းကောင်းလို့ သတ်မှတ်ရင်တော့ ငါ မင်းကို အပေါင်းအသင်းက ရပ်မယ်”

ထင်လင်း မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပြီးကတည်းက ပညာရေးကို ကျော့ခိုင်းခဲ့သည်။ မိဘလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်သည်။ အပေါင်းအသင်း တရုန်းရုန်း လောင်းကစားဝိုင်း၊ အရက်ဝိုင်း မပြတ်၊ တစ်ခါတလေ ထင်လင်း မြို့မှ ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သည်။ ပွဲရုံကို အငှားစာရေးများနှင့်သာ ထားခဲ့သည်။

အောင်လင်း တယ်လီဖုန်းအိတ်ချိန်းရုံးတွင် အလုပ်ရခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ပြီ။ ရုံးအဆင်း မမျှော်လင့်သေး တစ်နေ့တွင် ထင်လင်းနှင့် ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“အောင်လင်း မင်းဒီရုံးမှာလား လခဘယ်လောက်ရလဲ၊ လစာနည်းနည်းနဲ့ မင်းမို့ လုပ်နေတာ”

“ဝန်ထမ်းဆိုတာ ဝန်ထမ်းလစာပဲ ရတာပေါ့ကွ၊ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာလဲရတယ်။ မင်းကကော ဘာတွေ လုပ်နေလဲ”

“ငါလား ကုန်သည်ကြီးပေါ့ကွ”

“ကုန်သည်ကြီး အကြီး

စားပေါ့”

“အေးလေး မင်းငါနဲ့ အလုပ်လိုက်လုပ်ပါလား။ မင်း ဝန်ထမ်း လခထက် ဆယ်ဆငါ ပေးနိုင်ပါတယ်”

အောင်လင်း စကား ဆက် မပြောလို။ လုပ်ငန်းခွင် တာဝန်ပြီးဆုံးခဲ့၍ အနားယူရန် ထင်လင်းကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ သည်။

“ဆရာအောင် ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

သတင်းစာကိုင်၍ ဝင် လာသူ ကျော်စိုးမောင်အား ငဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာလေ ... ဒီမှာ ဟိုကောင် ထင်လင်းပုံ မဟုတ် လား”

တရားမဝင် ကျောက် စိမ်း တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ခိုးထုတ် မှုကြောင့် ဖမ်းခံထားရသည့်ပုံ၊ အပေါင်းအပါတစ်စုနှင့် ကားတစ် စီး သတင်းဓာတ်ပုံက အထင်း သားတွေ့ရသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်။ ထင်လင်းမှ ထင်လင်း အစစ်၊ အဲဒါမှတ်ထား မသမာနည်းနဲ့ ရှာဖွေစားသောက်သူတွေရဲ့ သွား ရာလမ်း”

“ဆရာအောင်ရေ အဲဒီ လူကို ကျုပ်တို့က စီးပွားအရှာ ကောင်းတယ်လို့ အားကျနေတာ သူ့ပွဲရုံမှာ အပေါင်းအသင်းတွေ က အစုံပဲ နေ့မြင်ညပျောက်တဲ့ အဖွဲ့ဗျ။ သူတို့ကို မြင်လဲခဏပဲဗျ။ မြို့ကနေ ဘယ်အချိန် ထွက်သွား မှန်း မသိဘူးဗျ”

“ဒီလိုလူမျိုးတွေက ဒုစ ရိုက်လောကမှာ သွားသုတ်သုတ် လာသုတ်သုတ်၊ လူမြင်မခံကြဘူး ကွ၊ ငါလဲ ဟိုတစ်လောက ဒီ ကောင့် စကား နားထောင်ပြီး သူနဲ့ အလုပ် လိုက်လုပ်မိရင် ဒီလို ခံစား ရမှာကွ”

တပည့် ကျော်စိုးမောင် အနားမှ ထွက်သွားသည်နှင့် လုပ် လက်စ အလုပ်များ ဆက်လုပ်နေ သည်။ အောင်လင်း၏ စိတ်တို့ သည် ထင်လင်းဆီသို့သာ။ ဒုစ ရိုက်လမ်းမှောင်လျှောက်သူသည် နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးသို့ ကျရောက်တတ်စမြဲ။ ထင်လင်း၏ မိဘဆွေမျိုးများ လက်ထက်က အမွေအနှစ်သည် တစ်စတစ်စ ပ ရှုပ်လုံး လေတိုက်သကဲ့သို့ ပျောက် ကွယ် ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်လာသည်။ လောင်းကစားပိုင်း အတတ်ပညာ ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ကစား တတ်လာသည်နှင့်အမျှ အနိုင်ကို

တစ်ဆ၊ အရှုံးကိုဆယ်ဆဖြင့် ရင် ဆိုင်နေရသည်။ သတင်းက တစ် မြို့လုံး ပြန့်နှံ့နေသည်။

ထွန်းလင်း ပွဲရုံကို ပေါင် နံချေးငှားသည့်ဘဝ ရောက်ခဲ့ချေ ပြီ။ ဒုစရိုက်လောကသားအဖြစ် ရပ်တည်လာသည်။ ဒုစရိုက် အ လုပ် လွတ်လမ်းကြုံရသော် နိဗ္ဗာန် စည်းစိမ်တို့ ခံစားခွင့်ရခဲ့သလို အခုလို အခါအခွင့်မသင့် အ ဖမ်းခံရသည့် အခြေအနေ ဆိုက် ရောက်လာလျှင် ထိုက်သင့်သော ဥပဒေကိုရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

“ဆရာအောင် ဒီနေ့ အော်တိုလိုင်းတွေ ရာသီဥတု ကြောင့် သိမ်မကြည့်လင်ဘူး အသံမကွဲပြားဘူး”

အော်တိုရုံးခန်းမှ တာ ဝန်ကျ ဖုန်းစောင့် ဖော်ဖော် သ တင်းပို့ချက်အရ အခက်အခဲရှိက ဘက်ထရီအိုးစီစဉ်ထားရန် ရာသီ ဥတုဖောက်ပြန်မှုဖြစ်လာသည်အ တွက် အောင်လင်းအိမ်သို့ ပြန်ရန် လုံးဝစိတ်မကူး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ မိသည်။ ရုံးမှာပင် ဂရုစိုက်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရပေတော့သည်။

ညဉ့်နက်မှ အတိုင်း တာသည် လေပြင်းတိုက်ခိုက်မှု နှင့်အတူ အရှိန်ပြင်းထန်နေသည့် အောင်းလင်းတို့ ဖုံးပတ်ဝန်းကျင်

တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်ပိတ်ဖုံးနေပါသည်။ တာဝန်ကျတို့သည် အလှည့်ကျ အိပ်ကြရသည်။

စူးရှသော အသံနက်ကြောင့် အောင်လင်း အိပ်ရာမှ အလူးအလဲထကာ အနီးရှိ နှစ်တောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဝှေ့ယမ်း အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဖုန်းစောင့် တာဝန်ကျ ဇော်ဇော်ကြမ်းပြင်တွင် မှောက်လျက် အနေအထားပွင့်နေသောပြတင်းပေါက်ကိုမြင်ရသည်။ အကြောင်းတော့ ထူးပြီဟု အထင်နှင့် အောင်လင်း ဂရုတစိုက် ရှာဖွေနေဆဲမှာပင် ပါးစပ်ပိတ် ခံလိုက်ရပြီး ဓားနှင့် အထောက်ခံ လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် လှုပ်မယ် မကြုံနဲ့၊ မင်းတို့ငွေသေတ္တာဘယ်မှာလဲ”

အောင်လင်း ဘယ်လိုမှ လှုပ်ရှားလို့မရ။ ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်မှ မျက်နှာစည်းနှင့် လူတစ်ယောက်ထပ်မံဝင်လာသည်။ ထိုလူက ..

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့ ငွေသေတ္တာပြလေကွာ သေချင်လို့လား”

အောင်လင်း ငွေသေတ္တာကိုမေးငေါ့ပြလိုက်ရသည်။ မျက်နှာစည်းထားသူသည်သေတ္တာ

သော့ကို ရိုက်ချိုးနေသည်။ လောဘ ဇောတက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို အလေးထားမိပုံမပေါ်။

“ဒုတ် .. အား”

လှုပ်တစ်ပြက် အရိုက်ခံလိုက်ရသော လက်ချက်ကြောင့် အောင်လင်းကို ချုပ်ထားသူ ခွေခနဲ လဲကျသွားသည်။ သော့ပွင့်နေသူကိုလည်း အောင်လင်းနှင့် တပည့်ဖြစ်သူ ကျော်စိုးမောင်တို့ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

“ကျုပ် လူမသတ်ချင်ဘူးနော်။ ကျုပ်အဖို့ လူ တစ်ယောက်သတ်ရတာ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင် ကို သတ်ရသလောက်ပဲ”

လက်တွင် ကိုင်ထားသော ဓားမြှောင်ဖြင့် ရှောင်တိမ်းရင်း အမှောင်ခန်းတွင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအရောင်ဖြင့်သာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အောင်လင်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ရှေ့နောက် ညှပ်ကာပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာစည်းသူကလည်း မလွတ်မှန်း သိ၍ အောင်လင်းထံ အတင်းတိုးဝင်၍ ရင်ညွှန်တည့်တည့်ကို ဓားဖြင့်ထိုးချလိုက်သည်။ အောင်လင်း ရှောင်တိမ်းချိန်နောက်ကျသလို အောင်လင်း တပည့်ဖြစ်

သူကလည်း လက်မနှေးပေ၊ မျက်နှာစည်းသူအား ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ခွင့် ရလိုက်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရင်း မျက်နှာစည်းထားသူအား အသေအချာ မြင်လိုက်ရမှ အံ့ဩကြီးစွာဖြင့် ...

“ဟင် .. ထင်လင်း .. မင်း .. မင်း .. ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုးတယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါ အောင်လင်း .. ငါ့မှာ ထောင်က ထွက်ပြေးလာပြီး ဒုက္ခရောက်နေလို့ ဒီလို လုပ်ရတာပါ”

ထင်လင်း ရှင်းပြချက်ကို ဆက်လက်မကြားနိုင်တော့ပါ။ သွေးစွန်းနေသော လက်များသည် တုန်ခါနေသလို မျက်လုံးအစုံတို့သည် ဝေဝါးမှု ခံစားရကာ လောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့ရရှာသည်။

ထင်လင်း တစ်ယောက် အောင်လင်း၏ အလောင်းကို ပွေဖက်ယူ၍ ဒုတိယဦး သံလှောင်ချိုင့်ဆီသို့ အလည်အပတ်မဟုတ်သံခြေကျင်း အဖော်ပြုကာ လျှောက်လှမ်းရပေတော့မည်ဟု ကျုပ် တစ်ထစ်ချမှတ်ယူလိုက်ရပေတော့သတည်း။

ကိုကိုလှ (ကမာမြေ)

လွဲမှားသောပေဏ္ဍာ

သင်းသင်းလှိုင် (တစ်ကုန်း)

“လွဲမှားသော မေတ္တာ”

သင်းသင်းလှိုင်
(တစ်ကုန်း)

“ဆရာမရေ အဘော
နှင်းကေ့စစ်တဲ့၊ ဆက်ပတစ်စီးမီး
ထားဝင်နေပြီ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ရ
အိမ်မယ်”

ပြင်ပလူနာ ဌာနသို့
ထားတစ်စီး ရောက်လာသည်။
သတိမေ့နေသော အမျိုးသမီး
ငယ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်
ထားပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်
သည်။ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်မ
လေးက ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် လူနာ
တို့စမ်းသပ်လိုက်သည်။ လူနာမှာ
တိုက်ခတ်ဖျက်ချထားသည့် လူနာ
ဖြစ်သည်။ မီးတွင်းပိုးဝင်ပြီး သွေး
အဆိပ်တက်သဖြင့် သတိမေ့နေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်ပိုင်းမှာ
သွေးများဆင်း၍ ပုပ်စော်နံ့နေ
သည်။ အဖျားလည်းတက်နေ
သည်။ လိုက်ကာယူ၍ အတွင်း
သို့ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမကိုယ်၌
အူအထွေးလိုက် ကျနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

“ကဲ လူနာရှင် လာပါ
ဦး အကြောင်းစုံရှင်းပြပါဦး”

“ရေသွားခပ်တာ ချော်
လဲရာက ကျောက်တုံးနဲ့ဗိုက်ကို
ဆောင့်မိသွားတာက ဒီလိုဖြစ်
တာပါပဲ”

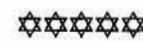
“ရှင်တို့တွေ လိမ်နေ
တာပဲ၊ ချော်လဲတာနဲ့ ဗိုက်ထဲက
အူတွေ ထွက်ချလာပါ့မလား။
စဉ်းစားကြည့်ပါရှင်။ ဒါကလေး
ဖျက်ချတာ၊ သားအိမ်ထဲကို သံ
ချောင်းတစ်ချောင်းနဲ့ ထိုးမွှေပြီးဆွဲ
ထုတ်တဲ့အခါ သားအိမ်ပေါက်ပြီး
သံချောင်းက ဝမ်းဗိုက်ထဲက အူ
ကို ဆွဲချိတ်မိသွားတာ၊ ဇွတ်
အတင်းဆွဲထုတ်တော့ အူတွေပါ
သားအိမ်ထဲကတစ်ဆင့် အပြင်
ကို ထွက်ကျလာတာ။ ဒါရဲ့မူခင်း
ပဲ။ ဆရာမ ရဲစခန်းကိုအကြောင်း
ကြားပါ ...

“ကဲ လူနာရှင်တွေ ဒီ
မှာ လက်မှတ်ထိုးကြပါ။ ခွဲစိတ်
ဖို့ သဘောတူကြောင်းကို လူနာ
အတွက် အချိန်တန်ဖိုးရှိတယ်။
အမြန်ဆုံး သူ့အသက်ကိုကယ်
ရမယ်။ ဆရာမ ခွဲခန်းကိုအ

ကြောင်းကြားပါ။ သွေးစစ်ပြီး
သွေးရှာပါ။ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ရ
မယ်”

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်မ
လေးက လူနာရှင်များကို တ
တွတ်တွတ်နှင့် ပြောနေရင်းကြား
က ဆရာမလေးကိုလည်း ဆက်
၍မှာကြားနေပါသည်။

နယ်ဆေးရုံလေး ဖြစ်
သော်လည်း ရှိသည့်လူအင်အား၊
ဆေးဝါးပစ္စည်းဖြင့် လူနာ၏အ
သက်ကို ကယ်တင်ရန်မှာ ကျန်း
မာရေးဝန်ထမ်းများ၏ တာဝန်
ဖြစ်ပေသည်။ ထို့အတွက် မည်
သည့်စောဒကမှတက်ဘဲ ခွဲစိတ်
ခန်းဆီသို့ ဆရာဝန်မလေး ထွက်
လာခဲ့သည်။

“သားသမီး အပေါ်
ထားတဲ့မေတ္တာ ×× အတုမရှိပါ
ပဲရှင်။ ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝ
မှာစတင် ×× လူလားမြောက်
သည့်တိုင်အောင်ပင် ×× သား
သမီးအတွက်ဆိုရင် ×× ဘယ်
လိုပင်ဆင်းရဲဒုက္ခခံရပေမဲ့ ××
စိတ်ထဲမှာမငြိုငြင် ×× သမီး

www.burmeseclassic.com

လေးမျက်နှာ သီတာရေစင်
xxx”

ရေဒီယိုမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် သီချင်းသံက ကိုကျော်ထွန်းကို တိုက်ရိုက်ကြီး ပြောဆိုသည့်အလားပင် တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး သီတာအေးကို ချစ်လိုက်တာတုန်လို့။ အမေ့ထက်ကို အဖေကပိုနေသည်။ မွေးလာကတည်းက ချေးသေးသုတ်သင်တာကအစ ကိုကျော်ထွန်းအလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ အသက်ငါးနှစ်ရောက်လို့ ကျောင်းအပ်တာကအစ ကိုကျော်ထွန်းက ကျောင်းပို့ကာ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းတီး။ သမီးလေး အခန်းထဲဝင်ထိုင်ပြီး တစ်နာရီကျော်ကြာမှ ပြန်လာသည်။

ညနေ ကျောင်းမဆင်းမီ တစ်နာရီအလိုလောက် ကတည်းက ကျောင်းသွားကြိုနေပြီ။ သူငယ်တန်းပဲရှိသေးသည်။ သမီးအတွက် အိမ်သို့ဆရာမတစ်ယောက်အား အချိန်ပိုသင်ပေးရန် ခေါ်ထားသည်။ ရွာကျောင်းဖြစ်သည့်အတွက် အခြားမိဘတွေက သားသမီးပညာရေးကို သိပ်ဂရုမစိုက်ကြ။ ကိုကျော်ထွန်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ပညာတတ်မထွန်းကားသည့် သူတို့ရွာမှာ သူ့သမီးက ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ပြီး ရွာအတွက် ထွန်းပေါက်

သူတစ်ဦးဖြစ်ရမည်။ ဒါက သူ၏ ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်။

သမီးလေးကလည်း တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် ထွန်းပေါက်ပါသည်။ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာဖြင့် အောင်ကာ ဂျီတီစီတက်နေသည်။ သမီးလေး သီတာအေးအင်ဂျင်နီယာကြီး တစ်နေ့ဖြစ်ရမည်။ မျက်စိအောက်က မပျောက်အောင် မိဘများက ဂရု

ဒီမယ် ခင်မေကျော် ထွန်းဆိုတဲ့ ကောင်က ငါ့သမီးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတယ် ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား၊ လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးမခံဘူး၊

စိုက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သားသမီးများက အတောင်စုံ လျှင် အပျံသင်ချင်ကြသည်။ ကောင်းပုံရှိသည် “ကျွန်ယုံတစ် ဖက်ကန်း၊ သားသမီးယုံ စုံလုံး တန်း”။ ကိုကျော်ထွန်းအဖို့ စုံလုံး တော့မကန်းသေးပါ။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိထဲ သဲဝင်သွားခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ

ဂျီတီစီပြီး၍ ဘီတက်ချ် အက်သည့်နှစ်မှာ သမီးသီတာ အေး အတွဲရှာမိသွားသည်။ အပျံ သင်စ ငှက်ကလေး မိခင်ရင်ခွင် တို့မေ့သွားကာ ချစ်သူရင်ခွင်၌

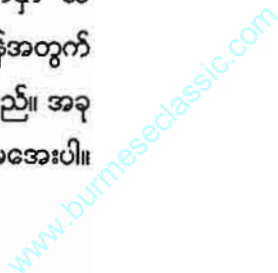
ပျော်မွေ့နေပြီး ချစ်သူချင်းမြင်ပါ များတော့ မစွန်းရင်းကရှိ ကစွန်း ခင်းကငြိသွားကြပြီ။ ငြိတာက အရေးမကြီးပါ။ အရေးကြီးတာ က အရှေ့အလယ်ပိုင်း ပြဿနာ ပါ။ ဖုံးဖိမရနိုင်တော့ မိခင်ကြီးက တစ်ဆင့် ဖခင်ကြီးပါသိပြီး ယောက်ျားလေးရှင်များက တာ ဝန်ယူ လာရောက်တောင်းရမ်း ရန် စကားစကြသည်။

“ဒီမယ် ခင်မေ ကျော် ထွန်းဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့သမီးအ ပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ရည်ရွယ် ချက်ကြီးတယ်ဆိုတာ နင်မသိ

ဘူးလား၊ လှေလှော်ရင်း တက် ကျိုးမခံဘူး၊ တက်ကျိုးသွားရင် လဲ တက်အသစ်ပြန်လုပ်မယ်။ ငါ့ သမီးကို ယောက်ျားမပေးစားနိုင် ဘူး။ ကျောင်းပဲတက်ရမယ်။ ဒီ ဗိုက်ကို ဖျက်ချမယ်။ ငါ့သမီး တက်လမ်းမှာရှိတဲ့ ခလုတ်မှန်သ မျှ ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်။ အို .. ကြာ တယ် ဒေါ်မို့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်မယ်”

သားသမီးကို ချစ်သည့် စိတ်ဖြင့် ဘာကိုမှမတွေးနိုင်။ သမီးဖြစ်သူ သီတာအေးကို လက်သည်ဒေါ်မို့လက်သို့ ဝ ကွက် အပ် လို ဂ် သည်။ အ ကြောင်းတရားတွေထဲက ထွက် ပေါ်လာသည့် အဆိုးတရားကို မ မှန်းဆနိုင်တော့ ဖခင် ကိုကျော် ထွန်းတစ်ယောက် သူ၏“လွဲမှား သောမေတ္တာ”ကြောင့် အထက် ပါအကြောင်းတရား ပေါ်ပေါက် လာခြင်းဖြစ်သည်။

သမီးလေးမျက်နှာ သီ တာရေလို အေးမြစေရန်အတွက် သီတာအေးလို မှည့်ခဲ့သည်။ အခု တော့ သီတာရေလို မအေးပါ။

ရှုထောင့်မှန်အပြင်ရသန့်စင်စဉ်

ထီးနှင့်တူသော သမီးဖြစ်ခဲ့လျှင် မိဘတို့အတွက် အရိပ်ရ၍အေးမြစေသည်။ မီးနှင့်တူသော သမီးဖြစ်ခဲ့လျှင် မိဘတို့အား ပူလောင်မှုကို ဖြစ်စေသည်။ ယခု ကိုကျော်ထွန်းအဖို့လည်း သားသမီးကိုချစ်သည်ဇော တိုးတက်ချင်သောစိတ်၊ ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အမှားအမှန်ကို မခွဲခြားနိုင်တော့ပါ။ အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားပေးမည့်သူက တရားဥပဒေပင်ဖြစ်တော့သည်။

“ကဲ လူနာရဲ့အသက်ကိုတော့ ကယ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ သားအိမ်တော့ ထုတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံအတွက် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဆုံးရှုံးသွားပြီပေါ့ရှင် ...

“ရှင်တို့သိထားဖို့က အထူးသဖြင့် အမေတွေကို မှာချင်တယ်။ သမီးမိန်းကလေးတွေ မွေးလာရင် ကိုယ့်သားသမီးကို ထိန်းတတ်ဖို့လိုတယ်။ တင်းလွန်းတော့လဲ ပြတ်တတ်တယ်။ လျော့လွန်းတော့လဲ ပတ်တတ်

တယ်။ အပျိုဖော်ဝင်လာပြီ ဆိုကတည်းက အသွားအလာအနေအထိုင်ကို သူငယ်ချင်းသဖွယ် ပေါင်းသင်းပြီး မှာကြားရမယ်။ သူတို့ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ စကားကို မိဘကိုတိုင်ပင်လာအောင် လမ်းကြောင်းပေးရမယ်။ ပြောဆိုရဲတဲ့ အခွင့်အရေး ပေးရမယ်။ ဒါမှ လမ်းကြောင်းလွဲရင် တည့်မတ်ပေးနိုင်မှာပေါ့ .....

“သားသမီးကလဲ မိဘရဲ့ယုံကြည်မှု၊ မေတ္တာထားမှုကို အလွဲသုံးစား မလုပ်သင့်ဘူး။ အိမ်ထောင်မပြုမီ ယောက်ျားလေးနဲ့ လက်ပွန်းတည်း မနေထိုင်သင့်ဘူး။ မိမိရဲ့ကိုယ်ကို မိမိတန်ဖိုးထားသင့်တယ်။ ဆိပ်ကွယ်ရာအရပ်မှာ ယောက်ျားလေးနဲ့ မတွေ့သင့်ဘူး။ မလိုလားအပ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်။ အရှက်တရား အကြောက်တရားရှိသင့်တယ်။ မြန်မာမိန်းကလေးပီပီနေထိုင်သင့်တယ်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကအစ ထိန်းသိမ်းသင့်တယ်။ ဒီလိုတွေသိဖို့အတွက် စာ

များများဖတ်ကြရမယ်။ ဟောပြောပွဲတွေ နားထောင်ရမယ်။ မျိုးဆက်ပွား အခန်းကဏ္ဍရဲ့ အရေးကြီးမှုတွေကို သိထားရမယ်။ ချစ်သူအချင်းချင်း အချိန်မတိုင်မီ စည်းတားနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

စကားပြောပြီး ဆရာဝန်မလေးက ဂျူတီခန်းမထဲမှ ထွက်ပြီး အဆောင်ဆီသို့ တလှမ်းချင်းပြန်သွားသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းမှ ထွက်လာသည့် သီတာအေးလည်း မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်နိုင်ပြီး ဆေးရုံခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်၌ သတိရနေသည်။ သမီးကို မျက်ရည်ပြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေသူ ကိုကျော်ထွန်းတစ်ယောက်က အချုပ်ကားဆီသို့ တလှမ်းချင်းလှမ်းလျက် .....

သင်းသင်းလှိုင်
(တပ်ကုန်း)

ရုသတ်မားပြ

မောင်မောင် (ပိတောက်မြိုင်)

“လူသတ်စားပြ”

မောင်မောင်
(ပီတောက်မြိုင်)

သုံးခွမြို့နယ်အတွင်းရှိ ပုလဲကျေးရွာသည် လူနေအိမ်ခြေများပြားပြီး စည်ကားသော ကျေးရွာကြီး တစ်ရွာဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ များပြားလျက် ဘာသာရေးကို အလေးထားကြသည်။ ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။

ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်မှာ ဦးသုမနဖြစ်သည်။ သက်တော်အားဖြင့် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်မျှသာရှိသည်။ စာပေကျမ်းဂန်လည်း ထိုက်သင့်သလောက် တတ်မြောက်သည်။ တရားဓမ္မအဟောအပြော ကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် လောကုတ္တရာနှင့် လောကီရေးရာများကို လိုက်လျောညီထွေဖြစ်ရန် ဟောပြောတတ်သဖြင့် ပုလဲကျေးရွာတွင် မက နီးစပ်ရာတစ်နယ်လုံးက ကြည်ညိုလေးစား ခြင်းခံရသော ဆရာတော်ဖြစ်သည်။ ဆရာ

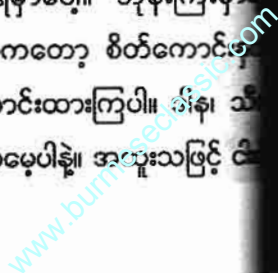
တော်က ဗေဒင်လက္ခဏာလည်း တတ်မြောက်သည်။ မှန်သင့်သလောက် မှန်ခဲ့သဖြင့် နာမည်ရသည်။ လိုအပ်လျှင် ယတြာလည်းချေပေးတတ်သည်။ အခကြေးငွေ၊ လာဘ်လာဘယူ၍ ဟောပြောနေခြင်း မဟုတ်။ ဒကာ၊ ဒကာမများအပေါ်မေတ္တာထားလျက် ကျရောက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်များမှ ကာကွယ်ပေးခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ်သည် ပုလဲရွာသူရွာသားတို့အတွက် ထူးခြားသောနှစ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ နောက်တစ်ချက်က မမျှော်လင့်ဘဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသော နှစ်လည်းဖြစ်သည်။ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည်မှာ ပုလဲကျေးရွာအပါအဝင် သုံးခွမြို့နယ်အတွင်း ကျေးရွာများရှိ ဝါးပင်တို့သည် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကြသည်။ သီးကြသည်။ မကြာမီမှာ အသီးအပွင့်တွေ ဝါလာသည်။ အရွက်တွေခြောက်လာသည်။ နောက်ဆုံးဝါးပင်တို့ သေဆုံးကြကုန်သည်။ ဤသည်ကို ဗဟုသုတရှိ

သူ တတ်သိနားလည်သူများက ဝါးသုဦးသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်က ဥပုသ်နေ့သီလဖော်တွင် မိန့်ကြားခဲ့ဖူးသည်။

“ဒီနှစ်တော့ ထူးခြားတယ်။ ကျုပ်တို့နယ်မှာ ဝါးပင်တွေပွင့်ကြတယ်။ သီးကြတယ်။ နောက် အရွက်တွေအသီးပင်ဝါခြောက်လာပြီး ဝါးပင်တွေသွားကြတယ်။ အဲဒါ ဝါးသုတယ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဗေဒင်လက္ခဏာပညာသဘောအရဆိုရင် ဒါဟာ ကောင်းသောလက္ခဏာ မဟုတ်ပါဘူး ...

ပြောရရင်တော့ မပြောင်းမင်းလွဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ သတ္တဝါတွေ အငတ်ဘေးနဲ့ ကြုံတတ်တယ်။ အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ရတဲ့ ဘေးဆိုးတွေနဲ့လဲ ကြုံရတတ်ပါတယ်။ သတိထားကြရမှာပေါ့။ ဘုန်းကြီးမှားတာကတော့ စိတ်ကောင်းမှ ကောင်းထားကြပါ။ ဝါးနု၊ သီးကိုမမေ့ပါနဲ့။ အထူးသဖြင့် ငါး

သီလကို လုံခြုံအောင်ထိန်းကြပါ။ ဘုန်းကြီးလဲ ဒကာဒကာမတို့အတွက် နေ့စဉ်ညတိုင်း မေတ္တာပို့အမှုဝေပေးနေပါတယ်။ မေတ္တာထုတ်ပေးရုံတော်ကိုလဲ ရွတ်ဖတ်ပေးနေပါတယ်”

ဆရာတော်က သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ အဝေးတစ်နေရာသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒကာ၊ ဒကာမများက ဘော့ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ဆုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ တိတ်ဆိတ်ဆုတ်ရုံရှိနေသည်။ ခဏကြာမှ ဆရာတော်က သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဆိုင်းလေး တဆတ်ဆတ်ညိတ်ဆုတ် မိန့်တော်မူပါသည်။

“ဘုန်းကြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆင်းပဲ ပြောခဲ့မယ်။ ဗေဒင်၊ လက္ခဏာပညာအရ ဘုန်းကြီးအတွက်ကြည့်တယ်။ မကြာမီမှာ သွေးထွက်သံယိုများ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဆရာတော်၏ ဟောပြောချက်က မှန်လှပေသည်။ မကြာခင် ရက်အတွင်းမှာပင်

ဆရာတော် ပျံလွန်တော်သွားခဲ့ရှာသည်။ ရွာသူရွာသားများ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခဲ့ကြရသည်။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြရသည်။ ဆရာတော်ဟောပြောခဲ့သော စကားများက မှန်လွန်းရုံမက သူ့ကိုယ်တိုင်ခံစားသွားရရှာသည့်အတွက် ဖြေဆည်မရ ဖြစ်ကြရသည်။ ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူခဲ့ရတာကလည်း သမားရိုးကျ မကျန်းမာ၍ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ မသမာသူ လူ့ဗာလတို့၏လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားများ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူအပေါ် ဒေါသများ ဖြစ်ကြရသည်။ ဒုစရိုက်သမားအား အမြန်ဖမ်းမိရေးအတွက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ ပူးပေါင်းစုံစမ်း ဖော်ထုတ်ကြသည်။

အသားထဲက လောကီထွက်ခဲ့တာမို့ ဒုစရိုက်သမားကို မကြာမီမှာပင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ အကြောင်းက ဒီဒုစရိုက်မှုတွင် အဓိကပါဝင်သူမှာ ပုလဲရွာသားထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ဘုန်းကြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောခဲ့မယ်။
ဗေဒင်၊ လက္ခဏာပညာအရ ဘုန်းကြီး
တွက်ကြည့်တယ်။ မကြာမီမှာ
သွေးထွက်သံယိုများ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မသင်္ကာသူများကို လေ့လာကြ သည့်အခါ မကြာသေးခင်က ချဲ ထီရှုံးထားသော သံခဲ အခုတ လော ပုံပြောင်းနေသည်။ တက် တက်ပြောင်နေတဲ့ကောင်က သုံး လိုက်စားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ကျေးရွာလူကြီးများက ရဲကိုလက် တို၍ သတင်းပေးလိုက်သည်။ ရဲ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက သံခဲကိုဖမ်းဆီး စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

***

ရဲအုပ် လှမြင့်သည် ဒုစ ရိုက်ကောင် သံခဲကို စစ်ဆေးရန် အချုပ်ခန်းမှ ထုတ်စေ၍ သူ့စား ပွဲရှေ့တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သံခဲမျက်နှာကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ဒေါသထွက်နေမိသည်။ ဤ အမှုက သာမန်အမှုမျိုးမဟုတ်၊ ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော်ကို သတ်ပြီး ငွေယူသွားသောအမှု ဖြစ်သည်။

ဒီလောက် မိုက်ကန်း သော ကောင်ကို ရဲအုပ် လှမြင့် သာမဟုတ် တစ်ရွာလုံး၊ တစ် နယ်လုံးက ဒေါသထွက်နေကြ သည်။ ရဲအုပ် လှမြင့် စိတ်ကို

အတော် ထိန်းနေရသည်။ ဒီ ကောင်ကို နားရင်း ဆယ်ချက် လောက် ရိုက်ပစ်ချင်မိသည်။ ဖြစ် နိုင်လျှင် ရင်ဝကိုပင် ဆောင့်ကန် လိုက်ချင်သေးသည်။ ကြာရင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ကိုယ်ထိလက် ရောက် ကျူးလွန်မိပါက ပြဿ နာတွေ ရှုပ်ပေလိမ့်မည်။ ရဲအုပ် လှမြင့် စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်း၍ သံခဲကို ဆက်မစစ်သေး ဘဲ အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထည့် ခိုင်းလိုက်ရသည်။

ရဲအုပ် လှမြင့် စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေလိုက်

သည်။ စိတ်တည်ငြိမ်လာရန် ကြိုးစားနေရသည်။ ဝင်ထေ ထွက်လေကို မှန်မှန်ရှုလျှင် သတိဖြင့်မှတ်နေသည်။ ဖြစ်ပြီး လျှင် ပျက်တတ်သည့်သဘော ကို အာရုံစိုက်နေသည်။ သူ့ မိအားကောင်းလာရန် ကြိုးစာ နေသည်။ စိတ်တည်ငြိမ်လာ သံခဲကို အချုပ်ခန်းမှထုတ်၍ စစ် ဆေးရန်ပြင်ဆင်ရသည်။

“ကဲ ... သံခဲ အမှု ပတ်သက်လို့ တိုတိုနဲ့လိုရင် အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောစမ်းကွာ သံခဲက မျက်နှာထေ

ဒီကောင်ကို နားရင်း ဆယ်ချက်လောက် ရိုက်ပစ်ချင်မိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရင်ဝကိုပင် ဆောင့်ကန်လိုက်ချင်သေးသည်။ ကြာရင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မိပါက ပြဿနာတွေ ရှုပ်ပေလိမ့်မည်...

လေးဖြင့် ရဲအုပ် လှမြင့်မျက်နှာ
တို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပါးပြင်
ခေါ်သို့ မျက်ရည်တို့က စီးကျနေ
သည်။

“ကျွန်တော် မှားခဲ့မိပါ
တယ် ဦးလေးရယ်”

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့
တော့ မောင်သံခဲရယ်၊ မင်းမှား
ခဲ့တဲ့ အမှားကြီးက ပြင်လို့မှမရ
တော့တာ၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်
ဆိုတာကိုသာ လိုရင်းကိုပြော
တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်
အမှန်အတိုင်း ပြောပါမယ်”

“ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် ဒီတစ်ပတ်
ချဲ့ထိဖွင့်ပွဲမှာ အတော်ထိသွားပါ
တယ်၊ ဘိုးတော်ဆိုသူတစ်
ယောက်ပေးတဲ့ဂဏန်းကို ယုံ
ကြည်ပြီး ကျွန်တော်ပုံအောလိုက်
တာ ရှိတာတွေကုန်တဲ့အပြင် အ
ကြွေးပါတင်သွားခဲ့ပါတယ် ....

“ကျွန်တော့် မိသားစု
အတွက် စားဝတ်နေရေး အခက်
အခဲဖြစ်သွားတုန်း ဖြစ်ချင်တော့
တစ်နေ့မှာ ဦးလေး ဦးသာအောင်
က ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုက်ခဲ့ဖို့
ခေါ်ပါတယ်။ ကျောင်းရောက်

တော့ ဦးလေး ဦးသာအောင်က
ကျောင်းပြုပြင်ဖို့ ကောက်ခံရရှိ
ထားတဲ့ အလှူငွေသုံးသိန်းကို
ဆရာတော်ကို ဆပ်ကပ်ပါတယ်
....

“အဲဒီငွေတွေကို မြင်
လိုက်ရတော့ ငွေလိုအပ်နေတဲ့
ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ရိုင်းတွေဝင်
လာမိပါတယ်။ ဒီငွေတွေ ရလိုက်
ရင်တော့ မိသားစုစားဝတ်နေရေး
အဆင်ပြေသွားမှာပဲလို့လဲ တွေး
လိုက်မိပါတယ် .....

“အိမ်ပြန်ရောက်တော့
ဒီငွေတွေရဖို့ပဲ စဉ်းစားနေရင်းက
တစ်ဖက်ရွာက ဖိုးထောင်ကို
သွားသတိရတယ်။ ဒီကောင်နဲ့
ကျွန်တော်က သောက်ဖော်
သောက်ဖက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ
ကောင်နဲ့သွားတွေ့ပြီး ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကို ဓားပြတိုက်ဖို့ တိုင်
ပင်ကြပါတယ် ....

“ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ကျွန်
တော်က အတွေ့အကြုံမရှိတော့
အခက်အခဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့
ဖိုးထောင်က အတွေ့အကြုံလဲရှိ
ထောင်လဲကျဖူးတဲ့ အောင်ဒင်ကို

ကျွန်တော် ဒီတစ်ပတ် ချဲ့ထိဖွင့်ပွဲမှာ

အတော်ထိသွားပါတယ်၊

ဘိုးတော်ဆိုသူတစ်ယောက်ပေးတဲ့ဂဏန်းကို ယုံကြည်ပြီး

ကျွန်တော်ပုံအောလိုက်တာ ရှိတာတွေကုန်တဲ့အပြင်

အကြွေးပါတင်သွားခဲ့ပါတယ် ....

ခေါ်လာတယ်။ တိုင်ပင်ကြတယ်။ အောင်ဒင်ကလဲ ငွေပြတ်နေတော့ သဘောတူလိုက်တယ် ....

“အဲဒါနဲ့ပဲ အောင်ဒင် ခေါ်လာတဲ့ ဖိုးနီရယ်၊ ချက်ကြီးရယ်၊ ဖိုးထောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်ငါးယောက် ဆရာတော် ဦးသုမနကျောင်းကို ဓားပြတိုက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျောင်းစောင့် ကပ္ပိယကြီး ရွာထဲပြန်အိပ်တဲ့ တစ်ညမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဓားပြတိုက်ကြပါတယ် ....

“မအော်နဲ့လို့ တားနေတဲ့ ကြားက ဆရာတော်က “ဓားပြ .... ဓားပြ” လို့ အော်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အောင်ဒင်က အသင့်ပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ ရင်ဝကိုထိုးလိုက်တယ်။ ဆရာတော် ခွေကျသွားပြီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ ငြိမ်ကျသွားပါတယ်။ တစ်ခါတည်း အသက်ပါသွားတယ် ထင်တာပါပဲ ဦးလေးရယ်”

“မင်းတို့ တော်တော် မိုက်တဲ့ ကောင်တွေပါလား။ ဘာတွေထပ်လုပ်သလဲ ဆက်ပြောပါ

ဦး”
“ကျွန်တော်တို့လဲ ဆရာတော်အခန်းထဲဝင်ပြီး တွေ့သမျှငွေတွေ ယူခဲ့ပါတယ်။ လေးသိန်းကျော်လောက်တော့ ရှိမယ် ထင်ပါတယ်”

သံခဲ၏ အစစ်ခံချက်အရ အောင်ဒင်၊ ချက်ကြီး၊ ဖိုးထောင်နှင့် ဖိုးနီတို့ပါ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ အောင်ဒင်ထံမှ သွေးစွန်းနေသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုလည်း သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည်။ ပါသွားသောငွေအချို့ကို

လည်း သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည်။ တရားခံများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၆ (လူသတ်/ဓားပြ)ဖြင့် အမှုဖွင့်လျက် ရီမန်ဆွဲထားသည်။ ရီမန်ရက်စေ့ပါက တရားစွဲတင်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

***

တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမများက ဆရာတော်အား နောက်ဆုံးပူဇော်ခြင်းဈာပနကို ခမ်းခမ်းနားနား စည်စည်ကားကား ပြုလုပ်ကြသည်။ မသမာလူတို့၏

အဲဒါနဲ့ပဲ အောင်ဒင် ခေါ်လာတဲ့ ဖိုးနီရယ်၊
ချက်ကြီးရယ်၊ ဖိုးထောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်
ငါးယောက် ဆရာတော် ဦးသုမနကျောင်းကို
ဓားပြတိုက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ကြပါတယ်....

ရှုထောင့် မျှသင့်ခြင်း ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

ထက်ချက်ဖြင့် ပျံလွန်တော်မူခဲ့ရ
သော ဆရာတော်အတွက် ဝမ်း
နည်း၍မဆုံး ဖြစ်နေကြရသည်။
ဆိုင်းအဖွဲ့မှ အေးယဉ်
ကြူးပေးသော အဆိုတော်အမျိုး
သမီးကလည်း အပြောကောင်း၊
အဆိုကောင်း၊ အင်္ဂါကောင်းဖြစ်
သည်။

“အမယ်လေး ...
ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ တပည့်
ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို ခွဲခွာသွား
မိပေါ့လား ဘုရား၊ တရားဦး
လေး ဟောခဲ့ပါဦးဘုရား၊ တပည့်
ဒကာဒကာမတွေကို စိုးရိမ်လွန်း
ညို့ ဒီနှစ်မှာ ဝါးတွေပွင့်နေကြ
တယ်။ ဝါးတွေသီးကြတယ်။ ပြီး
တော့ ဝါးတွေသေကုန်ကြတယ်။
အဲဒါ ဝါးသုဉ်းတယ်လို့ခေါ်တယ်။
အတိတ်တပေါင်အရ သတ္တဝါ
တွေ ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်
နိုင်တယ်ကွဲ့၊ သတိထားကြကွယ်

ငါးပါးသီလ လုံခြုံအောင်ထိန်း
ကြကွယ်လို့ မဟောနိုင်တော့ဘူး
လားဘုရား ....

“သွေးထွက်သံယိုတွေ
လဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဆရာတော်
မိန့်ကြားခဲ့တာ အခုတော့ဖြင့် အဲ
ဒီ သွေးထွက်သံယိုကြီးက ဆရာ
တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားသွားတာမို့
တပည့်တော်တို့ မချီအောင်ခံစား
နေရပါတယ် ဘုရား”

အဆိုတော် အမျိုးသမီး
က ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ကြေကြေကွဲကွဲ အ
ပြောကောင်း၊ အဆိုကောင်းဖြင့်
လွမ်းပြဆွေးပြနေသည်။ ဆိုင်း
အဖွဲ့က နဲ့ကြီးကလည်း သံ
ယောင်လိုက်၍ ခွဲပေး၊ နွဲ့ပေး
လိုက်ကြတော့ မဏ္ဍပ်ထဲရောက်
ရှိလာကြတော့ တပည့်ဒကာ
ဒကာမတွေ တစ်ယောက်မကျန်
မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့

ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ဆရာတော်၏
ရုပ်အလောင်းတော်ကို ထင်းယုံ
ကြီးပေါ်မှာတင်လျက် မီးရှို့
သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။ ဆရာ
တော်၏ ဈာပနကတော့ ပြီးဆုံး
သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြ
သော သံခဲပါငါးယောက်တို့အား
သက်သေခံ အထောက်အထား
ခိုင်ခံ့စွာဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၉၆(လူသတ်/ဓားပြ)ဖြင့်
တရားစွဲတင်ခဲ့သည်။ လူမိုက်တို့
၏ သွားရာလမ်းအတိုင်း တရား
ဥပဒေ၏ အဆုံးအမကို ခံရတော့
မည်သာ ဖြစ်ပေးတော့သည်။

မောင်မောင်
(ပီတောက်မြိုင်)

တားမရ ဆီးမရ

ဟင်္သာတ - မောင်မျိုးသက်

အဆင်း၊ အနံ့၊ အသံ၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အတွေ့ဟူသော အာရုံခြောက်ပါးတွင် စိတ်ကို စွဲလမ်းစေသော အာရုံကား အတွေ့ အထိပင် ဖြစ်သည်။ အဆင်း၊ အနံ့ထက်ပို၍ စွဲလမ်းတတ်သည်။ အတွေ့အထိသည် သာယာမှုဖြစ်ပေါ်စေ၍ အမှားအမှန် ခွဲခြားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ သိလျက်နှင့်ပင် ဇွတ်တိုးဝင်၍ စိတ်အလိုလိုက် မိုက်မှားကြသူများပေစွ။ ထိုအထဲတွင် ထွန်းရီနှင့်ခင်ချိုလည်းပါသည်။

ထွန်းရီတွင် ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ရှိ၏။ အကြီးဆုံးထွန်းစီသည် အစ်ကိုသုံးယောက်ကို ရှင်ပြုပေးစဉ်ကပင် ကိုရင်ဘဝမှ မထွက်တော့ဘဲ စာဝါလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး ဓမ္မာစရိယ အောင်မြင်ပြီး ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ် လေပြီ။ အစ်ကိုငယ် ထွန်းနီလည်း အချိန်အရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်ပြု အိမ်ခွဲဆင်းပြီး လယ်ယာ လုပ်ငန်းဖြင့် စီးပွားရေးပြေလည်သည်။ အငယ်ဆုံး

ထွန်းရီကား အိမ်ထောင်မပြု၊ ဘာလက်ငုပ်လယ်အလုပ်လည်မည်မည်ရရ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ လပ်ယားလပ်ယား နေသည်။ နွေရောက်၍စပါးပေါ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ပဲချိန်ပဲပေါ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ပွဲစားလိုလုပ်တတ်သည်။ ဖိဖိစီးစီးကာ မဟုတ်၊ စီးပွားဖြစ်မဟုတ်။ နတ်အစားဝယ်ဖို့၊ ပျော်ဖို့ပါမရကုန်ဘဝကို ခုံမင်သည်။
ဒီနှစ်စပါးဈေး၊ ပဲဇွန်ကောင်းသည်။ ထွန်းရီလည်း

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်အသစ်အင်္ဂါရသစ်ပစ္စည်း

မြက်မြက်ရသည်။ အစ်ကို ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့ရန် လေးမျက်စာ ရန်ကုန် မှန်လုံကားဖြင့် ငါးသိုင်းချောင်း လိုက်ခဲ့သည်။ အစ်ကို ဘုန်းကြီးတဲတွင် နှစ်ညအိပ်ပြီး ဟသံတ သို့သွားရန်ထွက်ခဲ့၏။ ဘုန်းကြီးက သုံးစွဲရန် အစ်သောင်းပေးလိုက်၍ ထွန်းရီအာသွားသည်။ ဟသံတကို ရထားနှင့်သွားရန် ရေကြည်ထွက်မည့် ကားဂိတ်သို့ လာခဲ့သည်။ အဆင်သင့် ထွက်မည့် ကားကြို၍ တက်လိုက်လာခဲ့သည်။

ဤမှာပင် ဇာတ်လမ်းက စပါသည်။

ထွန်းရီ ဘေးတွင် သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်း အမျိုးသမီးအစ်ဦးလိုက်ပါလာ၍ အတွေ့အထိ နူးညံ့သဖြင့် သတိထားထိုက်မိသည်။ ဆံပင်တိုတို ဂုပ်ဝဲ၊ ချစ်လည်းမဆိုးလှ၊ ပါ တိတ်သမ်းဆက်ဝတ်ထားသည့် အပြင် နီယံ သင်းနဲ့လည်းမဆိုး။ အတွေ့အထိဖြင့် စလာခဲ့သော ဇာတ်လမ်းသည် ရေကြည်ဆောက်လျှင် နှုတ်သွက်သော ထွန်းရီနှင့် မပြီးပြတ်ခဲ့ပေ။ သူမသည် ဟသံတရှိ ယောက်မသွားမည်ဟုဆိုသည်။ ဘု

တာထဲတွင် ရထားအလာကို စောင့်ရင်း ရင်းနှီးကြသည်။ သူမ နာမည်က ခင်မေချို။ အပျို မဟုတ် ခင်ပွန်းရှိသည်။ လေးနှစ်အရွယ်သမီးနှင့် နှစ်နှစ်အရွယ်သား ပေါင်းနှစ်ယောက်ရှိသည်။ အိမ်တွင် ကလေး နှစ်ယောက်နှင့် သူခင်ပွန်း ကျန်ခဲ့သည်ဟု ခင်မေချိုက ထွန်းရီကို ပြောပြသည်။

“ရထားကလဲ ဒီနေ့မှ နောက်ကျလိုက်တာ၊ မိုးချုပ်ရင် အခက်”

ဟု ခင်မေချို ညည်းတွားသည်။

“မပူပါနဲ့ဟာ ငါလိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

ဟုဆိုသော ထွန်းရီ စကားကြောင့် ခင်မေချိုက-

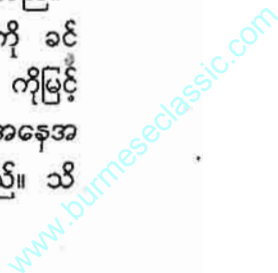
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ အမှန်ပင် ရထား နောက်ကျသည်။ ရထား ပထမဆုံး စက်ခေါင်း နောက်တွဲတွင်တက်စီးကြသည်။ ရထားတွင် မီး လုံးဝမရှိ။ ဖယောင်းတိုင်လည်း ပါမလာ။ ခရီးသည် မများလှ၊ ထိုင်ခုံလွတ်များသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထွန်း

ရီနှင့် ခင်မေချိုတို့နှစ်ယောက်တွဲ ထိုင်ခုံတွင် အတူစီးကြရသည်။ ရေကြည်မှ ရထား စထွက်ကတည်းက မှောင်စပြုနေပြီ။ တစ်စတစ်စ အမှောင်က စိုးမိုးလာခဲ့သလို ခင်မေချိုသည်လည်း ထွန်းရီ၏ ရင်ခွင်ဝယ် မှေးစက်လိုက်ပါသည်။ ဟသံတသို့ ရောက်လာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး နှလုံးသား ရင်ခုန်မြန်လာကြ၍ ဘူတာအနီးရှိ တည်းခိုခန်း တစ်ခန်းတွင် တည်းခိုမိကြတော့သည်။

ခင်မေချိုသည် ကလေး နှစ်ယောက် အမေ ဖြစ်သော်ငြားလည်း အရွယ်ရှိသည်။ အသက်ငယ်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် ဆယ်နှစ်ကျော် ကွာသည်။ ရွယ်တူချင်းကို ပိုနှစ်သက်ပုံရသည်။ သို့သော် နှစ်ဦးစလုံး မှားယွင်းကြသည်ကို သိသော်လည်း ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို ကျော်လွှားနိုင်ခြင်းမရှိကြ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာ ပြန်ခဲ့ကြသော်လည်း အဆက်အသွယ် မပြတ်။ ခဏခဏ ချိန်းတွေ့ကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို ခင်မေချို၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုမြင့်မောင်သိရှိသွားသည်။ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ရန်ပြောသည်။ သိ

သွားသည့်နောက် ထွန်းရီသည် ခင်မေချိုကို ခိုးပြေး၏။ ကိုမြင့်မောင် စုံစမ်းရတော့သည်။ ခင်မေချိုကို သူမပြတ်နိုင်။ ပြီး ကလေး နှစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ တချို့က မယားခိုးမှုဖြင့် အမှုဖွင့်ရန် အကြံဉာဏ်ပေးကြသည်။ ကိုမြင့်မောင် လက်မခံ။ ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက်အဖြစ်မျိုး မလိုလား။ အကုန်အကျလည်း မခံနိုင်။ ခင်မေချို ပြန်လာလျှင် ပြီးသည်။ သတင်းအတိအကျ ကိုမြင့်မောင် ရသည်။ လေးမျက်နှာ၊ ငါးသိုင်းချောင်း ကားလမ်းဘေးရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် ရှိသည်ဆို၍ ရပ်ကွက်လူကြီး ရဲစခန်းမှ ခင်မင်သော ရဲတပ်ကြပ် တစ်ဦးနှင့် အိမ်နီးနားချင်း အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးတို့ကို အကူအညီယူ လိုက်ရှာဖွေရာ တွေ့ပါသည်။ ခင်မေချိုမှ မလိုက်လိုဟု ငြင်းဆိုသည်။

“ညည်း လင်ကို မပေါင်းချင်တောင်မှ ညည်း ကလေးတွေ မျက်နှာတော့ ကြည့်သင့်တာပေါ့။ အရွယ်မရောက် ကြသေးဘူးလေ။ ညည်း သားလေးဆို ညညကျရင် မေမေဆီ လိုက်ပို့လိုက်ပို့ အော်ငိုနေတာ တို့အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်

သနားစရာ”
အိမ်နီးချင်း အမျိုးသမီးကြီး၏ စကား-
‘ငါကတော့ ဥပဒေ စကားပဲပြောမယ်။ နင်တို့ချင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုက်နေကြိုက်နေ နင့်မှာ ကာမပိုင် ယောက်ျားနဲ့ ပုဒ်မ ၄၉၄ အရ ထွန်းရီကို တရားစွဲလို့ ရတယ်။ နင် မလိုက်ရင် အမှုဖွင့်မှာပဲ။ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံရှိနေတော့ ထွန်းရီကို ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ် ချနိုင်တယ်။ ဒါ မယားခိုးမှု။ ဒီတော့ ထွန်းရီ ထောင်ကျစေ ချင်ရင် မလိုက်နဲ့၊ နင့်သဘောပဲ”

ဟု ရဲတပ်ကြပ်က ဥပဒေ စကားဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ့ အနေနဲ့ကတော့ မြင့်မောင်နဲ့ ပြန်ပေါင်းပါ ခင်မေချို။ မြွေမသေတုတ်မကျိုး လုပ်တာပါ။ ကလေးတွေ မျက်နှာလဲကြည့်ပါ။ မြင့်မောင်က ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ချင်လို့ ခုလို အေးအေးဆေးဆေး လာပြောနေတာ။ အမှုဖွင့်ရင် ထွန်းရီကို ဖမ်းရုံပဲ၊ တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ကြရမှာ။ လူကြားထဲမှာ တရားသူကြီးက မေးရင် နင်ဘယ်လို ဖြေမလဲ ခင်မေချို။ ရှက်ဖို့

ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ ဒီတော့ နာရီဝက်အချိန်ပေးမယ်။ စဉ်းစားပြီး အဖြေပေး။ မလိုက်ရင် လဲရတယ်။ တို့က တရားဥပဒေ အရ လုပ်မှာပဲ”

ဟု ရပ်ကွက်လူကြီးက ပြောသည်။ ခင်မေချို ဝိုင်းဆင်း သွား၏။

ထွန်းရီကမူ အပြစ်ရှိသူ ပီပီ တစ်ခွန်းမျှ မပြော။

နောက်ဆုံး ခင်မေချို ကိုမြင့်မောင်နောက်ပြန်ပါသွားခါ ထွန်းရီ မပြောသာပါ။ ရှေ့ထဲ လျှင် ဥပဒေစက်ကွင်းမှ သူ မလွတ်နိုင်ဆိုသည်ကို သိသည် ထိုသို့ သိသည်ထက် ...

“ကိုထွန်းကို ချစ်မိတယ်”

ဟုပြောသွားသော ခင်မေချို၏ နှလုံးသားမျက်လုံးတို့ တွေ့ရှိနားလည်လိုက်ခြင်းပါ။ ခင်မေချို မူမပျက်၊ သူမဘက် နောင်တရဟန် သားနှင့်သမီးက ထွေးပိုက် ယုယ၏။ ကိုမြင့်မောင် ကိုလည်း မယားဝတ္တရား မပျက်ခဲ့။ ထိုသို့ တစ်လကိုးသီတစ် ကြာ ဟန်မပျက်နေလာသဖြင့် ကိုမြင့်မောင် စိတ်ချသွားသဖြင့် အရာရာ မပြောတော့၊ ပြင်ထွက်ခွင့်ရလာ၏။ ထွန်းရီန

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

အဆက်အသွယ် ပြန်ရလာ၏။ နီးကြောင်ခိုးမှက် တွေ့ရသည်။ တိုမြင့်မောင် သိသွားမှာစိုးသည်။ ခက်သည်က ထွန်းရီ ကို မြင့်မောင် ခင်မေချိုတို့ သုံးဦး၏ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ခင်မေချိုကို ကိုမြင့်မောင်လည်း ချစ်သည်။ ထွန်းရီလည်း ချစ်သည်။ ခင်မေချို အနေနှင့် တိုမြင့်မောင်ထက် ထွန်းရီကို ပိုချစ်သည်။ စွဲလမ်းသည်။ သို့သော်လည်း ခင်မေချိုအတွက် တိုမြင့်မောင်သည် တရားဝင်ခင်ပွန်း၊ ကာမပိုင် ယောက်ျား ယှဉ်လျှင် ကိုမြင့်မောင်ဘက်မှ တရားဥပဒေအရ အစစအရာရာ သာသည်။ နှလုံးသားရေးရာနှင့် ယှဉ်လျှင် ထွန်းရီကသာသည်။ တရားဥပဒေကမူ ဥပဒေဘက်မှ သာသည်။ မည်သူမျှ လွန်ဆန်နိုင်စွမ်းမရှိ။

ခင်မေချိုသည် ထွန်းရီနှင့် ချိန်းတွေ့နေရသည်ကို အားမရ မကျေနပ် အတူတူနေချင်သည်။ ထိုဆန္ဒကြောင့် ကိုမြင့်မောင်ထံ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး နှစ်လကျော်ကျော်တွင် ထွန်းရီ နီးရာသို့ ခင်မေချို အပြီးအပိုင်လိုက်လာ၏။ ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ထွန်းရီနှင့် ပြန်ပေါင်း

ခြင်းဖြစ်သည်။ ထွန်းရီအနေဖြင့် လည်းစွဲလမ်းနေသော ခင်မေချို ယခုကဲ့သို့ သူထံတွက်လာခြင်းကို ကျေနပ်နေသည်။ တရားဥပဒေဆိုသည်ကို မသိမဟုတ်၊ ထွန်းရီသိ၏။ စွဲလမ်းတပ်မက်စိတ်ကို ဥပဒေက မတွန်းလှန်နိုင် ဖွတ်ထိုးခဲ့ကြသည်။ ဝေးရာဒေသသို့ ပြေးခဲ့ကြ၏။ ပြေးခဲ့ရာတွင်လည်း သူတို့တွင် လုံလောက်သော ငွေကြေးမရှိ၊ ကျရာ၊ ကြုံရာ ကျပန်းအလုပ် လုပ်၍ ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်မည်ဟူ တဏှာပေမ၏ ကျေးကျွန် ပီပီဆုံးဖြတ်၍ အမှောင်တွင်း တိုးဝင်ခဲ့ကြ၏။

မကောင်းမှု ဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ။

ဆိတ်ကွယ်ရာသို့ ပြေးထွက်သွားသူ ခင်မေချိုကို စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သည်။ စွန့်လွှတ်လိုက်ချင်သည်။ မဖြစ်နိုင်၊ သမီးနှင့် သားတို့အတွက် မိခင်လိုသည်။ နောက်အိမ်ထောင်ကို ပြုချင်စိတ်မရှိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အမျိုးမျိုးသော စကားတို့ကိုလည်း မကြားချင်။ သူသိသည်မှာ ခင်မေချိုကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းနှင့်ယှဉ်ညှိ ဇနီးဟူသော အသိသာရှိ၏။

“နောက် အိမ်ထောင် ပြုပေါ့”

“ပြန်ခေါ်ပေါ့ကွာ”

ဆိုသော နှစ်ချက်လွန် ဆွဲခဲ့ရာမှ ပြန်ခေါ်ရန် ဘက်မှ အလေးသာ၍ ကိုမြင့်မောင် စုံစမ်းခဲ့ရပါသည်။ ရုတ်တရက် စုံစမ်းမရ သို့သော် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ။ မည်သည့် နေရာ၊ ဒေသတွင် ဘာလုပ်စား နေကြသည်ကို အတိအကျ သတင်းပေးသူရှိလာ၏။ ကိုမြင့်မောင်သည် ရပ်ကွက် လူကြီးနှင့် တိုင်ပင်၏။ နောက်ဆုံး ရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ထွန်းရီ အဖမ်းခံလိုက်ရ ပါသည်။

တရားရုံးတွင် တရားစွဲဆိုသဖြင့် ထွန်းရီ အနေဖြင့် အချုပ်ခံနေရ၍ ရှေ့နေရှေ့ရပ် ငှားရန် မလွယ်ကူခဲ့သော်လည်း ထွန်းရီ အသိုင်းအဝိုင်းက မနေ၊ ထွန်းရီအစ်ကိုငယ်ဖြစ်သူ ထွန်းနီမှ ထွန်းရီကို လာတွေ့၍ ရှေ့နေငှားခဲ့သည်။ အကြီးဆုံး ထွန်းစီသို့မဟုတ် ဆရာတော်က လိုအပ်သမျှ ညီငယ်အတွက် ပံ့ပိုးအကူအညီ ပေးခဲ့သည်။

ယခုအမှုတွင် ခင်မေချိုအား ထွန်းရီ ခိုးခဲ့သည် မဟုတ်။

ခင်မေချိုက ထွန်းရီဆိုသို့ လာရောက် ပေါင်းသင်းခြင်းဖြစ်သည်။ နဂိုကပင် ငြိစွန်းပေါင်းသင်းလာခဲ့သူဖြစ်၍ ထွန်းရီအနေဖြင့် သဘောတူ လက်ခံပေါင်းသင်းခဲ့၏။ ချဉ်းသီးနှင့် ဆားလား၊ ကြောင်ခံတွင်းပျက်နှင့် ဇရက်တောင်ပံကျိုးလား၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နှစ်ဖက်ဆန္ဒတူညီနေကြ၍ မှားမှန်းသိလျက် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသည်။ ခင်မေချိုတွင် တရားဝင် ကာမပိုင် လင့်ယောကျာ်းရှိသည်ကို ထွန်းရီမသိမဟုတ်။ သိလျက်နှင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာအာရုံ၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထွန်းရီဘက်က လွတ်မြောက်ရေး နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားကြသည်။ ငွေဘယ်လောက်ကုန်ကုန်ဟု လေသံပစ်၏။ တရားဥပဒေကို ငွေပေးဝယ်၍မရ၊ ဆွေမျိုးမရှိ။ ဒါမျိုးလုပ်မရနိုင်ပါ။ သို့သော် ထွန်းရီ အာမခံတော့ ရသွားသည်။ ရသည်ကလည်း ရသင့်ရထိုက်၍ ရခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဤသို့ အာမခံ ရသွားခြင်းသည်ပင်လျှင် ဇာတ်လမ်းက ပိုရှုပ်သလို ပိုရှင်းသွားပေသည်။

ပိုရှုပ်ရသည့် အဖြစ်မှာ

ထွန်းရီကို အာမခံ ပေးထားသဖြင့် ရုံးချိန်းရက်မှသာ တရားရုံးလာရ ကျန်ရက်များတွင် မိဘအိမ်ပြန်နေသလို၊ အစ်ကို ဘုန်းကြီး ကျောင်းတွင်လည်း လာနေတတ်သည်။ ခင်မေချိုကို စွဲလမ်းသော ထွန်းရီနှင့် ထွန်းရီကို စွဲလမ်းသော ခင်မေချိုတို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်ဆက်သွယ်မိပြန်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ခင်မေချို၏ ခင်ပွန်းမသိ။ မသိအောင်လည်း ပိပိရိရိ နေထိုင်ချိန်းတွေ့ကြသည်။ တဏှာ၏ ကျေးကျွန်ခင်မေချိုသည် ပြင်းပြသော ဆန္ဒလွန်ကဲမှု၏ နောက်ကွယ်တွင် ထွန်းရီနှင့် တတိယအကြိမ်မြောက် ထွန်းရီနောက်သို့ လိုက်ပါသွားချေပြီ။ ထွန်းရီနှင့် လိုက်သွားကြောင်း သိရှိကြသော်လည်း ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသ ဆိုသည်ကို စုံစမ်းမရ၊ သူတို့လည်းမဆက်သွယ်ခဲ့။

ပိုရှင်းသွားသည်မှာ ကိုမြင့်မောင် လက်လျော့လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိန်းမရတော့သော မိန်းမဖြစ်သူကို စွန့်လွှတ်ရန်မှတစ်ပါးရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ပေ။ တစ်ကြိမ်မဟုတ် သုံးကြိမ်ရှိသွားပေပြီ။ တရားရုံးတွင် အမှုဆက်ရန်လည်း

တရားခံ ဘယ်ပြေးမှန်း မသိသည့်အပြင် မိန်းမထပ်ပါသွားချေသည်။ မိမိကို မချစ်မနှစ်သက်တော့၍ နှစ်သက်သူကို ရသွားသည်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက် ဆိုထို့ထက်ပို၍ အခွင့်အရေးလာသည်က ထွန်းရီ၏ အစ်ကိုများက အမှုမဆက်ရန် လေအေးရန် ခင်မေချို အနေဖြင့် ထွန်းရီအား တကယ်ပင်စုံစမ်းချစ်ခင်ကြောင်း သက်သေပြသွားသည့်အတွက် လျော်ကြေးယူပါရန် ငွေတစ်သိန်းခွဲ ပေးဖြင့် ထိုငွေ အတိုင်းအတာတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကိုင်သော ကိုမြင့်မောင်သည် လက်လျော့ လက်ခံလိုက်သည်။

တားမရ ဆီးမရသော ထွန်းရီနှင့် ခင်မေချိုအတွက် ကိုမြင့်မောင်မှ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် စွန့်လွှတ်လိုက်သကဲ့သို့ ထွန်းရီ၏ အစ်ကိုများမှလည်း မစုံစမ်းမမေးမြန်းဘဲ ကြည့်လိုက်ကြပေပြီတည်း။ မှတ်ချက်။ ။ အမည်မရှိလွှဲပြောင်း ထားပါသည်။

ဟင်္သာတ-မောင်မျိုးသ

နှစ်ပါးကဟောဆက်ဖို့
အောင်မင်း (ယက္ကန်းမြေ)

(၁)

“အား”

တိတ်ဆိတ်၍ အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းနေသည့် နွေအလယ်၏ ညဉ့် သန်းခေါင်ယံတွင် ထွက်ပေါ်လာသည့် အော်သံတစ်ခု။ အုန်းပင်စုရွာ၏ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်မောကျနေမှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့။ အော်သံက ချောက်ချားဖွယ်ရာအတိုင်း ထွက်ပေါ်လာသည့် နေရာက အုန်းပင်စုရွာဖျား၌ ဦးမျိုးဝင်း၏ နေအိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ဆီမှ ဖြစ်သည်။ အော်သံကြောင့် ဦးမျိုးဝင်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ချက်ချင်းနိုးလာပြီး ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ကိုင်၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာကြသည်။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် သားဖြစ်သူ ထွန်းညို အိပ်နေကျနေရာဖြစ်၍ စိုးရိမ်တကြီး ဆင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးမျိုးဝင်းတို့ လင်မယား ကွပ်ပျစ်နားရောက်တော့ ထွန်းညိုမှာ လူးလိုမ့်နေသည်။

“သား ထွန်းညို ဘာဖြစ်တာလဲ အမေ့ကိုပြောစမ်း”

ထွန်းညို၏ မိခင် ဒေါ်လှမေက စိုးရိမ်စွာ မေးသည်။ ထွန်းညို၏ နှုတ်မှ အသံထွက်လာသော်လည်း စကားလုံးများ

မှာ ဘာမှမသိကွဲတော့။ ဦးခေါင်းကိုသာ လက်ဖြင့်ထိုးပြရင်း လှိုမ့်နေတော့သည်။

“ကိုမျိုးဝင်း လုပ်ပါဦး။ ကျွန်မသားလေး ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး။ စကားတွေလဲမပီတော့ဘူး။ ခေါင်းကိုဘာကောင်ကိုက်သွားလဲ မသိဘူး။ ခေါင်းကိုပဲ ထိုးထိုးပြနေတယ်”

“အေးပါ ငါလဲ လိုက်ရှာကြည့်နေတာပဲ”

ဦးမျိုးသူမှာ ထွန်းညိုလူးလိုမ့်နေသည်ကြားမှ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရှိ/မရှိကို လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ထွန်းညိုမှာ ယနေ့ခေတ်လူငယ် တချို့ကဲ့သို့ ဆံပင်ရှည်နှင့်ဖြစ်သည့်အပြင် လူးလိုမ့်နေ၍ ဦးခေါင်းကမငြိမ်။ ဒါ = အပြင် လက်တစ်ဖက်က ဓာတ်မီးထိုးပြီး အခြားလက်တစ်ဖက် ဖြင့် စမ်းရှာရသဖြင့် စေ့စေ့စပ် စပ်မကြည့်နိုင်။ သို့သော် လတ်တလော တွေ့ရသလောက်တော့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အပြင် သွေးစသွေးနု မတွေ့ရ။

“ဒီအတိုင်းဆို မဖြစ်ဘူး။ ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ် လှမေ”

“လုပ်ပါတော် မြန်မြန်ဟဲ့ လာကြပါဦး သိန်းမောင်တို့ ချွေမြတို့ရေ”

ထွန်းညို၏ မိခင် ဒေါ်လှမေက အိမ်နီးနားချင်းများထံ ဟစ်အော်အကူအညီ တောင်းသဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းများ ရောက်လာကြသည်။ ထို့နောက် ထွန်းညိုကို အင်းပေါက်ရွာဆေးရုံသို့ အမြန်ပို့သည်။ စက်ထုပေါ်မှာတင် ထွန်းညိုမှာ သင်မရတော့။ အင်းပေါက်ဆေးရုံ ရောက်တော့ နံနက်(၃)နာရီ ထိုးနေလေပြီ။

ရဲစခန်းကင်းရုံး အတွင်းမှ နံနက် (၄)နာရီ မောင်ခေါက်သံကြားပြီး ခဏအကြာတွင် တာဝန်ကျရဲတပ်သားထံ စခန်းမှူးရဲအုပ် စောနောင်အာလာနိုးသည်။

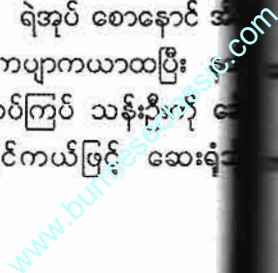
“ဗိုလ်ကြီး - ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော်တပ်သား စိုးထိုက်ပါ”

“ဟေ -- ဘာဖြစ်လဲ တပည့်”

“တိုက်နယ်ဆရာထံ ကြီးက ဗိုလ်ကြီးကိုဆေးရုံအမြဲလာခဲ့ဖို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလို့ သတင်းလာပို့တာပါ”

“အေး ... အေး ...”

ရဲအုပ် စောနောင် အိမ်ရာမှ ကယျာကယာထပြီး ထိန်းတပ်ကြပ် သန်းဦးကို ခေါ်၍ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဆေးရုံသို့

ရှုထောင့်များနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။
ဆေးရုံ ရောက်တော့
ပြင်ပလူနာဌာနတွင် တိုက်နယ်
ဆရာဝန် ဒေါက်တာ မင်းသူနှင့်
တွေ့သည်။ တွေ့တွေ့ချင်း
ဒေါက်တာမင်းသူက -

“လာ စခန်းမှူးကြီး။
အရေးတကြီး ကိစ္စရှိလို့ အ
ကြောင်းကြားလိုက်တာ”

“ဘာကိစ္စ အရေးပေါ်
ထို့လဲ ဒေါက်တာ”

“ဒီလိုပျ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁)
နာရီလောက်ကပဲ အုန်းပင်စုရွာ
က လူနာတစ်ယောက်ဆေးရုံ
လာတက်တယ်။ ရောက်လာ
တော့ လူနာက သတိမရတော့
ဘူး။ လူနာရှင်တွေကို မေးကြည့်
တော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ အိပ်
နေရင်းနဲ့ အော်သံတစ်ချက်ကြား
ထို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းအကြည့်မှာ
ခေါင်းကိုသာ လက်နဲ့ထိုးပြုရင်း
ထူးလိုမို့နေတယ်။ မေးတာလဲ
မဖြေနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ဒါ
ကြောင့် အဆိပ်ရှိတဲ့ အကောင်
တစ်ကောင် ကိုက်လိုက်တယ်
ဆင်ပြီး ဆေးရုံလာတက်တာပဲ”

“ဒါကို ဘယ်လိုဖြစ်လဲ
ဒေါက်တာ”

“ဆေးရုံ ရောက်လို့
ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်

တော့ လူနာဟာ ဘာအကောင်
မှ အကိုက်မခံရဘူးပျ။ လူနာရဲ့
ဦးခေါင်းထဲမှာ အိမ်ရိုက်သံတစ်
ချောင်းရိုက်သွင်းခံထားရတာ”

“ဗျာ”

စခန်းမှူး ရဲအုပ်
စောနောင် အံ့သြသွားရသည်။
ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး ကြားဖူး
ပေမယ့် မကြုံဖူးခဲ့။ အခုတော့
လက်တွေ့ ကြုံရပြီ။ ပိရီစွာဖြင့်
လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရန်
ကြိုးစားခဲ့မှုပင်ဖြစ်သည်။ ဦး
ခေါင်းအတွင်း သံတစ်ချောင်း
ရိုက်သွင်းလိုက်လျှင် ဘာဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်မှ မပေါ်ဘဲ ချက်ချင်း
သေသွားနိုင်သည်။ ခံရသူက
ဆံပင်ရှည်နေတော့ လက်သည်း
ခွံ လောက်သာရှိသည့် သံ၏
အနားပွင့်ကို လွယ်လွယ်ဖြင့် ရှာ
လို့ မတွေ့နိုင်။ အခု လူနာရှင်
တွေ့တောင် အဆိပ်ရှိသည့် အ
ကောင် တစ်ကောင်ကိုက်သည်
ဟု ထင်ထားကြသည်။ ဆေးရုံ
ကိုတင်ပို့ပြီး ကုသမှုခံယူဖို့လာခဲ့
ပေလို့သာတော်တော့သည်။ နို့
မဟုတ်ပါက လူနာသေဆုံး၍
မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ ဘာသိ
ဘာသာ မြေမြှုပ်လိုက်ပါက လူ
သတ်မှုမှန်း မည်သူမျှသိလိုက်
ကြမည် မဟုတ်ပေ။

“ဒေါက်တာ အခု လူ
နာ အခြေအနေကရော”

“သတိ မရတော့ဘူး။
ဦးခေါင်းထဲကို သံတစ်ချောင်း
ရိုက်သွင်းထားမှတော့ မျှော်လင့်
ချက် မရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ အခု
စခန်းမှူးတို့ဘက်က လုပ်သင့်
တာ လုပ်နိုင်အောင် အကြောင်း
ကြားတာပါ”

“ကျေးဇူးပါ ဒေါက်
တာ”

ရဲအုပ် စောနောင် တစ်
ယောက် ဆရာဝန်နှင့်အတူ လူ
နာကို လိုက်ကြည့်သည်။ လူနာ
၏ ဦးခေါင်းအတွင်းမှ သံကို
နုတ်သည်။ သံနုတ်လိုက်မှ သွေး
က ဒလဟော့ရဲ့ ဝက်သာသည်။
သူနာပြုဆရာမမလေးက လူနာ
၏ ဦးခေါင်းကို ဖတ်တီး စည်း
ပေးသည်။ သံကိုတော့ ရဲအုပ်
စောနောင်က သက်သေခံ
ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းလိုက်သည်။
ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရန်
လုပ်ငန်းများရှိနေသေး၍ စစ်မေး
သင့်သူများကို အနည်းငယ် စစ်
မေးပြီးနောက် လူနာ အခန်းအ
တွင်းမှ အမြန် ပြန်ထွက်လာခဲ့
ပေမယ့် အခန်းအတွင်းမှ လူနာ
မိခင် ဒေါ်လှမေ၏ ရိုက်သံတစ်
ချက်ကတော့ စခန်းမှူး ရဲအုပ်

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်များနှင့်ရသစုံများ

စောနောင်၏ နားအတွင်းသို့ ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်လာလိုက် သေးသည်။

****

(၂)

နံနက်ခင်း ရောင်ခြည် နုလေး ယုက်သန်းလာမှုနှင့် အ တူ စခန်းမှူးရဲအုပ် စောနောင် တို့အဖွဲ့ အုန်းပင်စုရွာသို့ ရောက် ကြသည်။ ဆေးရုံမှ ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း နယ် ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ နှင့်အတူ ဆိုင်ကယ် (၃) စီးဖြင့် ချက်ချင်း ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲ အုပ် စောနောင်တို့အဖွဲ့ အုန်း ပင်စုရွာသို့ ရောက်ချိန်တွင် ဆေး ရုံမှ လူနာသတင်းရောက်မလာ သေး၍ ဘာမျှမသိကြသေး။ ကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို ခေါ်၍ အခင်းဖြစ်ပွားသည့် ဦး မျိုးဝင်း နေအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ဦးမျိုးဝင်းနှင့် ဇနီး မလှ မေတို့တွင် သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သား ဖြစ်သူ ထွန်းညိုမှာ ရွာလယ် ပိုင်းမှ ထွေးကြည်ဆိုသည့် မိန်း ကလေးတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ် ထားသူဖြစ်သည်။ ယခုထွန်းညို ဆေးရုံတက်ရာတွင် လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်သွား၍

သမီးဖြစ်သူ နှင်းမြတစ်ယောက် သာ အိမ်တွင် ကျန်နေခဲ့သည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ် စော နောင်တို့အဖွဲ့ ရောက်သွားတော့ နှင်းမြမှာ နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း ခရီးဦးကြိုသည်။

“ဦး ... ဦး တို့ ဘာ ကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

“နှင်းမြ ဆေးရုံလိုက် သွားတဲ့သူတွေ တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေး မှူးက မေးလိုက်သည်။

“မရောက်သေးဘူး ဦး ... ကိုထွန်းညို ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ဒီလိုကွ ဦးက အင်း ပေါက် ရဲစခန်းမှူးပါ။ မနေညက ငါ့တူမရဲ့အစ်ကို ထွန်းညို ဆေး ရုံတက် ကုသခံရတဲ့ ဖြစ်စဉ်နဲ့ ပက်သက်ပြီး မသင်္ကာစရာတွေ အများကြီးရှိလို့ စစ်ဆေးဖို့ လာခဲ့ ရတာ”

“ရှင်”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် စော နောင်ဝင်ပြောလိုက်သည့်စကား ကြောင့် နှင်းမြတစ်ယောက် အံ့ အားသင့်သွားသည်။ ပြီးနောက်

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ရှင် သမီးဘာလုပ်ပေးရမလဲဦး”

“ဘာမှတော့ မလိုပဲ ဘူး၊ ညက ထွန်းညိုအိပ်တဲ့ နေ ရာကို လာပြပေးပါ”

“ဟို ဟိုနေရာပါဦး”

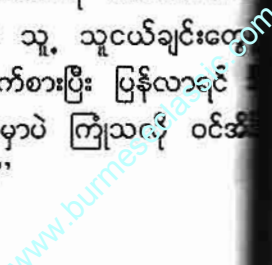
ထွန်းညို၏ ညီမဖြစ်သူ နှင်းမြက အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ပတ် သက်၍ ကြားရသည့်သတင်း စကားကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေ ရင်း အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကို ထိုးပြ သည်။

ထွန်းညို အိပ်လေ့ရှိ သည့်ကွပ်ပျစ်က လူနှစ်ယောက် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် အိပ်လို့ နိုင်သည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထီး နီးကြော ဖျာတစ်ချပ် ခင်းထား သည်။ ကြိမ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား သည့် ခေါင်းအုံးလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“သူက ဒီကွပ်ပျစ်ပေါ် မှာပဲ အမြဲတမ်း အိပ်သလား”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် စော နောင်က မေးလိုက်သည်။

“အခုလို နွေရာသီမှာ တော့ ဒီနေရာမှာပဲ အိပ်တာမျှ ပါတယ်။ အစ်ကို ထွန်းညိုက တစ်ခါတစ်ရံ သောက်တတ် တော့ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက သောက်စားပြီး ပြန်လာရင် ဒီ နေရာမှာပဲ ကြိုသလို ဝင်အိပ် တယ်”

“ဟော ကိုမျိုးဝင်း ပြန်လာတယ်”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး စာသံကြောင့် စခန်းမှူး အမေးတို့ဖြေနေသည့် နှင်းမြသည် ဆင်ဖြစ်သူထံ စိုးရိမ်တကြီး ထသွား၏။

“ဖေဖေ ကိုထွန်းညို ဘယ်လိုနေလဲဟင်”

ဦးမျိုးဝင်းက သမီးဖြစ်သူ၏ အမေးကို မဖြေသေးဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရန် လက်ကာပြောင်း စခန်းမှူးထံ လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ စခန်းမှူးကြီး”

သားဖြစ်သူ အတွက် ခင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်နေသော ခံစားချက်ဝေဒနာကို မျှိုသိပ်ရင်း ဦးမျိုးဝင်း မေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် စခန်းမှူးရဲအုပ် စောနောင်သည် တွပ်ပျစ်၏ ခေါင်းရင်းဘက် မြေပြင်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဦးမျိုးဝင်းထံသို့ ကပ်သွားပြီး ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။ ဦးမျိုးဝင်းက ထိုအရာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး စခန်းမှူးကို ခေါင်းခါပြသည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ် စောနောင်သည် အခင်းဖြစ်ပွားသည့်

နေရာကို မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးခြင်း၊ မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲခြင်းနှင့် ထွန်းညို အိပ်ခဲ့သည့် ကွပ်ပျစ်၏ ခေါင်းရင်းဘက်မြေပြင်တွင်တွေ့ခဲ့သည့် ပစ္စည်းကို တော့ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းသည်။ ပြီးနောက် အပိုင်နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီးထွန်းလှိုင်အား စုံစမ်းထောက်လှမ်းရမည့် လုပ်ငန်းများ ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး ရဲစခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

*****

(၃)

အုန်းပင်စုရွာ။

မြို့ပြ တိုက်နယ်နှင့် အနည်းငယ်အလှမ်းဝေးသော်လည်း အိမ်မြေ (၃၀၀)ခန့်ရှိသည်။ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်သည်။ လယ်လုပ်ငန်းကို အဓိကလုပ်ကိုင်ကြသည်။ လယ်ပိုင်ရှင်နှင့် လက်လုပ်လက်စားများ အချိုးကျစွာ နေထိုင်ကြသဖြင့် လက်လုပ်လက်စားများ အတွက် လုပ်ငန်း မရှားပေ။ ကျေးရွာအတွင်း၌လည်းရန်ကုန်မြို့မှ တိုက်ရိုက်ဝယ်ယူရောင်းချသည့် ကုန်စုံဆိုင်ကြီး နှစ်ဆိုင်ရှိသည်။ လက်လုပ်လက်စားများ အဖို့ လက်ထဲတွင် ငွေမရှိသော်လည်း လိုအပ်ပါက ၎င်းဆိုင်

ကြီးများမှ အကြွေးယူတတ်ကြသည်။ လယ်ရှင်ထံမှ လုပ်အားခငွေရပါက ပြန်ပေးဆပ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြွေးဟောင်းပေးပြီး အသစ်ပြန်ယူကြသည်။ ဆိုင်ရှင်များမှာလည်း ရွာသူရွာသားအတွင်းသိများ ဖြစ်၍ ယုံကြည်စွာ အကြွေးရောင်းပေးလေ့ရှိသည်။

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းလှိုင်မှာ အုန်းပင်စုရွာ နှင့် ကပ်လျက် တွင် ရှိသည် ကံဆိပ်ရွာသားဖြစ်သည်။ အုန်းပင်စုရွာတွင်လည်း ဆွေမျိုးမကင်းသူများ ရှိသည့်အပြင် သာရေးနာရေးမှအစ လိုအပ်သည်များကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိသဖြင့် အုန်းပင်စုရွာသားကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေပြီ။ ယခုလည်း စခန်းမှူး စုံစမ်းထောက်လှမ်းခိုင်းသမျှကို ဆောင်ရွက်ပြီး မိုက်ဆာဆာ ရှိသဖြင့် ရွာတောင်ပိုင်းရှိ ကိုတွတ်နီ၏ ကုန်စုံဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုကြီးတွတ် မိုက်ဆာလာလို့ ဘာစားစရာရှိဦးမလဲ”

“အိမ်မှာ ဝက်သားချက်တယ် ဆရာထွန်း၊ ထမင်းစားသွားလေ”

ရွှေစင်္ကြံအောက်ကလေး

ဆိုင်ရှင် ကိုတွတ်နီက ဈေးရောင်းနေရင်း တပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းလှိုင်ကို လှမ်းပြော သည်။

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ စားသွားမယ်”

တပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းလှိုင်မှာ ကိုတွတ်နီတို့နှင့်မိသားစုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်သွားပြီး ထမင်းဟင်းများကို စတီးဇလုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ထည့်ပုံ ယူလာကာ ဈေးဆိုင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ထိုင်စားနေစဉ်-

“မောင်တွတ်နီ ဖိနပ်တစ်ရန်လောက် လိုချင်လို့ကွယ်”

ဈေးဝယ်လာသည့် အသံကြောင့် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းလှိုင်က အသံလာရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရွာလယ်ပိုင်းက ဦးမြရွှေ၏ လယ်သူရင်းငှား ဖိုးကြွက်၏ အမေ ဒေါ်ခင်တုတ်။

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ဒေါ်ခင်တုတ်”

ဆိုင်ရှင် ကိုတွတ်နီက မေးလိုက်သည်။

“အိမ်က ဖိုးကြွက် အတွက်လေ၊ ရှိတဲ့မြင်းကြယ် ဖိနပ်ကို ညက မြအောင်တို့ အရက်

ဆိုင်မှာ မေ့ခဲ့လို့တဲ့၊ ခု မနက် သွားရှာတာလဲ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဒီကောင်လေး ခဏခဏ ဖိနပ်ပျောက်တတ်လို့ မှတ်မိအောင် ဖိနပ် ဦးထိပ်ကို သံနဲ့ သုံးချက်ဖောက်ထားပေးလဲ မရပါဘူးကွယ်”

“ယူသွား ဒေါ်ခင်တုတ် အဲဒီမှာ မြင်းကြယ်ဖိနပ်တွေ”

ဖိနပ်လာဝယ်သူ ဒေါ်ခင်တုတ်က ကိုတွတ်နီ ပြသော ဖိနပ်များကို ရွေးချယ်နေစဉ် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီးထွန်းလှိုင် တစ်ယောက် ရွာဖျားပိုင်းရှိ မြအောင် အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ အပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ညက ဖိုးကြွက် ဖိနပ် မကျန်ခဲ့ဘူး ဆရာထွန်း၊ ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လို သိတာလဲ ကိုမြအောင်”

“ညက ဖိုးကြွက်နဲ့ ကျော်လင်း ကျုပ်ဆိုင်မှာ အရက် သောက်တယ်၊ အရက်က တစ်လုံးပဲ ကုန်တယ်၊ သိပ်မမှူးကြဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တီးတိုးတီးတိုးနဲ့ တော့ပြောနေကြတယ်၊ ဖိုးကြွက်က ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဖြစ်ပါ့မလား

လို့တော့ ကျော်လင်းကို ခဏခဏတော့ မေးနေသံကြားရတယ်၊ ကျန်တာဘာပြောတယ်တော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ည (၁၀) နာရီလောက်မှ ထပြန်သွားကြတယ်။ ပြန်တော့လဲ ဖိုးကြွက်က ဖိနပ်ကိုသေသေချာချာ စီး ပြီး ပြန်ထွက်သွားတာ ကျုပ်တွေ့လိုက်တယ်”

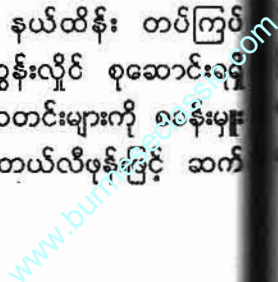
“ကျော်လင်းက ဦးမြရွှေရဲ့ လယ်သူရင်းငှားလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာထွန်း၊ ပြီးခဲ့တဲ့ လတုန်းကမှ ဦးမြရွှေဆီ ရောက်သွားတာ၊ အရင်က ထွန်းညိုအဖေ ဦးမျိုးဝင်းဆီမှာ သူရင်းငှားလုပ်တယ်”

“ဘာလို့ ဦးမျိုးဝင်း ဆီကနေ ဦးမြရွှေဆီ ရောက်သွားတာလဲ”

“လယ်ထဲမှာ ထွန်းညိုနဲ့ ထိုးမယ် ကြိတ်မယ် အထိ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ပြောတာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ထွန်းညိုအဖေ ဦးမျိုးဝင်းက ကျော်လင်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ”

နယ်ထိန်း တပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းလှိုင် စုဆောင်းချရုံသမျှ သတင်းများကို စခန်းမှူးထံသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်

ရှုထောင့်များဖြင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဆွယ် သတင်းပို့သည်။

“ရပြီ ဆရာထွန်းလှိုင် ကျုပ်တို့ရဲ့ အဓိက ပစ်မှတ်တွေ နဲ့ သေချာစောင့်ကြည့်ထားပါ။ အမ်းဆီးဖို့လိုပြီဆိုမှ ထပ်ပြောမယ်။ အခု လူနာသတိပြန်လည်တာလို့ ကျုပ်တို့စစ်ဆေးဖို့ စီစဉ်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”
နယ်ထိန်း တပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းလှိုင် တစ်ယောက် ခန်းမှူး၏ ညွှန်ကြားချက်များကို ခံယူပြီး ပစ်မှတ်များကို စောင့်ကြည့်ရန် ရွာလယ်ပိုင်း ဆက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လူနာသတိပြန်လည်လာပြီ ဆိုပါလား။ စခန်းမှူးနှင့် အဖွဲ့က စစ်ဆေးနေကြပြီ။ ဒီသတင်းသာ ချာထဲကို ပြန်သွားပါက ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေးမိရင်း တပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းလှိုင် ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးမိလိုက်သည်။

*****

ထွန်းညို တစ်ယောက် ဆူနေ့ မစေ့သေး၍လား မသိ။ အသက် မသေသေးဘဲ သတိပြန်လည်လာသည်။ သို့သော် ကောင်းမပြောနိုင်။ သတိအတော် ကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အဖေ အမေနှင့် ဆွေမျိုးသား ချင်းများကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ဒီတော့ စခန်းမှူးရဲအုပ် စောနောင် လူနာထံမှ သဲလွန်စရလိုရငြား ဆရာဝန်နှင့် တိုင်ပင်၍ လူနာအား အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် စစ်ဆေးနိုင်ဖို့ ဆောင်ရွက်ရသည်။ ထွန်းညို က ၎င်း၏ရတင်ဘေးတွင် ယူနီဖောင်းနှင့် ရဲအရာရှိအား တွေ့လိုက်ရာ တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေ၍လား မသိ။ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပလာပြီး ပါးစပ်တပြင် ပြင်ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိသော စခန်းမှူးက-

“ကဲ မောင်ထွန်းညို မင်းကို ရန်ပြုသွားတဲ့ သူတွေ ကို ဦးတို့စာရွက်ပေါ်မှာ နာမည်ရေးပြမယ်။ မင်းအနေနဲ့ ဟုတ်နေတယ်ဆိုရင် မျက်စိမှိတ်ခေါင်းလေး အသာညိတ်ပြပေးဟုတ်ပြီလား”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် စောနောင်က အစပိုင်းတွင် လုံးဝ မသက်ဆိုင်သည့် လူတချို့၏ နာမည်စာရွက်ပေါ်တွင် ဆော့ပင်ဖြင့်ရေးပြ၍ ထောင်ပြသည်။ ထွန်းညိုက မဟုတ်ကြောင်း မျက်နှာ အမူအရာ ပြသည်။ နောက်ဆုံးအဓိကပစ်မှတ်အဖြစ်

လူနှစ်ဦး၏ နာမည်များကို ရေးပြလိုက်တော့ ထွန်းညို၏ ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားသည်။ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားပြီး ခေါင်းလေးတစ်ချက်အသာညိတ်လိုက်သည်ကို ရဲအုပ် စောနောင် သတိထားမိလိုက်သည်။ ရဲအုပ် စောနောင် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။ ထွန်းညို အနေဖြင့် သူ့ကို ရန်ပြုသွားတဲ့ သူတွေကို ဘယ်လို သိနေရသလဲဟု စိတ်ထဲတွင် ဒွိဟဖြစ်မိသော်လည်း မှုခင်းဖော်ထုတ်နိုင်မည့်အစအနကို ကောက်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဒီအတိုင်းဆို နယ်ထိန်း တပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းလှိုင် သတင်းပေးပို့မှုနှင့် တစ်ထပ်တည်းကွက်တိ။ ရဲအုပ် စောနောင်တစ်ယောက် လူနာနှင့် ဆွေမျိုးများကို အားပေးစကားပြောပြီး ဆရာဝန်ကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ရဲစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ပစ်မှတ်များကို ဖမ်းမိဖို့ တပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းလှိုင် ကို ဖုန်းဆက်ညွှန်ကြားလိုက်ချိန်တွင် ဆေးရုံမှလာသည့်သတင်းတစ်ရပ်က ထွန်းညို တစ်ယောက် လူ့ဘဝကို ကျောခိုင်းသွားရှာလေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

*****

အင်းပေါက် ရဲစခန်း
စစ်ကြောရေး အခန်းအတွင်း၌
မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ရှိ
နေသူက အုန်းပင်စုရွာသား ဖိုး
ကြွက်။ စစ်ကြောရေးအဖွဲ့သည်
ဖိုးကြွက်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်
အဖြေစကားကို ငုံ့လင့်လျက်ရှိ
သည်။ အထောက်အထား ခိုင်
လုံစွာဖြင့် အုန်းပင်စုရွာသား ဖိုး
ကြွက်နှင့် ကျော်လင်းတို့နှစ်ဦး ကို
ထွန်းညှိ၊ သေဆုံးသွားသည့်
ညပိုင်းကတည်းက ဖမ်းဆီးစစ်
ဆေးခဲ့သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး
မှာ ဦးမြရွှေ၏ လယ်သူရင်းငှား
များ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဖိုးကြွက်
မင်းဝန်ခံဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် စော
နောင်၏ အသံက တိတ်ဆိတ်
မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ကျုပ် မသိပါ
ဘူးဗျာ”

ဖိုးကြွက်၏ အဖြေက
တုန်ယင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“ဘာမသိတာလဲ ဖိုး
ကြွက်၊ ဒီမှာ မင်းရဲ့မြင်းကြယ်
ဖိနပ်၊ ဦးထိပ်မှာ သံနဲ့ အပေါက်
သုံးပေါက်ဖောက်ထားတယ်၊ ဒီ

ဖိနပ်က ထွန်းညှိအိပ်တဲ့ ကွပ်
ပျစ် ခေါင်းရင်းက ငါတို့ရဲခွဲတာ
မင်းအမေတောင် တွတ်နီဆိုင်
မှာ ဖိနပ်အသစ် လာဝယ်သေး
တယ်”

“ကျုပ် ဖိနပ်က ကိုမြ
အောင် အရက်ဆိုင်မှာ မေ့ခဲ့
တာဗျ”

“ငါတို့ မြအောင်ကို လဲ
စစ်ပြီးပြီ။ အဲဒီညက မင်း နဲ့
ကျော်လင်းတို့ တီးတိုးတိုင်ပင်
တယ်၊ နောက်ဆုံးပြောမယ်ကွာ
မင်းတို့ လုပ်တာကို ထွန်းညှိ
ကိုယ်တိုင် ထွက်ဆိုသွားတယ်၊
ကျော်လင်းလဲ ဝန်ခံပြီးပြီ။ မင်းပဲ
ခေါင်းမာနေတာကွ”

“ဗျာ ကျော်လင်းက
ဝန်ခံတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဖိုးကြွက်
မင်း ယောက်ျားပဲကွာ လုပ်ရဲရင်
ခံရဲရမှာပေါ့”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် စော
နောင်၏စစ်ကြောမှုအောက်တွင်
ဖိုးကြွက် တစ်ယောက် ခေါင်း
ငိုက်စိုက် ချထား၏။ ရဲစခန်းသို့
ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာကတည်း
က ဖိုးကြွက်၏ အမှုအရာကို
ကြည့်ပြီး အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်
သည့် ရဲအုပ် စောနောင်တွင်
အဖြေက ရှိနှင့်ပြီးသား။ ကျူး

လွန်သူထံမှ ထွက်ဆိုချက်ကို
စောင့်မျှော်ရင်း စစ်ကြောနေ၏။
အခုတော့ ဖိုးကြွက်တစ်ယောက်
ရဲအုပ် စောနောင်၏ စစ်ကြောမှု
ကြောင့် ရင်တွင်းခံစားချက်တို့
ဖြင့် ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်းကို “စ”
လုံးရေ “စ” ခဲ့ရပေတော့ သည်။

*****

(၄)

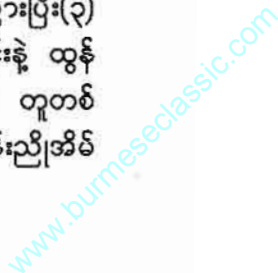
ကျုပ်မိဘတွေက ဆင်
ရဲတယ်။ လက်လုပ်လက်စား
တွေ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့
လည်း သူများဆီမှာ လယ်သူ
ရင်းငှားလုပ်ရတယ်။ ကျုပ်လယ်
ပိုင်ရှင်က ရွာတောင်ပိုင်းက
ဦးမြရွှေ။ ကျုပ်မှာ ချစ်သူတစ်
ယောက်ရှိပါတယ်။ သူ့နာမည်
က ထွေးကြည်တဲ့။ ငယ်ငယ်
ကတည်းက ကစားဖော်ကစား
ဖက် ကျောင်းနေဖက်တွေ။ အ
ချိန်တန် အရွယ်ရောက်တော့
ကျုပ်တို့က ချစ်သူတွေဖြစ်လာ
တယ်။ ထွေးကြည်ကို ကျွန်ုပ်
အသက်တမျှ ချစ်သလို ထွေး
ကြည်ကလည်း ကျုပ်ကို သိ
ချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်ထွေးကြည်
မိဘတွေက သူတို့သမီးကို ကျွန်ုပ်
နဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး။ ကျွန်ုပ်
တို့က ဆင်းရဲတယ်မဟုတ်လား
သမီးကို ဆင်စီးခြင်းရံစေချင်

ရွှေထောင်ရွှေခင်းနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

သူတို့ မိဘတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ ခွဲချစ်ခရီးက မဖြောင့်နိုင်ဘူးပေါ့။ သူတို့ သဘောတူကြည်ဖြူတာ တရွာထဲကလယ်ပိုင်ရှင် ဦးမျိုးဝင်းသား ထွန်းညို။ ဒါကြောင့် သူတို့ ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက် ကြတော့တယ်။ ကျုပ် ချစ်သူ ထွေးကြည်နဲ့ ထွန်းညိုစေ့စပ်တဲ့ နေ့က ကျုပ် ကမ္ဘာပျက်တဲ့နေ့ ပေါ့။ ကျုပ် ရူးမတတ် ခံစားရ တယ်။ ကျုပ်သိပ်ချစ်တဲ့ ထွေး ကြည် တစ်ပါးသူရဲ့ ရင်ခွင်မှာ မှေးစက်ရတော့မယ်။ ထွေးကြည် လေးကတော့ မိဘတွေပြုသမျှ ကို နုနေရတဲ့ဘဝ။ ကျုပ်ရင်တွေ ဗလောင်ဆူနေတယ်။ ကျုပ်ရင် မှာ မကျေနပ်ချက်တွေအပြည့်။ မိုးသားမူ ဂုဏ်ပုဒ်လေးတစ်ခု သာ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကျုပ်ဘဝ ကို နေအင်အားနဲ့ ထွန်းညို အ နိုင် ယူသွားတယ်။ ထွန်းညို ထွန်းညို ကျုပ်နဲ့ထွေးကြည်ချစ် သူတွေ ဆိုတာကို သူတစ် ယောက်တည်းတင် မကဘူး တစ်ရွာလုံးသိပါတယ်။ သူမိဘ တွေ ကြွယ်ဝမှုနဲ့ ထွေးကြည် မိဘတွေရဲ့ မက်မောမှုကို ချဉ်း ကပ်ပြီး အနိုင်ယူသွားတာ။ ကျုပ် သိပ်ရက်တယ်။ ရွာထဲကို ကျုပ်က ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့

သွားရမှာလဲ။ ကျုပ်အသည်းကို ဟက်တက်ကွဲအောင် လုပ်သွား တဲ့သူ။ ကျုပ်ဟာ ထွေးကြည်ရဲ့ ပထမလူအဖြစ်က ဒုတိယနေ ရာနဲ့ကျေနပ်နေရတော့မှာလား။ လူတချို့က အချစ်ကို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်တဲ့အထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းတဲ့။ ချစ်သူကောင်း စားဖို့ စွန့်လွှတ်မယ် အနစ်နာ ခံမယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က တော့ အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင် ဆိုင်ခြင်းလို့ပဲ မှတ်ယူတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ထွေးကြည်ကို ရအောင် ယူမယ်။ ကျုပ်ရှေ့က ပထမလူဆိုတာကို မရှိတော့ရင် ကျုပ်သည်သာလျှင် ပန်းဦး သခင်ဖြစ်ပြီပေါ့။ ဒီတော့ ထွန်း ညို ဆိုတဲ့လူကို ကျုပ်တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ပြီး ရှင်းရတော့မှာ။ ဒါ ပေမယ့် ကျုပ် ဘယ်လို လုပ်ရ မယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိသေး ဘူး။ အဲဒီမှာပဲ ကျုပ်တို့ လယ် ပိုင်ရှင်ဆီမှာ သူရင်းငှားလာလုပ် တဲ့ ကျော်လင်းနဲ့တွေ့တယ်။ ဒီ ကောင်က ထွန်းညိုအဖေ ဦးမျိုး ဝင်း လယ်မှာလုပ်ရင်း ထွန်းညို နဲ့စကားများရန်ဖြစ်ပြီး အလုပ် ထုတ်ခံထားရတော့ ထွန်းညိုကို မကျေနပ်ဘူး။ ဒီကောင်က အ ချုပ်တွေ ဘာတွေကျူးတဲ့အ ထိ

လက်ယဉ်နေတဲ့ ကောင်ဆို တော့ ထွန်းညိုကို လက်တုံ့ ပြန်ဖို့ ကျုပ်တို့တိုင်ပင် ကြတယ်။ ဒီကောင်က ထွန်းညိုကို သတ် ပစ်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အဲဒီလောက်အထိ သတ္တိမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘဝထဲကနေ ထွန်းညို သူ့ဘာသာသူထွက်သွားအောင် လောက်ပဲ ပညာပေးချင်တာ။ ကျုပ်နဲ့ ကျော်လင်းက ရည် ရွယ်ချက်ချင်းမတူဘူး။ ကျော် လင်းက ထွန်းညိုကို ရန်ငြိုးနဲ့ ရှင်းပစ်ချင်တာ။ ကျုပ်က ထွေး ကြည်နဲ့ ကျုပ်နှစ်ပါးဂဟေဆက် ပြီး ရွှေလက်တွဲရဖို့အတွက်ပဲ။ နောက်ဆုံး ကျော်လင်းက ထွန်း ညိုကို လက်သည် မပေါ်တဲ့ နည်းနဲ့ရှင်းမယ်ပေါ့။ ကျုပ်လည်း ကျော်လင်းပြောတဲ့နည်းက ဖြစ် နိုင်ခြေရှိတဲ့အတွက် အထူးဘူး ဆိုပြီး သဘောတူ လက်ခံခဲ့ တယ်။ အဲဒီညက ကိုမြအောင် အရက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး နှစ် ယောက်သား တိုင်ပင်ကြတာ ည(၁၀)နာရီထိုးမှ အဖြေပေါ်ပြီး ထပြန်ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီနောက် လယ်တဲဘက်ကို သွားပြီး(၃) လက်မ သံတစ်ချောင်းနဲ့ ထွန် စက်ဘီး ရိုက်ဖြုတ်တဲ့ တူတစ် ချောင်းကိုယူပြီး ထွန်းညိုအိမ်

ရှုထောင့် မြှောင်နှင်းရသနဲ့ပစ္စည်း

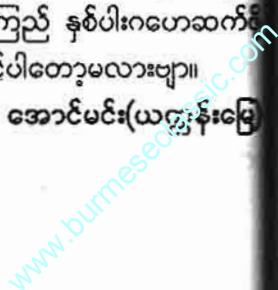
ဘက်ကို ထွက်လာကြတယ်။ ဒီကောင် အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်မှာ အိပ်နေကျဆိုတာသိတော့ ကျုပ်တို့ အိမ်ခြံထဲကို မှောင်ရိပ်ခို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ စတွေ့တော့ ထွန်းညှိက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ မှောက်ခုံအိပ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျော်လင်းက ဦးခေါင်းကို သံချောင်းတည်ထားပြီး ကျုပ်ကိုတူနဲ့ရိုက်ခိုင်းတယ်။ ထွန်းညှိ တစ်ယောက်လက်သည်မပေါ် ရုတ်တရက် သေသွားရင် ထွေးကြည်ကို မရရအောင် နှစ်ပါးဂဟေဆက်မယ်လို့ စိတ်ကူးနဲ့လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တမ်း လက်တွေ့ကျတော့ ကျုပ်မှာ ကြောက်စိတ်တွေ လွှမ်းပြီးဖော့ချွေးတွေ ပြန်နေတယ်။ ဒါတောင် ကိုမြအောင် အရက်ဆိုင်က ရဲဆေးနည်းနည်း တင်လာသေးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျော်လင်းခိုင်းတာကို မလုပ်ဘဲ ကြောင်ပြီးရပ်နေမိတယ်။ ကျော်လင်းက “ဟေ့ကောင် ဖိုးကြွက် ထု မြန်မြန်ထု” လို့ သုံးလေးခွန်းလောက် ပြောတော့ ထွန်းညှိလန်နီးသွားပြီး ခေါင်းထလာတယ်။ အဲဒီမှာ ကျော်လင်းက ထွန်းညှိအပေါ်က တက်ခွပြီး ကျုပ်ကို မြန်မြန်ထုခိုင်းတော့ ကျုပ်လည်း မထူး

ဘူးဆိုပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ နှစ်ချက် ဆင့်ထုပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ ကျုပ်ဖိနပ် တစ်ဖက်လည်း ဘယ်နား ကျွတ်ကျန်ခဲ့မှန်းမသိတော့ဘူး။ ကျော်လင်းက ကျုပ်ကို ထုခိုင်းတဲ့ အသံကြောင့် ထွန်းညှိက သူကိုသတ်တာ ကျုပ်တို့မှန်းသိတာဖြစ်မှာပါ။ ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်ရောက်ကော့ ဂနာမငြိမ်ဘူး။ ကျော်လင်းကတော့ ကျုပ်ထုလိုက်တာ ကွက်တိပဲတဲ့။ သံတစ်ချောင်းလုံး ခေါင်းထဲမြုပ်သွားတာလို့ ပြောတယ်။ နောက်တော့ ဦးခေါင်းကို သံချောင်းရိုက်ထည့်တာတွေကို ရဲတွေကသိ ထွန်းညှိလည်းချက်ချင်း မသေတာကြောင့် ကျုပ်ကယောင်ချောက်ချားတွေဖြစ်ပြီး ညည အိပ်မပျော်တော့ဘူး။

တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ “မကောင်းမှုဟူသည် ဆိုတ်ကွယ်ရာမရှိ” ဆိုတဲ့ စကားကို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့ကြတာပါ။ ထွန်းညှိရဲ့ ဦးခေါင်းထဲကို သံချောင်းရိုက်ထည့်ပြီး လက်စတုံးလိုက်ရင် တခြားနည်းတွေထက် ချက်ချင်းသေစေနိုင်ပြီး လက်သည် မပေါ်နိုင်ဘူးလို့ မှတ်တင်ထားခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ

ပေါ့စေချင်လို့ ကြောင်ရုပ်ထိုးတာ ဆေးကြောင့်လေးခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးရောက်ခဲ့ရပြီ။ ထွန်းညှိ မနဲ့တော့ရင် ကျုပ်နဲ့ထွေးကြည်ညာကြလေသတည်းဆိုတဲ့ ဇာတ်သိမ်းကိုရောက်မယ်လို့ မိုက်ဇူးစွာ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ထွန်းညှိကို သတ်ခဲ့ကြတယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဒဏ် ရာဒဏ် ချက် မရဘဲ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားရင် နိသားလှတဲ့ လယ်သမားပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ခြေမြှုပ်လိုက်ကြမယ်။ ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့ အကြံအောင်ပြီလို့ လေညတွက်ခဲ့ကြတဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အခုတော့ တရားဥပဒေက ပေးလာမယ့် အပြစ်ဒဏ်ကိုပဲ ခံယူရတော့မှာပေါ့။ တင်ကူးကြံရွယ်ချက်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ရင်ခံရမယ့် အပြစ်ဒဏ်က သေဒဏ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်တဲ့။ ကျုပ်တို့ရွာကို မှုခင်းကူးဆင်းရေး ဟောပြောပွဲတုန်းက ရဲအရာရှိ တစ်ယောက်ပြောသွားဖူးတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်နဲ့ ထွေးကြည် နှစ်ပါးဂဟေဆက်နဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလားဗျာ။

အောင်မင်း(ယုတ္တန်းမြေ)

နာမည်ကြီး လူဆိုးမြတ်စံ

ကျော်သန်းစံ

“နာမည်ကြီး လူဆိုးမြတ်စံ”

ကျော်သန်းစံ

သက္ကရာဇ် ၁၉၃၀ ခုနှစ်

မေလမှ ၁၉၃၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ အတွင်း အနောက်တောင်ပိုင်း နယ်မြေဒေသတွင် မြတ်စံသည် လူမည်းကြီး(ခ)လူဆိုးမှတ်တမ်း ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ရောဝတီတိုင်း၊ ပုသိမ် မှ ရွှေ့ပြောင်းသွားရာ၌ သူကျူး လွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများက အမျှင် တန်း၍ ကျန်ရှိနေသည်။ ထိုအမှု များမှာ လူသတ်မှု၊ လီဆယ်မှု၊ ဒဏ်ရာရစေမှု၊ ဘဏ်စားပြတိုက် မှု၊ ရဲလက်နက်များကို တိုက်ခိုက် လုယက်မှု စသည်တို့ဖြစ်ကြ သည်။

ရန်ကုန် စုံထောက်တပ် ဖွဲ့က မြတ်စံ၏နောက်သို့ လိုက် နေကြစဉ် မြတ်စံသည် ခိုးရာပါ ကားတစ်စီးကိုမောင်းကာ တိုင်း နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ထွက်ပြေး သွားသည်။

ရန်ကုန် ရဲတပ်ဖွဲ့သည် မြတ်စံအား အရှေ့ပိုင်းနယ်မြေ လူသတ်မှုကြောင့် အလိုရှိနေ သည်။ အခြားနယ်မြေဒေသများ မှ ရဲတပ်ဖွဲ့များကလည်း မြတ်စံ

ကိုဖမ်းမိရန် ကြိုးစားရှာဖွေနေကြ သည်။

ထိုအချိန်၌ ကရင်ပြည် နယ် မြဝတီရဲတပ်ဖွဲ့မှ မြတ်စံနှင့် အပေါင်းအသင်းသုံးယောက်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ သူပုန်း အောင်းနေသော နေရာရှိ စက် သေနတ်သုံးလက်၊ ရိုင်ဖယ်နှစ် လက်နှင့် ငွေအမြောက်အမြား တို့ကို သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့သည်။ ထို ငွေများသည် ပုသိမ်အရှေ့ပိုင်း မြို့နယ်ရှိ ဘဏ်တိုက်ကို ဓားပြ တိုက်ခဲ့သော ငွေများ၏အစိတ် အပိုင်းဖြစ်သည်။

ဖမ်းဆီးရမိသော မြတ်စံ ကို ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်၌ ထည့် သွင်းထားလိုက်သည်။ ထိုအ ကျဉ်းထောင်သည် မည်သူမျှ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးခြင်း မပြု နိုင်ဟူ၍ အာမခံထားသည်။

မြတ်စံသည် (၂)နှစ်ခန့် အကြာတွင် အင်းစိန်ထောင်မှ လွတ်မြောက်သွားသည်။ မြတ်စံ သည် သစ်သားဖြင့်ပြုလုပ်ထား သော သေနတ်ပုံတူဖြင့် ထောင် စောင့်ကိုခြောက်လှန်၍ အကျဉ်း ခန်းကို ဖွင့်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက်

မရှင်းဂန်းနှစ်လက်ကို ယူပြီးလျှင် ထောင်စောင့် နှစ်ယောက်ထံ အကျဉ်းခန်းထဲတွင် ထည့်၍ သော့ခတ်ထားခဲ့သည်။ နောက် ဆုံး၌ ထောင်အာဏာပိုင်ကားဖြင့် မောင်းပြေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ပြည် နယ်ဥပဒေကို ချိုးဖောက်သွား သော မြတ်စံအား ရန်ကုန် စုံ ထောက်များက အပူတပြင်းလိုက် ကြသည်။ အထူးစုံထောက်များ အနေဖြင့် အသည်းအသန် နေရာ ဖျောက် ရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့ကြ သည်။

မြတ်စံသည် အင်းစိန် ထောင်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး နောက် သူ့ညီမထံသို့ စာဖြင့် ရေးသားလိုက်သည်။ သူ့အ တွက် မစိုးရိမ်ရန်နှင့် သူ့အဖို့ထ ခြားရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်းမ တော့၍ ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထိုသို့ ပြုလုပ် သည်မှာ ပျော်ရွှင်စရာဖြစ် ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။

“ငါ ... ထောင်စောင့် ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး အတတ် အဓမ္မ အကျဉ်းခန်းထဲခါးကို ဖွင့် ခိုင်းကြောင်း၊ သတင်းထဲမှာ

ရှင်ဖောင့်မှသားနှင့်ရသခုံမဂ္ဂဇင်း

ဆယ်။ အမှန်က ငါ့လက်နက်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် သစ်သားကိုလုပ် ထားတဲ့ သေနတ်ပုံစံတူပါ။ ထို့နောက် ငါ့စက်သေနတ်နှစ်လက် ရတော့မှ အဲဒီ သစ်သားသေနတ် ဖုန်ကုန်ပြုပြီး ရယ်လိုက်ရတာ။ ငါ့ သတ်တမ်း နောက်ထပ်ဆယ်နှစ် လောက် ပိုပြီးရှည်သလား မှတ်ရတယ်”

ဟု စာထဲမှာ ထည့်၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူရေးခဲ့သလို နောက်ထပ်သက်တမ်းဆယ်နှစ် မရှည်ခဲ့ပါချေ။ ထိုစာကို ရေးသားပေးပို့ပြီး ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်မျှသာ အသက်ရှင်ခဲ့သည်။

စုံထောက် များသည် မြတ်စံအား နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သူတို့၏ထောင်ချောက်ထဲတွင် မိလုနီးပါးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူတို့က စက်သေနတ်များဖြင့် ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်

နေသည့်ကြားမှ သက်စွန့်ဆံဖျား လက်မတင်လေး လွှတ်မြောက် သွားခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အားဝန်းရံထားသော စက်ကွင်းသည်ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းလာလေသည်။

ဇွန်လ(၁)ရက်နေ့ မတိုင်မီ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အလိုတွင် နိုင်ငံတော်သမ္မတသည် ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများကို လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်။ ထိုနောက် ရဲချုပ်က စပါယ်ရှယ်အထူးစုံထောက် တစ်ဦးဖြစ်သူ ကျော်ထွန်းကို သူ့ရုံးခန်းထဲတွင် ခေါ်တွေ့သည်။ ထို့နောက် မြတ်စံကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့်အတူ

အထူးတာဝန်တစ်ရပ် ပေးအပ်လိုက်သည်။

“မြတ်စံ ... သွားလေရာတိုင်း အနီးကပ်ဆုံးနေရာအထိ ရောက်အောင်ချဉ်းကပ်ပါ။ သူ့နဲ့ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေတဲ့ အဖွဲ့သားတွေမှန်သမျှ အမိဖမ်းနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး မြတ်စံကို အတတ်နိုင်ဆုံး အရှင်ဖမ်းစေချင်တယ်။ တကယ်လို့ မင်းအသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရမယ့်အချိန်မျိုး ဖြစ်လာရင်တော့ သူ့ကို ညှာစရာမလိုတော့ဘူး။ အပြတ်

ရှင်းနိုင်တယ်” ဟု ရဲချုပ်က တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျော်ထွန်းသည် မြတ်စံပုန်းခိုနေသည်ဟု သတင်းရသော ပုသိမ်မြို့နယ်၌ မွေနှောက်ရှာဖွေခဲ့သည်။ ထိုအတောအတွင်း မြတ်စံသည် ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီနည်းဖြင့် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲရန် ကြိုးစားနေကြောင်း ဆရာဝန်တစ်ဦးထံမှ သတင်းရရှိသည်။

ကျော်ထွန်းသည် ပုသိမ်မြို့နယ်ရှိ စုံထောက်ရုံးခွဲတာဝန်ခံသန်းအောင်၊ ပုသိမ်အရှေ့ပိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှ စခန်းမှူး သီဟနှင့် ရဲဆာဂျင် မြသန်းတို့ နေ့စဉ်တွေ့ဆုံကြသည်။ မြတ်စံနှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းထောက်လှမ်း သိရှိခဲ့ရသမျှ သတင်းများကို အပြန်အလှန်ဖလှယ်ကြသည်။

ဩဂုတ်လ (၂၀)ရက်ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် အောင်မြင်နှင့် လှသန်းတို့သည် ပုသိမ်စုံထောက်ရုံးခွဲသို့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အသက်(၃၅)နှစ်ခန့် ရှိသည်။ သူမ၏အမည်မှာ မေမြတ်နိုးဖြစ်သည်။ သူမသည် ၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတိုင်း

နေပုဒ်ရွာလေးမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

မေမြတ်နိုးက အပေးအယူလုပ်ရန် စုံထောက်ရုံးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမသည် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဦးစီးဌာနနှင့် ပြဿနာဖြစ်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမအနေဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း၊ သာကေတမြို့နယ်တွင် ဖိမ်ခေါင်းလုပ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် သူမကို မန္တလေး နေပုဒ်ရွာသို့ ပြန်ပို့ရန်စဉ်နေကြောင်း သိရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ သူမက မြတ်စံရှိသောနေရာကို စုံထောက်တို့ ကိုညွှန်ပြမည်။ ထိုသို့ညွှန်ပြသည့်အတွက် မြတ်စံဖမ်းမိရေးအတွက် ထုတ်ပြန်ကြေညာထားသော ဆုငွေကို သူမရယူလိုသည်။ ထို့ပြင် ရန်ကုန်မြို့တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဟူသော အပေးအယူဖြစ်သည်။

ပုသိမ်အထူးစုံထောက်ကျော်က သူမကို ဆုငွေရရှိရေးအတွက် ကတိပြုသည်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်တွင်ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်နှင့်ပတ်သက်၍ သူသည်

စုံထောက်ဌာနနှင့် ပုသိမ်ရဲတပ်ခွဲတို့က ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်အတူ အညီပေးမည့်အကြောင်း သက်ဆိုင်ရာသို့ ထောက်ခံစာတင်ပြပေးမည်။ ထိုထောက်ခံချက်အဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်ပြု/မပြုမှာ သက်ဆိုင်ရာဌာန၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

မြတ်စံသည် သူ့အထံဖြစ်သော စန္ဒာအောင်နှင့် မေမြတ်နိုးတို့ကို နောက်တစ်နေ့တွင် ရုပ်ရှင်ပြရန်ခေါ်သွားမည်ဟု ပြောထားခဲ့သည်။ မည်သည့်ရက် ရှင်ရုံဟု ပြောမထားခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ပုသိမ်မြို့၏ မက်ထရိုရုပ်ရှင်ရုံဖြစ်နိုင်သည်။ ရုပ်ရှင်သွားဖြစ် မသွားဖြစ်ဟူသော သတင်းအထိ အကျကို နောက်တစ်နေ့တွင် ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားမည်ဟု ကတိပြုထားခဲ့သည်။

အထူးစုံထောက် ကျော်ထွန်းနှင့် ပုသိမ်အရှေ့ပိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့တို့သည် မြတ်စံအတွက် ထောင်ချောက်ဆင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။

မေမြတ်နိုးက ဩဂုတ်

www.burmeseclassic.com

ထ(၂၁)ရက်နေ့ ညနေအချိန်တွင် နန်းဆက်သည်။ သို့သော် နေရာ တိတိကျကျမပြောနိုင်ဘဲ မက် ဆရုံရုပ်ရှင်ရုံဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် နဂါးရုပ်ရှင်ရုံဖြစ်စေ တစ်ခုခုတွင် ခြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍သာ အကြောင်း ကြားခဲ့သည်။

မြတ်စံသည် ထိုနေ့ည တွင် နဂါးရုပ်ရှင်ရုံတွင် “အမုန်း နှင့်အချစ်” ဇာတ်ကားပြသနေ သည်ကိုသိသည်။ ထိုဇာတ်ကား ၌ အဓိကသရုပ်ဆောင်မင်းသား အဖြစ် ဝင်းဦးပါဝင်သည်။

မြတ်စံသည် သူ့အတွဲ နေ့အောင်နှင့် မေမြတ်နိုးတို့ နှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ ဝင်လာ ကြသည်ကို စုံထောက်များနှင့် စုသိမ် ရဲတပ်ဖွဲ့တို့က ချက်ချင်း နှုတ်မိလိုက်ကြသည်။

မြတ်စံသည် ပလတ် စတစ်ဆာဂျီနှင့် ရုပ်ပြောင်းလဲ ထားသော်လည်း အမှားအယွင်း သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါ။ သူ နှင့်အတူပါလာသော မေမြတ်နိုး မှာ ကြက်သွေးရောင်ဝတ်စုံဝတ် ထားသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စံကို ချက်ချင်းသတိပြုလိုက်ခြင်းလည်း

ဖြစ်နိုင်သည်။ စုံထောက်အဖွဲ့က ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရဲချုပ်ထံသို့ ဖုန်း ဆက်အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှ မြတ်စံတို့ပြန် ထွက်အလာတွင် လူအုပ်ထဲ၌ သေနတ်ပစ်ပွဲ ဆင်နွဲရမည်ဖြစ် ကြောင်း ကြိုတင်အကြောင်း ကြားထားခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်စံနှင့်အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ကြည့်အပြီး တွင် ရုံထဲမှပြန်ထွက်လာကြ သည်။ ထိုအချိန်တွင် စုံထောက် သန်းအောင်၏ ကြိုတင်စီစဉ်ထား သည့်အတိုင်း ဆေးပြင်းလိပ်မီး စွယ်ဖြင့် တို့လိုက်သည်။

မြတ်စံအနေဖြင့် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်ခုခုအမှား အယွင်းရှိနေကြောင်း အာရုံခံစား မှုဖြင့် ချက်ချင်းသိလိုက်ပုံရသည်။ မြတ်စံက သူ့ဘေးဘက်သို့ စူးစူး ရဲရဲတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ထံသို့ စုံထောက်တစ်ယောက် ဣန္ဒြေရရ ချဉ်းကပ်လာနေသည် ကို မြင်လိုက်ရသည်။

မြတ်စံသည် ရုတ်တ ရက် ခြေကုန်သုတ်လျက် လမ်း ကြားတစ်ခုထဲသို့ ဦးတည်ထွက်

ပြေးသွားသည်။ ထိုသို့ပြေးနေရင်း တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုသေ နတ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

ထိုသို့ သူ၏သေနတ်ကို ပစ်ထုတ်ခြင်းမပြုနိုင်မီ စုံထောက် များက ငါးချက်တိတိ လှမ်းပစ် လိုက်ကြသည်။ ကျည်ထိပ်ဖူး သည် မြတ်စံ၏ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့ အပြားသို့ စူးဝင်ဖောက်ထွင်းသွား ကြလေသည်။ မြတ်စံသည် မှောက်လျက်သားပစ်ကျသွား သည်။ မျက်နှာနှင့် မြေပြင်တို့ ထိကပ်ငြိမ်ကပ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ် နေ့နံနက်တွင် ရဲချုပ်က အထူးစုံ ထောက် ကျော်ထွန်းထံသို့ ချီး ကျူးစာနှင့်အတူ အင်းစပက် တော်ရာထူး တိုးမြှင့်လိုက် ကြောင်းနှင့် ကျန်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကိုလည်း တစ်ဆင့်မြှင့်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ပေးလိုက်ကြောင်း အ ကြောင်းကြားလေသတည်း။

ကျော်သန်းစံ

ကလေးသူငယ်များနှင့် လောကပါလ

ဦးခင်ဇော်
(မရမ်းကုန်း)

ရွှေတောင်ရွာသားနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

မိဘနှင့်သားသမီး၊
ဆရာနှင့်တပည့်၊
အုပ်ထိန်းသူနှင့် အုပ်
ထိန်းခြင်းခံရသူ၊

ပတ်သက်ဆက်နွယ်
သော လူမှုရေးနယ်ပယ်တွင်
အိမ်ထောင်၊ သားသမီးဝတ်၊ ဆရာ
ဝတ်၊ တပည့်ဝတ်တို့ ရှိကြပါ
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အရွယ်မ
ဆောက်သေးသူ ကလေးသူငယ်
များအား လိမ္မာရေးခြားရှိစေရန်
ဆုံးမခြင်းမှတစ်ပါး တမင်နိုင်စက်
ညှဉ်းပန်းခြင်းသည် ဒေါသအ
လျောက် ပြုသူအဖို့ စေတနာ
သည် ဝေဒနာဖြစ်ကာ ဖြစ်မှုကျူး
ထွက်ရာသို့ ရောက်ရှိသွားတတ်
သည်ကို သတိပြုကြရပါမည်။

မိဘသည် သားသမီး
အား လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ရိုက်
နှက်ဆုံးမနိုင်သဖြင့် မိဘက
ညှော့သင်ပေးရန် အပ်နှံခြင်းခံရ
သည့်ဆရာသည် မိမိတပည့်အား
ကျောင်းစည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်း
သည့်အနေဖြင့် ရိုက်နှက်ဆုံးမခွင့်
နည်းသည်အတွက် ရိုက်နှက်ဆုံးမ

ခြင်းသည် နာကျင်စေရန်အကြံ
ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ နာ
ကျင်စေတန်ရာကို သိလျက်နှင့်
သော်လည်းကောင်း ပြုသည်ဟု
ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်၍ ပြစ်မှုမ
မြောက်ပါ။(အစိုးရနှင့် မောင်ဘ
သောင်း၊ အတွဲ(၃)၊ ရန်ကုန်၊ စာ
၆၅၉)တွင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။
သို့ရာတွင် ဒေါသတ
ကြီး ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်
ခြင်းမျိုးကိုမူ ဥပဒေက ကင်း
လွတ်ခွင့်မပြုပါ။

သာဓကအားဖြင့် ဖြစ်
ရပ်တစ်ခုတင်ပြပါမည်။

အောင်လံမြို့နယ်၊ ပြလို့
ရွာ၊ အလယ်တန်းကျောင်း၊
ကျောင်းဆရာကြီး ဦးကောင်းဝါ
သည် ဆဋ္ဌမတန်းကျောင်းသား
မောင်ကျော်ဆွေအား ကျောင်း
စည်းကမ်းကို မလိုက်နာဘဲ
ဟောရမ်းသူဖြစ်နေ၍ ဝါးခြမ်းပြား
ဖြင့် ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့ရာ တရားရုံး
သို့ရောက်ခဲ့ရသည်။

နံနက်ပိုင်း ကျောင်း
ဆရာကြီး အိမ်သာတက်နေစဉ်
မောင်ကျော်ဆွေသည် ပြင်ပမှနေ

၍ အိမ်သာထဲသို့ သဲများပတက်
သွင်းသည်။

ကျောင်းဆရာကြီးအ
ပေါ် သဲများကျသဖြင့် ဆရာကြီး
က အိမ်သာတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထွက်
ကြည့်ရာ မောင်ကျော်ဆွေကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ မောင်ကျော်
ဆွေအား ဘာကြောင့်လုပ်တာလဲ
ဟုမေးမြန်းရာ ၎င်း၏သူငယ်ချင်း
မောင်ဦးဟုထင်၍ လုပ်မိပါသည်
ဟု ဝန်ခံသည်။

သို့ရာတွင် ဆရာကြီးမှာ
အမျက်မပြေဘဲ မောင်ကျော်ဆွေ
အား ရုံးခန်းသို့ခေါ်ဆောင်ပြီး ဝါး
ခြမ်းပြားဖြင့်ရိုက်သည်။ ဤမျှနှင့်
မပြီးသေး မောင်ကျော်ဆွေအား
စာသင်ခန်းသို့ခေါ်သွားပြီး
ကျောင်းသားများရှေ့တွင် မောင်
ကျော်ဆွေ၏ ခြေထောက်၊
ပေါင်၊ တင်ပါးနှင့် ကျောကုန်းများ
ကို အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်ပြန်
သည်။

မျက်မြင်သက်သေတို့
၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ရိုက်သော
အချက်ပေါင်းမှာ (၃၀)(၄၀)ခန့်ရှိ
သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ရွှေတောင်ရွာခင်းအင်းရသံခံပုဂ္ဂိုလ်

ဆရာဝန် ဦးမောင်
မောင်စိန်၏ ထွက်ဆိုချက်တွင်
လက်မောင်းများ၊ ပေါင်များ၊ ခြေ
သလုံးများတွင် ဖူးရောင်နေသော
ဒဏ်ရာများ အချက်ပေါင်း ၁၄
ချက်၊ ၁၅ ချက်လောက် တွေ့ရှိ
သည်ဟုတင်ပြသည်။

မောင်ကျော်ဆွေသည်
ထိုဒဏ်ရာများကြောင့် ဆေးရုံ
တွင် (၉) ရက်အတွင်းလူနာအ
ဖြစ် ကုသနေရသည်။ ထိုဒဏ်ရာ
၏အရှိန်ကြောင့် ကျောင်းမတက်
နိုင်ရုံမျှမက စာမေးပွဲကြီးကိုလည်း
ဝင်ရောက်မဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါ။

တရားရုံးတော်မှ သုံး
သပ်ရာတွင်

မောင်ကျော်ဆွေသည်
ဆရာကြီးအား အိမ်သာထဲတွင်
သဲနှင့်ပက်မိသည်မှာ မငြင်းနိုင်။
သို့သော် ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ
ဆရာကြီးအိမ်သာတွင် ရှိနေ
ကြောင်းသိခဲ့လျှင် လုပ်မည်
လက္ခဏာမဟုတ်။ သူ၏သူငယ်
ချင်း မောင်ဦးဟုထင်မှတ်ကာ
ပက်မိကြောင်းကို ဆရာကြီးက
လက်မခံဘဲ ဒေါသထွက်ပြီး

ကျောင်းသားကဝန်ခံပါလျက်
အချက်ပေါင်း များစွာရှိက်၍
ဒဏ်ရာများရကာ ဆေးရုံတွင်
(၉)ရက်မျှ ဆေးကုသခြင်းသည်
ဆရာကြီးအနေဖြင့် လက်လွန်
သွားသည်ဟု တွေ့ရသည်။

မောင်ကျော်ဆွေသည်
အတန်းထဲ၌ လူစွာကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်၍ ဟော့ရမ်းနေသူ

ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျောင်း
သားအချင်းချင်း အပေါ်၌သာ
လျှင် ကျီစယ်ခြင်းမျိုးသာ လုပ်
လေ့လုပ်ထရှိသည်။

ဆရာကြီးကိုဖြစ်စေ
အခြားဆရာများကိုဖြစ်စေ နှိပ်
နိုင်းပြုပုံ စော်စော်ကားကား လုပ်
ခဲ့သူမဟုတ်။

ကျောင်းဆရာကြီး ဦး

ရှုထောင့်များနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ကောင်းဝါသည် မောင်ကျော်ဆွေ
အပေါ် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်
ဆက် ပိုမို၍ ဒေါသကြီးသဖြင့်
ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်
သည်။

ကာယကံမြောက် ပြု
ဆုပ်ခြင်းသည် နာကျင်မှုကို
ဖြစ်စေသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၂၃ အရ (၁)နှစ်အထိ
ထောင်ဒဏ်အမျိုးမျိုးဖြစ်စေ၊
ကျပ်(၁၀၀၀၀)ထိငွေဒဏ်ဖြစ်စေ
ဒဏ်နှစ်ရပ်လုံးဖြစ်စေ ချမှတ်နိုင်
သည်။

ဆရာကြီး ဦးကောင်းဝါ
က မိမိသည် ကျောင်းသား
မောင်ကျော်ဆွေအား စေတနာ
ကောင်းနှင့် ဆုံးမပါသည်ဟု တင်
ပြသည်။ သို့ရာတွင် ကာယကံ
မြောက်ရိုက်နှက်သည့် အခြေအ
နေမျိုးကို သေချာစွာသုံးသပ်လျှင်
ဆရာကြီး ဦးကောင်းဝါသည်
မိမိစေတနာနှင့် စေတနာနှင့်
ပြုလုပ်ပါသည်ဟု ဆိုသော်ငြား
သည်း ၎င်း၏ အပြုအမူများ
သည် စေတနာနှင့်လုပ်သည်
အပြုအမူမျိုးမဟုတ်။

သံပက်ခံရသဖြင့် ရှက်
၍ဒေါသကြီးစွာနှင့် ကလဲ့စားချေ
လိုသော သဘောနှင့်ပြုမူခြင်းမျိုး
ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။

ဦးကောင်းဝါသည်
ကျောင်းဆရာအလုပ် လုပ်ခဲ့
သည်မှာ (၁၉)နှစ်မျှရှိပြီး ယခင်
အခါများကလည်း ကျောင်းသား
များကို ဤကဲ့သို့ ဒေါသအ
လျောက် ကာယကံမြောက် ရက်
စက်စွာရိုက်နှက်ခဲ့ဖူးခြင်း ရှိသည်
မဟုတ်ပေ။

ပညာရေးဌာန ညွှန်
ကြားရေးဝန်ကလည်း ၎င်းအား
ပြင်းထန်စွာသတိပေးပြီးဖြစ်သည်။
ထို့ပြင် ပြုလို့ကျောင်းမှ မင်းတုန်း
မြို့နယ်၊ ကပိုင်ရွာအလယ်တန်း
ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးလည်း
ဖြစ်သည်။

ပညာရေးဘက် က
လည်း ထိုက်သင့်သောအပြစ်ပေး
ပြီးဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်တွင်
လည်း ကျောင်းသားနှင့်တကွ
ကျောင်းသားမိဘများမှာ အ
တော့ကိုပင် နှစ်နှာခံနေရသည်။
ကျောင်းသားမိဘကလည်း မနှစ်

နာရအောင် ဆရာကြီး ဦး
ကောင်းဝါအပေါ်တွင် ဥပဒေနှင့်
အညီ အပြစ်ဒဏ်ရရှိလေအောင်
ချင့်ချိန်ဝေဖန် သုံးသပ်ခဲ့သည်။

မူလတရားရုံးက ဦး
ကောင်းဝါအပေါ် ရာဇဝတ်ကျင့်
ထုံးပုဒ်မ ၅၆၂(၁)(က)အရ ရုံးမှ
သတိပေးဆုံးမ၍ လွှတ်လိုက်
သည့်အပြင် ပုဒ်မ ၅၄၆(က)(၁)
အရ တရားလို၏ ရုံးကုန်ကျ
စရိတ်များကို ပေးစေရန်ပျက်
ကွက်ပါက အလုပ်မဲ့ထောင်ဒဏ်
(၁)ရက် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်
ခဲ့သည်။

အဆိုပါ အမိန့်နှင့်ပတ်
သက်၍ ရာဘက်စက်ရှင် တရား
သူကြီးက အမှုအား လေ့လာသုံး
သပ်ပြီး ဦးကောင်းဝါအပေါ် ချ
မှတ်ထားသော ပြစ်ဒဏ်မှာ အမှု
အဖြစ်အပျက်နှင့်စာလျှင် အလွန်
အလွန်နည်းလွန်းသည်ဟု ယူဆ
သဖြင့် ဦးကောင်းဝါအား အလုပ်
နှင့်ထောင်ဒဏ်(၃)လနှင့် ဒဏ်ငွေ
(၂၀၀)ကျပ်ထမ်းဆောင်စေရန်
ပျက်ကွက်ပါက နောက်ထပ်
ထောင်ဒဏ်(၁)လကျခံစေရန်နှင့်

ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ပါက ကျောင်း သားမောင်ကျော်ဆွေအား နှစ်နာ ကြေးအဖြစ်ပေးရန် နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်သို့ ထောက်ခံတင်ပြ ခဲ့သည်။

အထက်တွင် သုံးသပ် ခဲ့သည့်အတိုင်း ထောင်ဒဏ်(၃) လပေးလိုက်ပါက ပညာရေးဌာန က သတိပေးခံထားနေရသော ဆရာကြီး ဦးကောင်းဝါမှာ အ တော်ပင်နှစ်နာသွားစရာ အ ကြောင်းရှိသည့်အပြင် ကျောင်း သားများအား စာသင်ခြင်းပျက် သွားသည်မှာလည်း စိုးရိမ်ရ

သည်။ သို့အတွက် နှစ်ဖက်မနှစ် နာစေလိုသောသဘောဖြင့် မူလ ရုံးကချမှတ်ထားသော အပြစ် ဒဏ်အပြင် ဒဏ်ငွေ(၂၀၀)ကျပ် ပေးဆောင်စေ၊ ပျက်ကွက်ပါက အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်(၃)လကျ ခံစေ၊ ဒဏ်ငွေရရှိပါက ကျောင်း သားမောင်ကျော်ဆွေဘက်သို့ နှစ်နာကြေးအနေဖြင့် ပေးစေရန် အမိန့် ချမှတ်ခဲ့ပါသည်။ (မောင် ခွေးနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ (ခေါင်းကောင်းပါ။ ၁၉၆၆၊ မြန်မာ နိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးစာ ၉၈၆)ကို ကိုးကားတင်ပြပါသည်။

ယခုအခါ ကလေးသူငယ်များ၏ အခွင့်အရေးများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လျက် ရှိပါသည်။ ဥပဒေနှင့်အညီ အပြစ် အဝခံစားနိုင်ရေးအတွက် ကာ ကွယ်စောင့်ရှောက်ကြရပါသည်။ ကလေးသူငယ်များအတွက် အကောင်းဆုံးအကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ကြရပါသည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သော ကလေးသူငယ်၏ အကျင့်စာရိတ္တချို့လွင်ကို အလေးထားဆောင်ရွက်ကြပါသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၈၂ တွင်

“သက်(၇)နှစ်အောက် ကလေးပြုလုပ်သည့် ပြုလုပ်မှုသည် ပြစ်မှုမမြောက်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

အသက် (၇) နှစ်အောက် ကလေးသည် အဆိုပါ ကောင်း၊ အမှားအမှန် ဝေဖန်ခြားနိုင်သူ မဟုတ်ပါ။” အသက် (၇)နှစ်အောက်ကလေးကို ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် အသုံးချလျှင် ကလေးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်

ရွှေထောင်မှောင်ခွင်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

ရောက်သော်လည်း အသုံးချသူ ထူကြီးသည် ကိုယ်တိုင်ပြစ်မှုကျူး သွန်ဘိသကဲ့သို့ တာဝန်ရှိပါ သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ဗုဒ္ဓိမ-၈၃ တွင်

“ပြုစဉ်အခါက မိမိပြု သောပြုလုပ်မှု၏ သဘောနှင့်အ တျိုးအပြစ်ကို သိနားလည် လောက်အောင် အမြော်အမြင် အဆင်အခြင်နှင့် မပြည့်စုံသေး သော အသက်(၇)နှစ်နှင့်အထက် (၁၂)နှစ်အောက် အရွယ်ရှိ ကလေး၏ပြုမူမှုသည် ပြစ်မှုမ မြောက်”ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါ သည်။

ကလေးသူငယ်များ အား အသက်ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်သော၊ ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်နိုင်သော၊ အကျင့်စာရိတ္တ ဖျက်ပြားစေနိုင်သော အလုပ်ကို စေခိုင်းခြင်းမပြုရပါ။ လုပ်ကိုင်ခွင့် လည်း ပြုခွင့်မရှိပါ။

ကလေးသူငယ်အား လောင်းကစားပြုရန် တိုက်တွန်း ခြင်း၊ သွေးဆောင်ခြင်း၊ အားပေး

ကူညီခြင်း မပြုရပါ။
ကလေးသူငယ်ထံမှ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကို အပေါင် ခံခြင်း၊ ကလေးသူငယ်ပစ္စည်း ပေါင်နှံသည်ကို အားပေးခြင်းမ ပြုရပါ။

ကလေးသူငယ်များ အား သင်တန်းကျောင်း၊ ဂေ ဟာ၊ ယာယီ၊ စောင့်ရှောက်ရေး စခန်း၊ စောင့်ရှောက်သူထံမှ ထွက်ပြေးရန် သွေးဆောင်ဖြား ယောင်ခြင်း၊ အားပေးကူညီခြင်း၊ ထွက်ပြေးလာသည်ကို သိလျက် နှင့် လက်သင့်ခံဝှက်ထားခြင်း၊ ပြန်မသွားရန် တားမြစ်ခြင်း စသည်များပြုလျှင် ပြုသူအား ကလေးသူငယ်ဥပဒေဗုဒ္ဓိမ ၆၅ အရ ထောင်ဒဏ်(၆)လအထိ ဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်ကျပ်(၁၀၀၀) ထိဖြစ်စေ၊ ဒဏ်နှစ်ရပ်စလုံးဖြစ် စေ ချမှတ်ခြင်းခံရမည်ဖြစ်သည်။

(၁၆)နှစ် မပြည့်သေး သော မိန်းကလေးသည် ပြည့် တန်ဆာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း ပြုနေသည်ကိုသိလျှင် တားမြစ်ရပါမည်။ တမင်လျစ်

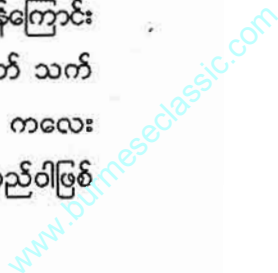
လှူရှုထားလျှင် အရေးယူခံရပါ မည်။

ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်း ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြု နေသူနှင့် နေထိုင်သွားလာပေါင်း သင်းသည်ကိုလည်း တားမြစ်ရပါ မည်။

မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် ကလေးသူငယ်များအား တောင်း ရမ်းခိုင်းခြင်း၊ တောင်းရမ်းစား သောက်နေသည်ကို တားမြစ်ရန် ပျက်ကွက်ခြင်း၊ မိမိက တောင်း ရမ်းစားသောက်ရာတွင် ကလေး သူငယ်ကို အသုံးပြုခြင်းများ ပြု ခွင့်မရှိပါ။

မိဘ၊ ဆရာ၊ အုပ်ထိန်း သူတို့က လိမ္မာစေရန် ဆုံးမခြင်း မျိုးမဟုတ်ဘဲ ကလေးသူငယ် အား တမင်နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း၊ ဒေါသတကြီး ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်ခြင်းမျိုးကိုမူ ပြုလုပ်ခွင့် မရှိပါ။

ပြစ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း စွပ်စွဲခံရသော သို့မဟုတ် သက် သေအဖြစ်ပါဝင်သော ကလေး သူငယ်သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

ကြောင်း သိသာထင်ရှားစေရန် သတင်းအချက်အလတ်များကို သက်ဆိုင်ရာ ကလေးသူငယ် တရားရုံး၏ ကြိုတင်ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ရေဒီယို၊ ရုပ်ရှင်၊ ရုပ်မြင် သံကြား၊ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာစောင်တို့တွင် ထည့် သွင်းဖော်ပြကြေညာခြင်း၊ ကလေးသူငယ်၏ ဓာတ်ပုံကို ဖော်ပြခြင်းမျိုး မပြုရပါ။

ကလေးသူငယ်အား ညစ်ညမ်းသော ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြား၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူး ခြင်း စသည်များပြုလုပ်လျှင် ပြု သူအား ကလေးသူငယ်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၆ အရ ထောင်ဒဏ်(၂) နှစ် အထိ ဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ် ၁၀၀၀၀/အထိဖြစ်စေ ဒဏ်နှစ် ရပ်စလုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ခြင်းခံရ မည်ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းအရာကို မသိ၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်မိခြင်းကို ခွင့်လွှတ်၍ရသည်။ Ignorance of facts an excuse. ဥပဒေကိုမသိ၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းကို ခွင့်လွှတ်၍ မရပါ။ Ignorance of the law is

not an excuse.

စတုတ္ထမဏ္ဍိုင် မီဒီယာ သမားများ၊ သတင်းထူး၊ သတင်း ဦး၊ ဖော်ပြတတ်သည့် သတင်း ထောက်များ အလေးအနက် ထား သတိပြုကြရပါမည်။

ခေးသွားထက် က လောင်သွားထက်သည်။ The pen is mightier than the sword. ကလောင်သွားထက် ဥပဒေက ပိုထက်သည်။ The law is mightier than the pen.

မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုး ရက ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် အတည် ပြုလက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သော ကလေးသူငယ်အခွင့်အရေးများ ဆိုင်ရာ ကုလသမဂ္ဂသဘောတူ စာချုပ် (The Convention on the Rights of the Child) အရ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သော “မြန် မာနိုင်ငံကလေးသူငယ် ဥပဒေ” သည် ကလေးများကို အကြမ်း ဖက်ခြင်းမှ ကာကွယ်ရန် တိုက် တွန်းထားပါသည်။

မိဘ(သို့မဟုတ်)စောင့် ရှောက်သူမှ သင့်တင့်လျောက်

ပတ်သော ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု ပေးစွမ်းရန် ပျက်ကွက်သဖြင့် ကလေးတွင် အန္တရာယ်ကြုံရေ နိုင်သော အခြေအနေများ မတော်မတရား ပြုလုပ်ခြင်း ဆိုပါသည်။

ကလေးများကို မထေ မတရား ပြုမှုခြင်းကို နေရာ အချိန်၊ အသက်အရွယ်မရွေး မည်သည့်ကလေးမဆို ကြုံရေ နိုင်ပါသည်။ မည်သည့်မထေ မတရားပြုမှုခြင်းမျိုးကို လက်မ နိုင်ပါ။

မိဘ(သို့မဟုတ်)စောင့် ရှောက်သူက ပြုလုပ်သင့်သည့် ကို မပြုလုပ်ခြင်း၊ မပြုလုပ်သည့် ကို ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် ငြိ ပေါ်လာသော ကလေးသူငယ် များကို မတော်မတရားပြုမှုခြင်း များမှာ ကိုယ်ကာယပိုင်းဆိုင်ရာ မတော်မတရား ပြုမှုခြင်း၊ လူ့ လျှူရှုခြင်း၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မတော်မတရား ပြုမှုခြင်းတို့ဖြစ် ပါသည်။

ကာယပိုင်းဆိုင်ရာ မတော်မတရားခြင်းဆိုသည်မှာ

ရွှေတောင်ပျံအင်း၌ ရသေ့မင်း

ကလေးတစ်ဦးကို ကိုယ်ကာယ ဦးဆိုင်ရာ ထိခိုက်နစ်နာအောင် ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် မိဘသို့မဟုတ် စောင့်ရှောက်သူမှ ထိုသို့ထိထိုက် နစ်နာမှုမဖြစ်အောင် တားဆီးရန် မျက်ကွက်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

လျစ်လျူရှုခြင်းဆိုသည်မှာ စောင့်ရှောက်သူသည် ကလေးကို ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ စိတ်ကျန်းမာရေး၊ အာဟာရပြည့်ဝမှုနှင့် နေထိုင်မှုအဆင့် တန်းတိုကို ဂရုစိုက်ရန်ပျက်ကွက်ခြင်း၊ ထိုသို့ပျက်ကွက်သဖြင့် ကလေး၏ ကိုယ်စိတ်ကျန်းမာရေးနှင့် အခြားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုများချို့ယွင်းခြင်းတို့ဖြစ်ပါသည်။ လျစ်လျူရှုခြင်းတွင် တမင်သက်သက်ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် တမင်သက်သက်ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်သည် ဖြစ်ပါဝင်သည်။

လိင်မှုဆိုင်ရာ မတော်မတရားမှုဆိုသည်မှာ ကလေး (သို့မဟုတ်) ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦးဦးသည် လိင်မှုဆိုင်ရာအမြတ်ထုတ်ခြင်း တစ်ခုခုကိုပြုမူခံရခြင်း(သို့မဟုတ်) ပြုမူခံရနိုင်သည့် အခြေ

အနေမျိုး ရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လိင်မှုဆိုင်ရာ မတော်မတရားမှုများတွင် အဓမ္မပြုကျင့်ခြင်း၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူက လိင်မှုကိစ္စကျူးလွန်ခြင်း၊ ကလေးများ ပါဝင်ပတ်သက်နေသည့် နည်းများဖြင့် ကလေးများကို ကိုင်တွယ်ခြင်း၊ ညစ်ညမ်းစာပေနှင့် ရုပ်ရှင်များအပါအဝင်တို့ကို ဆိုလိုသည်။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မတော်မတရားပြုခြင်းဆိုသည်မှာ ကလေးများအားစိတ်ပိုင်းနှင့် အမူအကျင့်ပိုင်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် လိုအပ်သောပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖန်တီးရန်ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မတော်မတရားမှုများတွင် ကလေး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ ဆိုးရွားစွာပြုမူဆက်ဆံခြင်း၊ ဥပမာ-ဆဲဆိုခြင်း၊ ချိုးနှိမ်ဆက်ဆံခြင်း၊ လှောင်ပြောင်သရော်ခြင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းနှင့် ပစ်ပယ်ခြင်းတို့ ပါဝင်ပါသည်။

ကလေးသူငယ် အခွင့်အရေး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်

ရေး ဆိုသည်မှာ ကလေးများကို လျစ်လျူရှုထားခြင်း၊ မတော်မတရားပြုမှုခြင်း၊ ကလေးများကို ခေါင်းပုံဖြတ်အမြတ်ထုတ်ခြင်းနှင့် အကြမ်းဖက်ခြင်းတို့မှ ကာကွယ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါကလေးသူငယ်များကို လူကုန်ကူးမှု ပြုနေကြပါသည်။ လူကုန်ကူးရာတွင် မိန်းကလေးငယ်များအား ပြည့်တန်ဆာအဖြစ် စေခိုင်းရောင်းစားလာကြသည်။

ကလေးသူငယ်များကို သွေးဆောင်ခေါ်ယူ၍ တောင်းရမ်းစားသောက်နေကြသည်။

Save the Children သည် ကလေးများ မတော်မတရား ပြုခံနေရခြင်းနှင့် ထိုသို့ မတော်မတရား ပြုခံရခြင်းကြောင့် ကလေးများပေါ်တွင် သက်ရောက်သည့် နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးများကို သတိပြုကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကလေးများကို မည်သည့်မတော်မတရားပြုခြင်းမျိုးမှမဆို ကာ

ရှုထောင့်မှသင်ကြားရသည့်အခန်း

ကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရန် အထူး လိုအပ်မည်ဟု သံန္နိဋ္ဌာန်ချထား ပါသည်။

အသက် (၁၄) နှစ် အောက် မိန်းကလေးတစ်ဦးအား ပေါင်းသင်းစပ်ယှက်လျှင် မိန်းကလေးက သဘောတူစေကာမူ မုဒိမ်းမှုကျူးလွန်ရာ ရောက်ပါ သည်။

အသက်အရွယ်နုနယ် သဖြင့် အကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြားနိုင်သည့် အရွယ်မဟုတ် သည့်အလျောက် မိန်းကလေး၏ သဘောတူခွင့်ပြုသော ကြောင့် ကာမဆက်ယှက်ခြင်း

သာဖြစ်သည်ဟု ထုချေခြင်းမပြု နိုင်ပါ။ (ကြက်ဖ(ခ)မောင်တင်မြင့် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၊ ၁၉၆၆ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင် ထုံးစာ-၈၄၅)တွင် ထုံးပြုထား သည်ကို ရည်ညွှန်းပါသည်။

အသက် (၄) နှစ် အောက် ယောက်ျားကလေး၊ အသက်(၁၆)နှစ်အောက် မိန်းကလေး၊ စိတ်ပေါ့သွပ်သူအား အုပ်ထိန်းသူသဘောမတူဘဲ ဖြားယောင်းခြင်းအားဖြင့် ထွက်သွားစေလျှင် လူခိုးမှုကျူးလွန်ရာ ရောက်ပါသည်။

လူခိုးမှုကျူးလွန်လျှင်

(၇)နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်မျိုးချမှတ်ရမည့်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်ပါသည်။

မိဘများနှင့် အုပ်ထိန်းသူများ သတိပြုရန်မှာ အသက် (၁၈)နှစ်အောက် ယောက်ျားကလေး၊ အသက်(၁၄)နှစ်အောက် မိန်းကလေးကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် မိဘများက သဘောတူညီချက်ပေးပါက “ကလေးငယ်များ ထိမ်းမြားမှုတားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ”အရ အပြစ်မရှိကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးငယ် တိုင်းသည် အသက်ရှင်သန်ရန် ရောရာပါအခွင့်အရေး ရှိကြပါသည်။

ကလေးသူငယ်များအား ကျွေးမွေးထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး ကာယဉာဏာ ဘဝစုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် ပြုစုပေးထောင်မှုသည် မိဘအုပ်ထိန်းတို့၏ မူလတာဝန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးသူငယ် ဒုက္ခကျွေးမွေးထောက်ပံ့ရန်ပျက်ကွဲသော ငြင်းပယ်သော မိဘများ

သိမှ လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေးရ
ဆိုက်ခွင့်ရှိသည်။

သားသမီးဖြစ်သူက
ခင်ထံမှ ကလေးစရိတ်ရလို့
ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တရား
မှုတမူ၊ ကောင်းမြတ်သောစိတ်
ထားတို့နှင့်အညီ အဆုံးအဖြတ်
ပြုရပါမည်။

လောကပါလတရားအ
ရ ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖခင်က သားသမီးအား
ကျွေးမွေးထောက်ပံ့ရန် တာဝန်
ရှိလျှင် ယင်းတာဝန်ကို ဖောက်
ဖျက်သည့်အတွက် ကုစားရမည့်
ဆည်းလမ်းလည်းရှိသည်။

ဖခင်အပေါ် သားသမီး
များက ကလေးစရိတ်ရလို့
ကြောင်း တရားမကြောင်းအရ
ဆရာစွဲဆိုခွင့်ရှိပါသည်။

ကလေးသူငယ် အခွင့်
အရေးဆိုင်ရာ ကော်မတီသည်
ကလေးသူငယ်တို့၏ အခွင့်အ
ရေးများကို ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်ခြင်း၊ အကောင်အထည်
ဖော် ဆောင်ရွက်ခြင်းများ ပြုလုပ်

ကြရပါသည်။
ကလေးသူငယ်များ မှု
ခင်းမဖြစ်ပွားစေရန် ကြိုတင်ကာ
ကွယ်ပေးကြရပါမည်။

ကလေးသူငယ် ၏
တရားဝင် ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိသော အ
ခွင့်အရေးတစ်ရပ်ရပ် ဆုံးရှုံးနစ်နာ
ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နစ်နာသူ
ကလေးသူငယ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊
မိဘအုပ်ထိန်းသူ၊ နီးစပ်ရာပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ သက်ဆိုင်ရာ
ကော်မတီသို့ တင်ပြတိုင်ကြားနိုင်
ပါသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း
ကလေးသူငယ်များသည် အခြား
သူများ၏ အသက်ရှင်သန်နေ
ထိုင်မှုကို လေးစားရန် တာဝန်
ရှိပါသည်။

ကလေး သူငယ်များ
သည် လုပ်ချင်သောအရာတိုင်း
ကို လုပ်ဆောင်ရန် အခွင့်အရေး
မရှိပါ။

ကလေးသူငယ်များ အ
နေဖြင့် မိမိတို့၏ တာဝန်များကို
ကောင်းစွာနားလည်ရန် လက်

တွေ့လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိပါ
သည်။

ကလေးသူငယ်များနှင့်
ပတ်သက်၍ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်
ရန်များကို ဥပဒေဖြင့် ပြဋ္ဌာန်း
သတ်မှတ်ထားပြီးဖြစ်၍ အကျယ်
တဝင့်မတင်ပြလိုတော့ပါ။

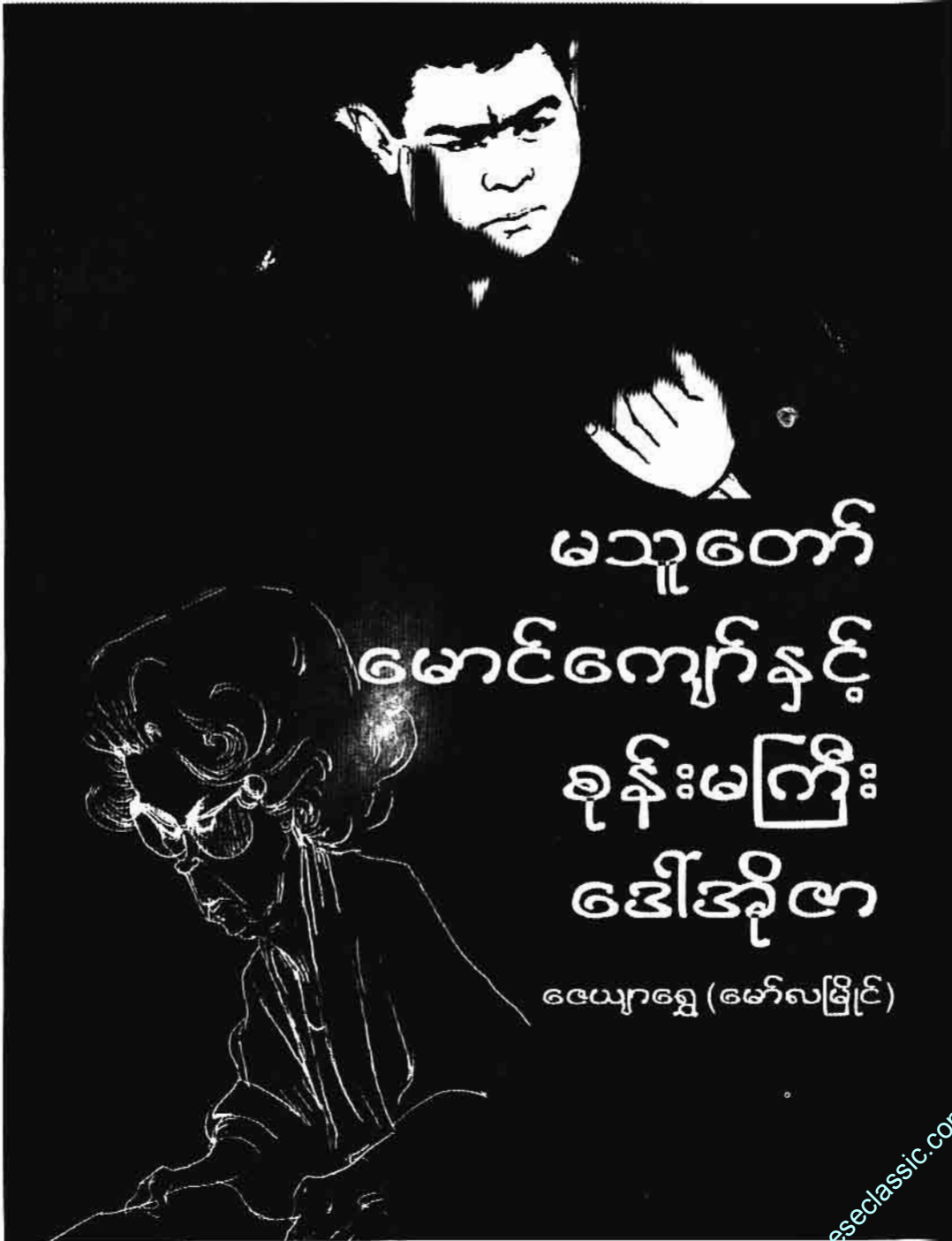
ကလေးသူငယ်များ
သည် အနာဂတ် နိုင်ငံတော်၏
ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြနှင့်အညီ
ကလေးသူငယ်များ တိုးတက်မြင့်
မားပါမှ တိုင်းပြည်တိုးတက်လာ
နိုင်မည်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးသူငယ်များကို
အလေးထားပါ။

လေးစားတန်ဖိုးထားပါ။

ကလေးသူငယ်များ၏
လက်များသည် အနာဂတ်ကို ပိုင်
ဆိုင်စိုးမိုးကြသူများဖြစ်၍ ကလေး
သူငယ်များဘဝ ရှင်သန်တိုး
တက် ကြီးပွားကြပါစေဟု ဆန္ဒ
ပြုလိုက်ရပါသည်။

ဦးခင်ဇော်(မရမ်းကုန်း)

မသူတော်
မောင်ကျော်နှင့်
စုန်းမကြီး
ဒေါ်အိုဇာ

ဇေယျာရွှေ (မော်လမြိုင်)

“မသူတော်မောင်ကျော် နှင့်စုန်းမကြီး ဒေါ်အိုဇာ”

ဇေယျာရွှေ(ရွှေမြိုင်)

မသူတော် မောင်ကျော်

နှင့် သက္ကောကဒက်တောတို့ ရွာ ထွက်ဘုရားပွဲတွင် ရိုးရာလက်ဝှေ့ ခွဲတွင် ဆုံတွေ့ကြရာမှ မိတ်ဆွေ များဖြစ်သွားကြသည်။ မသူတော် နိုင်၍ ရရှိသောဆုကြေးငွေများ ကို မိဘကိုလုပ်ကျွေးသော ဒက် တောအားပေးခဲ့ရာမှ တစ် ယောက်သဘောထား တစ် ယောက်နားလည်ကာ ညီရင်း အစ်ကိုသဖွယ် ခင်မင်စွာရှိနေကြ ပြန်သည်။

သက္ကောရွာ လယ်ပိုင် ချွင်ကြီး ဦးဖိုးတုတ်အိမ် ဓားပြ ထိုက်မှုတွင် မသူတော်ကူညီခဲ့ သဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရကပေး သော ဆုကြေးရူးပီးငွေတစ် ထောင်ငါးရာနှင့် ဦးဖိုးတုတ်ချီး မြှင့်သော ငွေငါးရာကိုရရှိပြန်ရာ ဒက်တောမှာ သက္ကောရွာတွင် သူဌေးလေးတစ်ယောက် ဖြစ် လာပြန်သည်။ သို့သော် ဒက် တောသည် မျက်နှာဖြူများကို

ကြည့်၍ရသည်မဟုတ်။ ၎င်းတို့ ပေးသော ဆုငွေကိုလက်ခံခဲ့ရ သော်လည်း ဒင်းတို့ကိုကျေးဇူး မတင်။ ထိုငွေကြေးကိုလည်း မ သုံးစွဲလို။ ထိုကြောင့် မိဘများ လှူဒါန်းနိုင်ရန် ရှုပီးငွေနှစ်ထောင် ကို မိဘများအားအပ်နှံပြီး ရိုးရိုး သားသား လယ်သမားဘဝဖြင့် မိဘကိုလုပ်ကျွေးရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချ ထားလိုက်သည်။

ကိုယ်ပိုင်လယ်တစ် ခင်းနှင့် နွားတစ်ရှဉ်း ပိုင်ခဲ့သော ဒက်တောတစ်ယောက် မိုးမကျမီ လယ်များပြင်ဆင်နေရာ မသူ တော်တိုးနှင့် ဝဲကျော်တို့သည် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန်အတွက် မကြာခဏ သက္ကောသို့ ရောက်ခဲ့ ကြသည်။

“မှန်လိုက်လေ မသူ တော်ရယ်၊ မနက်က အိမ်မှာကျီး သာတော့ ညော်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်နေတုန်း မသူတော်တို့ ရောက်လာကြလေရဲ့”

“ကျီးသာရင် ညော်လာ သတဲ့ပါ အစ်ကိုဒက်တောရယ်”

“လူကြီးတွေက ဒီလိုပဲ

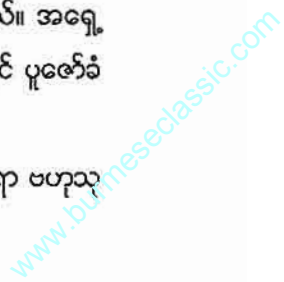
ပြောတာပဲမဟုတ်လား”

“ရွှေကျီးသာရင် ရှေးလူ ကြီးတွေက ဒီလို နိမိတ်ဖတ်ကြ သတဲ့”

“ဗဟုသုတလေးရ အောင် ပြောပြပါဦး မသူတော် ရယ်”

“အရှေ့ဘက်က ရွှေ ကျီးသာရင် အဆွေခင်ပွန်း ကောင်း လာမယ်တဲ့ဗျ၊ အရှေ့ တောင်က ရွှေကျီးသာရင်တော့ မီးလောင်မယ်တဲ့။ တောင်ဘက် ကရွှေကျီးသာရင် လာဘ်ရမယ်။ ဆရာသမားများလည်း လာလိမ့် မယ်။ အနောက်ဘက်က ရွှေ ကျီးသာရင်တော့ သူခိုးကြံစည် မယ်၊ သတိနဲ့ နေပေရော့။ အ နောက်က ရွှေကျီးသာရင် ဘေး တွေ့မယ်။ အနောက်မြောက်က ရွှေကျီးသာရင် ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွန် တစ်ခုခုရလိမ့်မယ်။ မြောက်ဘက် က ရွှေကျီးသာရင် သတင်း ကောင်းကြားရလိမ့်မယ်။ အရှေ့ ဘက်က ရွှေကျီးသာရင် ပူဇော်ခံ ရမယ်တဲ့ဗျ”

“မှတ်သားစရာ ဗဟုသု

ရှုထောင့်မှတ်တမ်းရှုထောင့်မှတ်တမ်း

တကွေ့ပါပဲ မသူတော်ရယ်”

“အစ်ကို ဒက်တော
ဘာတွေများ ဆောင်ရွက်နေပါ
လိမ့်”

“ကိုယ်ပိုင်လယ်၊ ကိုယ်
ပိုင်နွားရှိလာပြီဆိုတော့ စပါးကျို
လုပ်ရတယ်၊ ဆန်ကြိတ်ဆုံ၊ ဆန်
ဖွပ်မောင်း၊ ဆုံမောင်းတို့ကြိုတင်
လုပ်ထားရမယ်လေ၊ ဒါကလဲ ရွာ
လေ့ပဲမဟုတ်လား”

“ဆန်ဖွပ်မောင်းကော
ပြုလုပ်တတ်လို့လား အစ်ကိုဒက်
တောရဲ့”

“မေးရမြန်းရဦးမှာပါ”

“ဆန်ဖွပ်မောင်းဆို
တာ အလျားတစ်ဆယ့်လေးထွာ
ထားရတယ်။ လေးထွာမှာ ခါးကို
ထားရတယ်။ ရှစ်ထွာမှာတော့
လည်ညှပ်ကိုထား၊ တစ်ဆယ့်
တစ်ထွာမှာ ကျည်ပွေ့ထား။ အဲဒီ
တော့ မောင်းဦးသုံးထွာကျန်လိမ့်
မယ်၊ ပြီးတော့ ဖွပ်မောင်းကို
အိမ်ရှင်ရဲ့ အဝတ်အရပ်မှာ
ထားတော့ ရောဂါဘေးရန်ကင်း
မယ်တဲ့။ ရှေးအစဉ်ပေါ့။ ဖွပ်
မောင်းလုပ်ခဲ့ကြတာလေ၊ သက်

သောင့်သက်သာနင်းရပြီး ဆန်
ကြေမဆင်ဘဲ ဆန်ဖြူမြန်ပေသ
ပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းလိုက်တာ မ
သူတော်ရယ်”

“ဆုံမောင်းကော လုပ်
သေးသလား”

“ဆုံမောင်းတော့ ထွင်း
ပြီးပါပြီ၊ ကျည်ပွေ့ပဲကျန်တော့

တယ်”

“ဆုံမောင်းအတွက်
ကျည်ပွေ့လုပ်ရင် ညောင်သားကို
ကျည်ပွေ့မလုပ်ကောင်းဘူးနော်။
ဒါကိုတော့ သတိကြပ်ကြပ်ထား
ပြီးတော့ ဆုံမောင်းကို အိမ်ဦး
ခေါင်းရင်းကထားပြီး ထောင်းရင်
အိမ်ရှင်ပျက်စီးတတ်သတဲ့”

“မှတ်သားလောက်မိ

ရဲ့ မသူတော်ရယ်”

မသူတော်တို့ စကား ပြောနေစဉ် ခြေရင်းအိမ်မှ မိအေး ရောက်လာသည်။

“လုပ်ပါဦး ကိုဒက် တောရယ်... ၊ ကျွန်မ ယောက်ျား မုဒုန်းကပြန်အလာ ရွာအဝင် သင်္ချိုင်းကိုဖြတ်ပြီး ဒေါ်အိုဇာ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ တံတွေး ထွေးမိတာနဲ့ အပြုစားခံရပြီး ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြီး ဖျားတော့တာပဲ ...”

“ဒေါ်အိုဇာ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ အစ်ကိုဒက်တော့”

“ကျွန်တော်တို့ရွာက စုန်းမကြီး ဒေါ်အိုဇာပေါ့ဗျာ၊ ရွာ မှာ အဖျားအနာရောက်တိုင်း ဒေါ်အိုဇာပြုစားလို့ဆိုပြီး ရွာက မောင်းထုတ်လို့ သင်္ချိုင်းနားမှာ နေရတယ်”

“ဒေါ်အိုဇာဆိုတာ ဒီရွာ ကလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ လွန်ခဲ့ တဲ့တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကမှ ရွာကို ရောက်လာတာ၊ ရွာသားတွေက စုန်းမကြီးဆိုပြီး မောင်းထုတ်ထား

တာပဲ”

“ကဲ ကဲ စုန်းပြုစား တယ်ဆိုရင်လဲ ပျောက်အောင် ကုသပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အပ်ပါတော့ ကိုဒက်တောရယ်”

မသူတော်သည် စုန်းမ ကြီးဒေါ်အိုဇာ ပြုစားသည်ဆို သော မိအေးယောက်ျား ကိုတင် ကိုစမ်းသပ်ပေးလိုက်သည်။ ကို တင်တစ်ယောက် မနက် ကတည်းက မုဒုန်းဘက်ထွက် သွားသည်။ နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းတုန်း ကွင်းပြင်ကိုဖြတ် လျှောက်ပြန်လာသည်။ သင်္ချိုင်း အနီး ဒေါ်အိုဇာနေအိမ်အနီးက ဖြတ်လာပြီး ရွာအဝင်ညောင်ပင် ကြီးအောက်တွင် အမောဖြေရင်း ခေတ္တနားရင်း တစ်မှေးကျသွား သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ကိုယ် တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေလေပြီ။

မသူတော်သည် ဘုရား စင်ရှေ့သို့သွားကာ ဘုရားကန် တော့ပြီး ဂုံစက္ကူပေါ်တွင် အင်း ချကာ ဂါထာ၊ စုပ်ပြီးပြာချ၍ ရေ နှင့်ဖျော်တိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ ချုပ်အင်းကတော့

တိုက်ပြီးပြီ၊ ဒင်းကို ဒဏ်ပြန် အပင်းသွင်းမယ် စုန်းမကြီးဒေါ် အိုဇာ ခံနိုင်ရင်ခံပေတော့”

မသူတော်သည် အိမ် သူမိအေးအား ကြက်သွန်နီဥနှစ် လုံးကို လေးစိတ်ခွဲစေပြီး ထန်း လျက်အချို့ကို ယူလာစေသည်။

“ကဲ ဒဏ်ပြန်အပြင်းပဲ၊ ဒီထန်းလျက်နဲ့ ကြက်သွန်နီက ဒေါ်အိုဇာဝမ်းထဲမှာ ငါးအရှင်နဲ့ ဖားအရှင် ဖြတ်စေရော့ ကဲ ကို တင် အေးစားလိုက်ဗျာ”

ကြက်သွန်နီ နှစ်ဥနှင့် ထန်းလျက် လေးငါးခဲခန့်ပါးပြီး သော် လူနားကိုဖောင်း၍အိပ်နေ စေပြီး ညဉ့်ပိုင်းတွင် ကြပ်ခိုးနှင့် နှင်းကိုပြုတ်ထည့်တိုက်ရန် မှာ ကြားပြီး ပြန်ခံကြတော့သည်။

သုံးရက်ခန့်ကြာသော် မသူတော်တို့ ဒက် တောအိမ်ရောက်ခိုက်

“ဟဲ့ ဒက်တောရေ လုပ်ပါဦးကွယ်၊ ငါ့သမီးမယ်မြ အရူးထပြန်ပြီ၊ ငါကလဲမနေ တတ်၊ စုန်းမကြီးဒေါ်အိုဇာကို စိတ်ထဲကဆဲလိုက်မိတယ်ဟယ်”

ရွှေတောင်မှအင်းအင်းရသံခံမူဝင်း

ဒေါ်စည်ပုကြီး၏အပြော။ ခက်ပြီ၊ ဖျားကြနာကြ။ ရူးကြမူးကြ။ အားလုံးကိုစုန်းမကြီး ဒေါ်အိုဇာက ပြုစားသတဲ့။ ရှိစေတော့ ကုမပေးရဦးမည်။

“ကဲ ... အစ်ကို ဒက်တောရေ၊ အတော်ပဲ ကျွန်တော့်ထံမှာ စုန်းမပြုစားလို့ ရူးတဲ့သူ အတွက် ဘုရားဆေး၊ တရားဆေး၊ သံဃာဆေးဆိုတဲ့ ဆေးသုံးလုံးပါလာတယ်။ ရော့ ... ရော့ ဒီဝဿဝရောကို အတောင်တပ်လိုက်ပေတော့။

အရူးမမယ်မြ မသူတော်ပေးသော ဆေးသုံးလုံး

သောက်ပြီး နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ သွားလိုက်သည့်ဝမ်း၊ သုံးကြိမ်၊ လေးကြိမ်၊ ကိုးကြိမ်၊ ဆယ်ကြိမ်၊ တစ်ဆယ့်လေးကြိမ်၊ တစ်ဆယ့်ငါးကြိမ်ပြောလာတော့ ဒေါ်စိန်ပုပေါက်ချပါသည်။

“မယ်မြ ဝမ်းသွားတာလဲ အကြိမ်မနည်းတော့ဘူး၊ မောင်ရင်ဆရာလေးရယ် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့”

“ကြီးတော် သမီး အရူးမ မယ်မြအော်နိုင်သေးလား”

“အရင်ကလိုတော့ စူးစူးရှရှထက်ထက်မြက်မြက် အသံ

နဲ့တော့ မပြောနိုင်တော့ဘူး”

“ဒေါ်မယ်မြ မပြောနိုင်၊ မအော်နိုင်၊ ဘဲသံ၊ ဝက်သံပေါက်လာရင်တော့ ထန်းလျက်ကျွေးပြီး ရေချိုးသန့်စင်ပေတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

အသက်(၃၅)နှစ်ခန့်ရှိ ဒေါ်စိန်ပုသမီး မယ်မြတစ်ယောက် ရူးနေသည်မှာ ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီ။ စုန်းမကြီးဒေါ်အိုဇာကို ဆဲဆိုမိသဖြင့် ရူးသွားသည်ဟု တစ်ရွာလုံးက ပြောကြသည်။ မသူတော်မောင်ကျော် ဝဿဝရောအတောင်တပ်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်ကြာတော့ ဒေါ်မယ်မြတစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာမတွေ့ရတော့။ မြီးလို့ လိမ်းလို့အိမ်ထဲမှာပင် သိုသိုသိပ်သိပ်။ “တော်လိုက်တဲ့ ပယောဂဆရာလေး မသူတော်တဲ့”တဲ့။

ရွာထဲတွင် ဖျားကြနာကြတိုင်း စုန်းမကြီးဒေါ်အိုဇာ ပြုစားသည်ဟု တစ်ရွာလုံးက ယုံကြည်လိုက်ကြသည်။ မသူတော်မောင်ကျော်ကလည်း ဝင်းလားဟဲ့၊ (၁၂)ကြိုးဆိုပြီး ဆရာလက်

ဒေါ်မယ်မြ မပြောနိုင်၊ မအော်နိုင်၊ ဘဲသံ၊ ဝက်သံပေါက်လာရင်တော့ ထန်းလျက်ကျွေးပြီး ရေချိုးသန့်စင်ပေတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်

ဆွဲကိုယ်ခံအဆောင်၊ သာလွန်
မင်းတရားကြီးလက်ဖွဲ့၊ ပယော
ဆရာအဆောင် တိုက်ခံအင်း၊
တိုက်ခံ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး မှော်၊
ဣ(၈)ချက်၊ သံ(၈)ချက်၊
သောက်အင်း၊ ပယောဂဖမ်း
ဆက်ဖွဲ့နှင့်တကွ နတ်စုန်းဖုတ်
မင်းစားနိုင်သော စာမများ။
ကျန်သင့်ရာတော်ရာ သောက်
အင်း၊ ဆီမီး၊ ထွန်းအင်း၊ နင်း
အင်း၊ ဆောင်အင်း အမျိုးမျိုးတို့
ဖြင့် ကုသပေးသလို ပဉ္စဘုတ်
ဆေး၊ ရုက္ခဆေးများ ကျွေးခဲ့ရပေ
သည်။

“မေးပါရစေ မသူတော်
ဇယ် စုန်းကဝေဆိုတာ ဘာတွေ
ပါလဲ”

“အစ်ကိုဒက်တောကို
ရှင်းပြပါမယ်၊ စုန်းဆိုတာကတော့
နိဗ္ဗာသဒ္ဓါကလာတာ အဓိပ္ပာယ်
ကတော့ ပညာစက်ဖြင့် တောက်
မမြူးထူးတတ်သောသူလို့ ဆို
တယ်။ အဲ ဇုဏ္ဍကနေ ဇုဏ်း၊
ဇုဏ်းကနေ စုန်းဖြတ်လာတာပေါ့
ဗျာ။ ယက္ခ၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ ဥရ၊ ဇော်ဂနီ
စတဲ့ နတ်ဘီလူးတွေကို မှီကပ်

ကိုးကွယ်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်
ကို နှိပ်စက်၊ ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိကြ
တာပဲပေါ့ ....

“ကဝေ ဆိုတာက
တော့ ကဝိကလာပါပဲ၊ စုန်း
ထက်အဆင့် အတန်းမြင့်မား
တယ်။ ပညာရှင် လို့အဓိပ္ပာယ်
ရတယ်။ အမှန်စင်စစ်ကဝေ
ဆိုတာ စုန်းပညာ သည်မျိုးကို
သက်သက်ဆိုလိုတာ မဟုတ်
ဘူးလေ။ ပညာရှင် ဟူသမျှ
ဆရာသမားဟူသမျှ ကဝေလို့
ဆိုနိုင်ပါတယ်”

“စုန်းစုန်းအမျိုးအစား
တော်တော်များသလား”

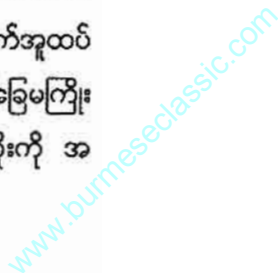
“အင်း အမောက်မရှိတဲ့
စမြည်းတိုင်စုန်းခြောက်မျိုးက
တော့ မြေခါးစုန်းတွေပဲ။ ကမ္မ
ဖိဒ္ဓိရှိသော၊ စုန်းနဝင်း၊ စုန်းဥတစ်
က လုံးစသည့် စုန်းခြောက်မျိုးက
တော့ အမောက်ရှိသောတန်ခိုး
ကြီး စုန်းများဖြစ်တယ်။ နာနာရုပ်
သုံးဆယ်မျှ ဖမ်းဆီးနိုင်တဲ့စုန်းက
(၁၂)မျိုးရှိသတဲ့။

စက်ဝန်းပိုင်စုန်းဆိုတာ
ကလဲ အမောက်တော့မရှိဘူး။

စက်ဝန်းရှိလို့ တန်ခိုးကြီးတယ်
တဲ့။ မှော်စုန်း(၉)မျိုးကတော့ နာ
နာရုပ်များစွာ ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ မှော်
စုန်းများကိုရှိတာ။ စိတ်ရှိတိုင်း
ညှင်းပမ်းနှိပ်စက်တတ်တဲ့ ကဝေ
ပုံဆိုတာလဲ (၉)မျိုးရှိတယ်။ ကျား
စုန်း၊ စုန်းဘီလူးစတဲ့ တန်ခိုးရှင်
စုန်းများကတော့ ခြောက်မျိုးပြ
ထားပြီးလက်ဝဲနားမှာ အမောက်
စီရရရှိကြတယ်ဆိုပဲ။ သားစား
စုန်းနဲ့ အခြားစုန်းများပါပေါင်း
လိုက်တော့ စုန်းအမျိုးပေါင်း
(၆၀)ကျော်သွားသတဲ့ အစ်ကို
ဒက်ကောရဲ့”

“မသူတော် ကိုင် တဲ့
ဆေးကြိမ်လုံးဆို တာကရော
ဘယ်လိုစီရင် ထားတာသလဲ
ကွယ်”

“ဆရာကိုင် ဆေးကြိမ်
လုံးဆိုတာ ဒီကြိမ်လုံးပေါ့။ ဝါးပြန်
ကိုနှစ်တောင်တိတိဖြတ် တံစူးဝါး
လုပ်ပြီးထိုးရတယ်။ ပြီးတော့
လင်းတပနီအူကိုစွပ်၊ အဲဒီအပေါ်
မှာ တပ်ပြီးတော့ ခွေးနက်အူထပ်
ပြီးစွပ်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ ခြေမကြိုး
ရစ်ပြန်။ ဖယောင်းပုဆိုးကို အ

ပေါ်ဆုံးကထပ်ပြီးရစ်၊ ပြီးတော့ လင်းတတစ်ကောင်လုံးကိုပြာချ။ သစ်စေးနဲ့နယ်။ သားရိုးကိုလှိုက် တာပါပဲ။ ပြီးတော့ မန္တာန်စုပ်ရ သေးတယ်ဗျ”

“မသူတော်က ပယော ဂကို ကောင်းကောင်းနိုင်တဲ့ ဆရာတစ်ဆူပေပဲ”

“ကဲ ... အစ်ကိုဒက် တောရေ၊ ဒေါ်အိုဇာဆိုတာ ဘယ်လိုစုန်းမလဲဆိုတာ သိရ

အောင် ဒီညလကွယ်ညလဲဖြစ် တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက် သင်္ချိုင်းဘက်သွားပြီ။ ဒေါ်အိုဇာ အိမ်ထဲဝင်စုံစမ်းရ အောင်ဗျာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား မသူ တော်ရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ ဒီ ဆေးကြိမ်လုံး ရှိသားပဲ”

သူငယ် အိပ်ချိန်ခန့်တွင် မသူတော်တို့ သင်္ချိုင်းဘက်

ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကိုဒက်တော ဒီ ညောင်ပင်အောက်ကစောင့်နေ၊ မကြောက်နဲ့၊ ကျွန်တော်တော့ ဒေါ်အိုဇာအိမ်ထဲ ဝင်သွားမယ်”

“ကျောတော့ခပ်စိမ့် စိမ့်ပဲ မသူတော်ရယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ အစ် ကိုဒက်တော”

မသူတော်မောင်ကျော် သည် ဒေါ်အိုဇာအိမ်ထဲ ဝင် ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာပြီးမှ မသူတော် ပေါ်လာသည်။

“သေချာတယ်ဗျ ကဲ ပြန်ကြရအောင်”

“ဘာ သေချာတာလဲ” ဒေါ်အိုဇာဟာ တကယ်

စုန်းမကြီးပါဗျာ၊ သူ့ခေါင်းနဲ့အူ အသည်းတွေထုတ်ပြီး ထွက်မလို့ လုပ်တုန်း ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ တား လိုက် ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ဒီညတော့ သူ့ဘယ်မှမသွားနိုင်တော့ဘူး သူ့ကိုစည်းချပြီး ချုပ်ထားလိုက် လေရဲ့။ နက်ဖြန်ကြတော့ အစဉ်တကျ လုပ်ရအောင်ဗျာ”

ရွှေလောင်မှားနှင့် ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

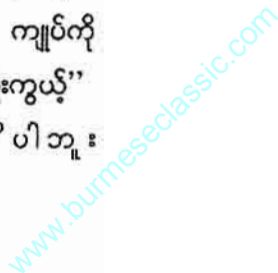
နောက်တစ်နေ့ည
မသူတော်သည် သူ
ငယ်အိပ်ချိန်ခန့်တွင် ဒေါ်အိုဇာ
အိမ်သို့ ထွက်သွားသည်။ မသူ
တော် မှာကြားထားသည့်အတိုင်း
ဒက်တောနှင့်ရွာသားသုံးယောက်
သည် သက်ကြီးခေါင်းချချိန်
လောက်တွင် ဒေါ်အိုဇာထဲသို့
ရောက်ရှိကြပြီး မီးကွင်းမီးတုတ်
တို့ဖြင့် ဒေါ်အိုဇာထဲကို မီးရှို့လိုက်
ကြသည်။ ဒေါ်အိုဇာကို တစ်ရွာ
လုံး မုန်းတီးနေသဖြင့် မည်သူမျှ
မကူညီကြချေ။ နောက်တစ်နေ့
တွင် မီးလောင်ပြာကျနေသော
ဒေါ်အိုဇာထဲအိမ်သို့ သွားရောက်
ကြည့်ရှုကြရာ ဦးခေါင်းမပါသည့်
မီးလောင်ထားသော ကိုယ်ခန္ဓာ
အရိုးစုများ ပြာကျပြီး တချို့အ
ကြွင်းအကျန်ကိုသာ တွေ့ကြရ
သည်။

စုန်းမကြီး ဒေါ်အိုဇာ
ကား ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့သည်။
x x x
မူးရစ်ကြီးရွာ၊ တောင်
ပေါ်ကြီးကျောင်းဆရာတော်၏
ရှေ့မှောက်တွင် သားသားနားနား

ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်ငါး
ဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်နှင့်အတူ မသူတော်
မောင်ကျော်နှင့် ဒက်တောတို့ရှိ
နေကြသည်။

“ဟဲ့ ငသူတော်”
“ဘုရား”
“ဒီဒကာမကြီးက
ဘယ်သူတုံးကွယ့်”
“ဒေါ်စန္ဒာပါ ဘုရား”
“ဒီရွာကပဲလား”
“မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား
သက္ကောရွာကပါဘုရား”
“လျှောက် ထားဦး
ကွယ့်”
“ဒီလိုပါဘုရား ဒေါ်
စန္ဒာဟာ သက္ကောရွာက ဒေါ်အို
ဇာပါဘုရား၊ သက္ကောတစ်ရွာလုံး
က ဒေါ်အိုဇာကို စုန်းမကြီးရယ်
လို ထင်ကြပါတယ်ဘုရား၊ ရွာမှာ
ဖျားကြနာကြတော့ ဒေါ်အိုဇာက
ပြုစားတယ်လို့ဆိုပြီး ရွာပြင်ထုတ်
သင်္ချိုင်းနားမှာ နေစေပါတယ်
ဘုရား”
“ဒေါ်စန္ဒာဆိုတာ ဘယ်
လိုဖြစ်လာတာတုံးကွယ့်”

ဒေါ်စန္ဒာသည် ဝါးပိုး
ကျည်တောက်တစ်ခုကို အဖုံးဆွဲ
ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ကျောက္ကာ
စာချွန်ယွန်းဘူးတစ်ဘူး ထွက်
လာပါသည်။ ထိုယွန်းစာချွန်ဘူး
ကို ဆရာတော်အား ကပ်လိုက်ပါ
သည်။ ဆရာတော်သည် စာချွန်
ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်ရာ အတွင်းမှ
သစ်သားချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့်
လိပ်ထားသော ကတ္တီပါစတို့အ
ပေါ်ရှိ စာများအားဖတ်လိုက်ရာ
“အလို ... မြင်းသည်
တော် ငသူရအား တပ်မှူးလေး
ရာထူးပေးတဲ့ ရွှေနန်းရှင်ရဲ့ အမိန့်
တော်ပါလား”
“မှန်ပါတယ်ဘုရား၊
တပ်မှူးလေးသူရဟာ တပည့်
တော်မရဲ့ ခင်ပွန်းပါဘုရား”
“ဒီလိုဆို ဒကာမကြီး
ဟာ တပ်မှူးလေးရဲ့ကြင်ယာ
မယ်စန္ဒာပေါ့”
“မှန်ပါတယ် ဘုရား”
“အင်း တိုက်ဆိုင်လိုက်
လေ မယ်စန္ဒာရယ် ...၊ ကျုပ်ကို
အသေအချာကြည့်ပါဦးကွယ့်”
“ မ မှ တ် မိ ပါ ဘူး

ဘုရား”

“တပ်မှူးကြီး ဗလမင်း ထင်လေ”

“ဘုရား ... ဘုရား ရဟန်းဝတ်နဲ့ မထင်မှတ်ပေဘူး”

“အေး တပ်မှူးလေး သူရနဲ့ မယ်စန္ဒာတို့ကို ကျုပ်ကိုယ် တိုင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေး ခဲ့ တာပဲလေး”

ဒေါ်စန္ဒာရင်းပြခဲ့ ပါ သည်။

အင်္ဂလိပ် တွေ မီး သင်္ဘောတွေနဲ့ ရေကြောင်းကချီ လာကြတော့ တပ်မှူးကြီး ဗလ

ကျော်ထင်တို့အဖွဲ့က သတ္တိပြုဖို့ စောင့်နေချိန်မှာ ရွှေနန်းတော်မှာ မခုခံရဆိုသည် အမိန့်တော် ရောက်လာတော့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမ ရ ချုံးပွဲချိုင်ခဲ့ကြရတယ်။ ခုခံတိုက် ခိုက်မှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိခဲ့ဘဲ တတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲ ပြီးဆုံးခဲ့ရတယ်။ အရှင်နှစ်ပါး ပါ တော်မူသွားတော့ အချို့သော မြန်မာ့တပ်ငယ်တွေက နယ်ချဲ့ကို ကြိုးစားပုန်ကန်ခဲ့ကြတယ်။ မီး ပေါက်ကိုင် တပ်မှူးလေးသူရတို့ အစုကလည်း လက်နက်ဆွဲကိုင်ခဲ့ ကြတယ်။

မယ်စန္ဒာနဲ့ သားတစ် ယောက်ကိုတော့ ဘေးကင်းရာ ရှမ်းပြည်နယ် ရပ်စောက်ဘက်ဖို့ ထားပြီး ရပ်စောက်စော်ဘွားရဲ့ ဆွေတော်တစ်ဦးက စောင့် ရှောက်ထားခဲ့တယ်။ နောက် တော့ သတင်းတစ်ခုကြားရာမှာ ကိုသူရတစ်ယောက် နယ်ချဲ့ရဲ့ မီးပေါက်သေနတ်ကျည်သင့်၍ ကျဆုံးသွားကြောင်း၊ ငါးနှစ်အ ရွယ်သားလေးကိုလည်း မြင်း သည် တော်သွေးသောက် ငဖဲက လုံ ခြုံသောအရပ်မှာ ထိန်းသိန်း ပါရစေဆိုပြီး ခေါ်သွားရာမှ ငှက်ဖျားသင့်၍ ဆုံးသွားကြောင်း သိရှိရပါတယ်။ လင်သေသားဆုံး မုဆိုးမ မယ်စန္ဒာတစ်ယောက် ရှမ်းနယ်မှာ မနေလိုတော့ပါ သဖြင့် အောက်ပြည်အောက်ရွာ စုန်ဆင်းလာရာမှ ရေကြည်ရာ မြက်နုဆိုသလို ဘီလူးကျွန်း သက္ကောရွာသို့ ရောက်လာ ကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

“သက္ကောရွာရောက် တော့ ဘာတွေဖြစ်သေးသလဲ” တ ပ ညှ င တ ခ် င

အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူသွားတော့
အချို့သော မြန်မာ့တပ်ငယ်တွေက
နယ်ချဲ့ကို ကြိုးစားပုန်ကန်ခဲ့ကြ
တယ်။ မီးပေါက်ကိုင် တပ်မှူးလေး
သူရတို့အစုကလည်း လက်နက်
ဆွဲကိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

သက္ကောရွာရောက်ပြီး ငါးနှစ် လောက်တော့ ရွာထဲမှာနေပြီး ကြုံရာလုပ်ကိုင်စားသောက်ပါတယ်ဘုရား။ လင်သားမရှိ မှဆိုးမလည်းဖြစ်ပြန် တစ်ရွာသူ သူစိမ်းလည်းဖြစ်တော့ ရွာမှာရောဂါဖြစ်တိုင်း တပည့်တော်မပြုပါ တယ်ဆိုပြီး စုန်းမလို့ စွပ်စွဲတာပါ ပဲဘုရား။ ဟောဒီလူကတော့ မသူတော်နဲ့တွေ့မှ ဒီရောက်လာ တာပါဘုရား”

“ဆုံတတ်ကြုံပလေ နယ်စန္ဒာရယ်၊ ကျုပ်လဲ ရှင်နှစ်ပါး ဖိတော်မူတော့ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တွေက သူတို့လက်အောက်မှာ စစ်ကြီးရာထူးပေးပါရဲ့၊ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးကိုချစ်တဲ့ ကျုပ်လို တပ်မှူးကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူတို့ပေးတဲ့ရာထူးကိုယူပြီး သူ့ကျွန်တော့ အဖြစ်မခံဘူးကွလဲ့၊ ခုဟန်းဝတ်ပြီး အောက်ပြည်အောက်ရွာ စုန်ဆင်းခဲ့ရာမှ ဒီကိုရောက်တာပါပဲ”

ဒေါ်စန္ဒာသည် ဝါးကျည်တောက်ဘူးထဲမှ ကတ္တီပါဆိတ်ရှုံ့တစ်ခုကို နှိုက်ယူပြီး

ဆရာတော်ထံ ပြသလိုက်သည်။

“အလို စိန်ရွှေကျောက် မျက်တွေပါလားကွလဲ့ ဒကာမကြီး”

“အရှင်မင်းမြတ် သနားတော်မူတဲ့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေပါ”

“တန်ဖိုးကြီးမားလှပါတယ်ကွယ်”

“အဲဒီထဲက တချို့ကို ခွဲပြီး တပည့်တော်မ

ကျောင်းအမ၊ သိမ်အမ ရဟန်းမဖြစ်ချင်ပါတယ် ဘုရား၊ ကျန်တဲ့ရတနာတွေကိုတော့ မသူတော်ကို အမွေပေးချင်ပါတယ်။ မသူတော်ကို မွေးစားခွင့်ပြုပါဘုရား”

“ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ”

သက္ကောသား ဒက်တောတစ်ယောက် အလွန်ပင် မျက်စိလည်နေလေပြီ။ မိမိအရှေ့တွင်ပင် မသူတော်ပြုမှုခဲ့ရာ ယခုတော့ ဒေါ်အိုဇာသည် စုန်းမကြီးမဟုတ်တော့ဘဲ ဒေါ်စန္ဒာ

ဖြစ်နေပြန်သည်။

“မေးပါရစေလား မသူတော်ရယ်”

“မရှင်းတာရှိသေးလို့ လား မေးပါမေးပါ အစ်ကိုဒက်တောရဲ့”

“ဒေါ်အိုဇာက စုန်းမမဟုတ်ကြောင်း မသူတော်အစောကြီးကတည်းက သိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုဒက်တော၊ ရွာမှာဖျားနာကြတာ မှန်သမျှ ဥတုဖျား၊ ကာလဖျား၊ ဒေသဖျားတွေပဲ သွေးရိုးသားရိုးဖျားကြတာပါ။ တစ်ရွာလုံးက ဒေါ်အိုဇာပြုစားငယ် ထင်နေတော့ ပယောဂကုသလိုနဲ့ ဗိန္ဒောဆေးတောင့်ကျွေးပြီး ကုသခဲ့တာပါ”

“ဒေါ်စိန်ပုရဲ့သမီး မယ်မြရူးတာကရော”

“မယ်မြက သည်းခြေပျက်ပြီး ရူးတာပါ။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်တော့ အရူးထတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ ဝဿဝရောတောင်ပံ တပ်လိုက်တာပါပဲ”

“ဝဿဝရောတောင်ပံ

တပ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

““ဝသံ”ဆိုတာ မိုးဗျ။

“ဝရော”ဆိုတာက တဟော
ဟောတဖြိုင်ဖြိုင်ပါ။ မိုးတဖြိုင်
ဖြိုင် တဟောဟောရွာသလိုပေါ့
ဗျာ။ ကနခိုဆေးကိုတိုက်ရင် ဝမ်း
တဟောဟောဆင်းလို့ ဆရာတွေ
က ကနခိုကို ဝသံဝရောလို့ ခေါ်
ကြတယ်။ အတောင်ပံတပ်တယ်
ဆိုတာကတော့ သာမန်ပမာဏ
ထက် နှစ်ဆပိုပြီး ဆေးပေးတာ
ပေါ့ဗျာ။ ကနခိုတိုက်တာကို လူ
နာတွေလူနာရှင်တွေ မသိအောင်
ဆရာတွေက “ဝသံဝရောအ
တောင်ပံတပ်”ဆိုပြီး ဆေးပေး
တာပါပဲ”

“ဆေးကြိမ်လုံး ကရော
အမှန်ပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ရိုး
ရိုးကြိမ်လုံးပါ။ စစ်စေးသုတ်ပြီး
ပြာတွေနဲ့ သားရိုးကိုင်ထားတာ
ပါ။ လူအထင်ကြီးအောင် ဆေး
ကြိမ်လုံးစီရင်ထားတယ်လို့ ဆို
လိုက်တာပါ”

“ဒေါ်အိုဇာအိမ် မီး
လောင်တော့ ဦးခေါင်းခွဲမပါတဲ့

အရိုးနုတွေ မီးလောင်ထားတာ
ကော ဒေါ်အိုဇာမဟုတ်လား”

“ဒေါ်အိုဇာနဲ့ ကျွန်
တော် တွေ့ဆုံမေးမြန်းတော့ ဒေါ်
စန္ဒာအကြောင်း သိပါတယ်ဗျာ။
ဒီတော့ ရွာသားတွေမုန်းတီးနေ
တဲ့ ဒေါ်အိုဇာကို မီးရှို့ဖို့စဉ်တော့
တာပေါ့။ သင်္ချိုင်းက အရိုးစုကို
ယူပြီး ဒေါ်အိုဇာအိပ်ရာမှာထား။
ဒေါ်အိုဇာကိုခေါ်ထုတ်သွားပြီး
အစ်ကိုဒက်တောတို့ ဒေါ်အိုဇာ
အိမ်မီးတိုက်တော့ အရိုးစုပဲ
လောင်မှာပေါ့ဗျာ”

“တတ်လဲတတ်နိုင်ပါ
ပေ့ မသူတော်ရယ်”

သက္ကောရွာ တွင်
ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်စန္ဒာ
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည့်
ကျောင်း၊ သိမ်၊ ဇရပ်ကြီး ပေါ်
လာပါပြီ။ ရဟန်းတက်လိုသူများ
ကိုလည်း ရဟန်းခံပေးသည်။ ရေ
စက်ချပွဲသို့ ရွာလုံးကျွတ်ကြွ
ရောက်ကာ သာဓုအနုမောဒနာ
ပြုကြသည်။ ခန့်သားတည်ကြည်
သော ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်စန္ဒာ

သည် ရေစက်ခွက်ကိုကိုင် ရေ
စက် ချအမျှဝေခဲ့သည်။

သက္ကောရွာသူရွာသား
များက ဤသို့တီးတိုး ....

“အသေအချာကြည့်
ရင် ဒေါ်စန္ဒာဟာ ဒေါ်သူဇာနဲ့ တူ
သလိုလိုပဲကွယ့်”

“စုန်းမကြီး ဒေါ်အိုဇာ
က မီးလောင်ပြာကျ သေဆုံး
သွားပြီလေ”

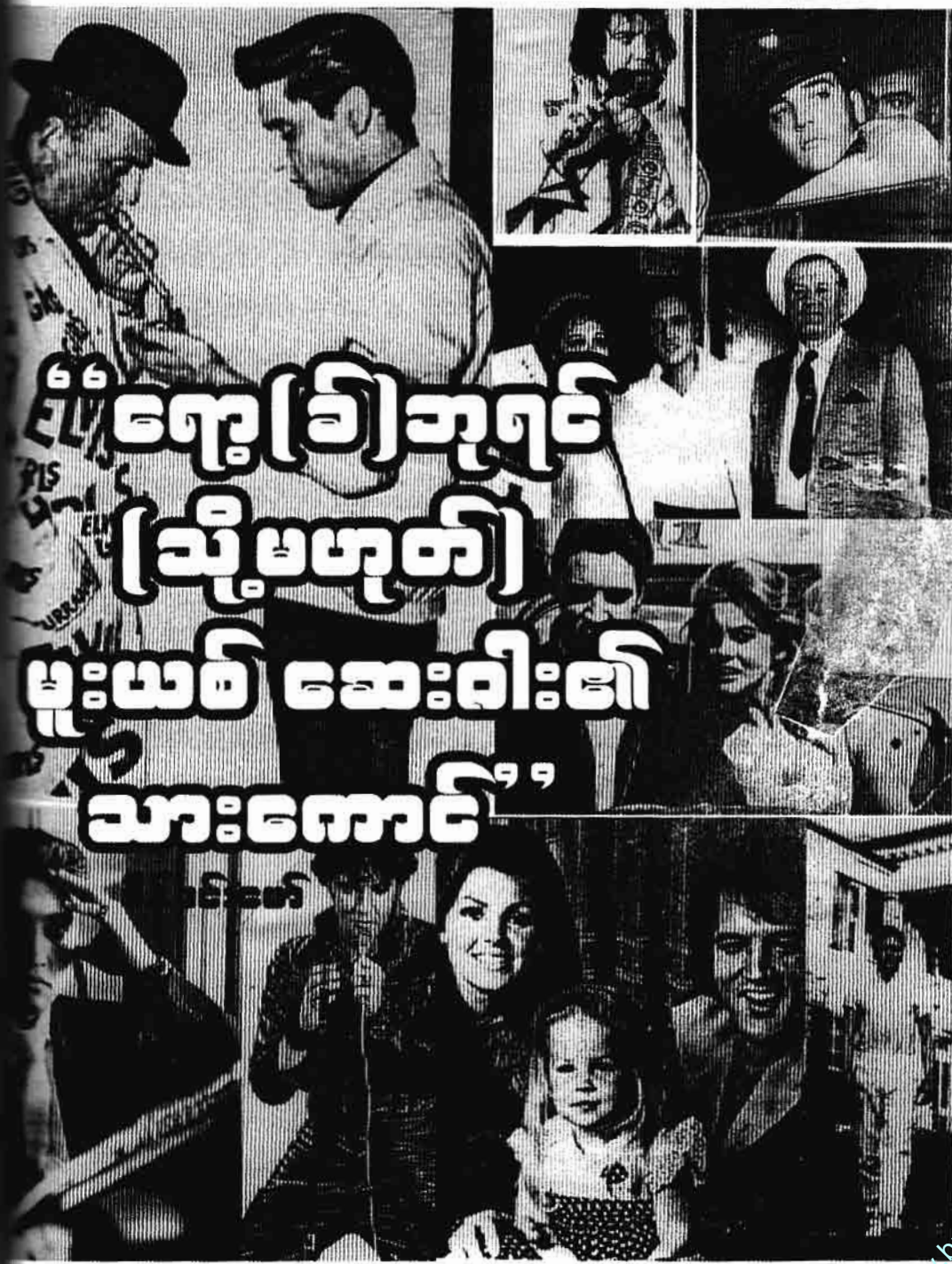
“အဲဒါကြောင့် တွေးမေး
ရတာပေါ့”

“ဒေါ်အိုဇာနဲ့ ဒေါ်စန္ဒာ
ဟာ ညီအစ်မများ ပေလား
ကွယ့်”

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ
အလှူရေစက် ရက်ရောသော
ကျောင်း၊ သိမ်၊ ဇရပ်၊ ရဟန်း
အမကြီး ဒေါ်စန္ဒာကိုတော့
သက္ကောရွာတစ်ရွာလုံးက ချစ်ခင်
လေးစားကာ နောင်လာနောက်
သားတိုင် ပြောစမှတ်ကျန်ခဲ့ထေ
တော့သတည်း ....။

ဇေယျရွှေ(ရွှေမြိုင်)

ဦးရှော့(ခ)ဘုရင်
(သို့မဟုတ်)
မူးယစ်ဆေးဝါး၏
သားကောင်

“ရော့(ခ်)ဘုရင်(သို့မဟုတ်) မူးယစ် ဆေးဝါး၏ သားကောင်”

စိန်ဝင်းမော်

အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)ပရက် (စ်) လေ (Elvis Presley)သည် ၁၉၅၀ နှောင်းပိုင်းမှ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်လွန်နှစ်များအတွင်း ရော့(ခ်) အင်ရိုး တေးဂီတလောက၏ ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကမ္ဘာကျော် Beates တေးဂီတအဖွဲ့မှ John Lennon က ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)အား ဟောလီးဝုဒ်ရှိ သူ၏အိမ်တွင် တွေ့ပြီးစဉ် “သူ့ကိုကျွန်တော် အလွန်လေးစားတယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။ မိဒီယာလောကမှ သူ့ကို The King ဟုပင်ခေါ်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ် စင်တင်ပွဲလှည့်လည်ဖျော်ဖြေမှု တစ်ရပ်အတွက် ဒေါ်လာ ၂.၃ သန်းရရှိခဲ့သည်။ ယခုအခါ သူ့ကွယ်လွန်ပြီးသည့် တိုင် သူ့ဇာတိချက်ကြွ မင်းဖစ်(စ်)မြို့ရှိ အခန်း(၂၃)ခန်း ပါရှိသော ဂရေ့(စ်)လင်အိမ်ကြီးသို့ လူပေါင်း ၆၀၀၀၀၀ ကျော်

နှစ်စဉ်လာ ရောက်ကြည့်ရှုကြဆဲ ဖြစ်သည်။ (ဂျပန်ဝန်ကြီးချုပ် ကိုအိဇုမိ အမေရိကန်သို့ အလည်အပတ်ရောက်စဉ် သမ္မတ ဘွတ်(ရ်)က ထိုအိမ်သို့ အထူး အစီအစဉ်အဖြစ် ပို့ပေးခဲ့သည်။ ယနေ့တိုင် သူ့ကိုမှီ၍ တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ(၄၅) သန်းဝင်ငွေရ ရှိဆဲဟု သိရသည်။

ဤမျှတစ်ခေတ်တစ်ယောက်ဆိုသလို ပေါက်ပေါက် မြောက်မြောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သော လျှမ်းလျှမ်းတောက် အနုပညာရှင်၏ ဘဝနိဂုံးကား မလှပခဲ့ရှာပေ။ အကြွေစောခဲ့ရလေ၏။ သူ့ကိုနှိပ်စက်ဖျက်စီး လိုက်သည့် တရားခံကား မူးယစ်ဆေးဝါး။ ယနေ့လူငယ်များသည် သံဝေဂယူနိုင်စရာ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်) ပရက်(စ်)လေ၏ နောက်ဆုံးနေ့များအကြောင်း ဆောင်းပါးရှည်ကို ကောက်နုတ်ပြန်ဆို တင်ပြပါသည်။

*****

ပူအိုက်သော ညနေခင်း ဖြစ်သည့် ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်

လ(၁၅)ရက်နေ့တွင် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်) ပရက်(စ်)လေသည် သူ၏ အိမ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ဝတ်သော ပိုးသားညှပ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူ၏ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို “ဘီလီ”၏ အကူအညီဖြင့် အားကစားဝတ်စုံအမည်းရောင် ပိုးသားရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် သားရေဘွတ်ဖိနပ်အမည်းရောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ဖိနပ်၏ဖစ်များကို ဆွဲစေ့မထား။ ခြေကျင်းဝတ်တွင် ရောင်နေသော ကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုညက တစ်ညလုံးနီးပါး သူ၏မိန်းကလေးမိတ်ဆွေဂျင်ဂျာအယ်(လ်)ဒင်နှင့်အတူ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးထွက်ခဲ့သည်။ ၄၅ အော်တိုမက်တစ်ပစ္စတိုနှစ်လက်ကို ခါးတွင်ထိုးထားခဲ့၏။ ထို့နောက် နံနက် (၁၀:၃၀)နာရီတွင် သူကသီးသန့်မှာယူထားသော ခရိုမီယံကိုက်တပ် နေကာမျက်မှန်ကို တပ်ဆင်လျက် သူ၏ Stuty ကားဖြင့် နောက်တော်ပါအဖွဲ့နှင့်အတူ အရှေ့ပိုင်းမင်းဖစ်(စ်)ရှိ သွားဆရာ

ရွှေထောင်မှတ်တမ်းနှင့် ရာသီဥတုစမ်း

ဝန်ထံ သွားခဲ့သည်။ အဲ(လ်) ဗစ်(စ်)၏ သွားအချို့ပြုပြင်ရန် လိုအပ်လျက်ရှိသည်။ နောက်နေ့ ညမှစတင်၍ (၁၂)ရက်ကြာ ပို့(တ်)လင်မြို့ ဖျော်ဖြေရေးခရီးစဉ် မထွက်ခွာမီ အပြီးလုပ်လိုသည်။

သူတို့အဖွဲ့ ၈ရေ့(စ်) လင်အိမ်ကြီးသို့ ညသန်းခေါင်နီး ပါးအချိန်တွင် ပြန်ရောက်ကြသောအခါ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)နှင့် ဂျင်ဂျာတို့က အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြသည်။ နံနက်(၄:၀၀)နာရီတွင် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က ရက်ဘက်ဘောခေါ် တင်းနစ်ကဲ့သို့ ကစားနည်းကစားရန် တက်ကြွစွာ သူ၏ ဝမ်းကွဲဘီလီတို့လင်မယားကို

ခေါ်ခဲ့သည်။ သူတို့ကအဲ(လ်) ဗစ်(စ်)၏အပိုင်ကွင်းသို့ ထွက်လာကြသောအခါ မိုးသေးမိုးဖွဲလေးများ ရွာချလာသည်။

“ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကိုယ်တာဝန်ယူလိုက်မယ်”

ဟုအဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က ပြောကာ သူ့လက်များကို ဟန့်တားသည့်ပမာ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ မိုးကစဲသွားသည်။

“ကိုယ်ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ယုံကြည်မှု အနည်းငယ်ရှိရင် မိုးကိုရပ်စေနိုင်တယ်”

ဟုအဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က ပြောသည်။

စိတ်အားထက်သန်နေ

သည့် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က စင်တင်ဖျော်ဖြေပွဲ အဝတ်အစားများနှင့် တော်စေရေးအတွက် ရက်အတန်ကြာ ကိုယ်အလေးချိန်ချရန် ကြိုးစား စားသောက်ခဲ့မှုကြောင့် နွမ်းနယ်နေသည့် ကစားကွင်းတွင် သူက လွယ်ကူစွာမောပန်းလာသည်။ သို့အတွက် သူတို့က ဟိုဆော့ဒီရိုက်သာ လုပ်နေခဲ့ကြသည်။ နောင်တွင် စ,ပေးဘော

တစ်ခုကို အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က မုန်းဆချက်လွဲကာ ဘက်တံဖြင့် သူ့ညှို့သကျည်းကို အရှိန်ဖြင့်ရိုက်မိစဉ်က ကစားပွဲကို ရပ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် ဘီလီ

က အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)၏ဆံပင်ကို လျှော်ပေး၍ ခြောက်သွေ့စေသည်။ သူတို့စကားပြောကြစဉ် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က “အဲ(လ်)ဗစ်(စ်) ဘာဖြစ်နေသလဲ” ဟူသော စာအုပ်အသစ်ကို စိတ်စွဲလမ်းနေသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ယိုယွင်းလာမှုကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထားသည်။ အထူးသဖြင့် အမ်ဖက်တမင်းခေါ် စိတ်ကြွရှူးသွပ်ဆေးပြားနှင့် စိတ်ငြိမ်/အိပ်ဆေးအပေါ် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)အနေဖြင့် မှီခိုအားထားနေရမှုတို့ကို ရေးသားထားသည်။ အဆိုကျော်က စာရေးဆရာများ၊ သူ့ကိုယ်ရံတော် သက်တော်စောင့်များ ကိုဂရေ(စ်)လင်သို့ ခေါ်လာပြီး ကိုယ်တိုင်သတ်၍ အလေ့အကျင့်ကို ဖျောက်ပစ်မည်ဟု ဒေါသယူပုန်ထနေသည်။ သူ့ကို မည်ကဲ့သို့ သစ္စာဖောက်ရက်သည်ကို သူက နားမလည်နိုင်အောင် ရှိသည်။ ထို့နောက် စိတ်ပြေသွားကာ စင်မြင့်ပေါ်မှ သူ့ပရိသတ်ကို ပြောကြားမည့်မိန့်ခွန်းကို လေ့ကျင့်သည်။ သူ၏ ဆေးစွဲသော

အကျင့်အတွက် နှစ်စဉ်ဒေါ်လာတစ်သန်း အကုန်အကျခံနေသည်ကို သိသွားသော ပရိသတ်က သူ့ကို လှောင်ပြောင်လျှင် ပြောရန် မိန့်ခွန်းဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းလျကာ ထုံအန်းအန်းဖြစ်နေသော အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က ငိုပါတော့သည်။ ဘီလီက နှစ်သိမ့်ရသည်။

“အိုကေပါ။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ဘီလီလေးရေ ဒီပွဲဟာ ငါ့ရဲ့ အကောင်းဆုံးဖျော်ဖြေပွဲခရီးစဉ်ဖြစ်မှာပါ”

ဟု အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က သူ့ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောသည်။

နံနက်(၇း၄၅)နာရီတွင် အဆိုကျော်က အိပ်ဆေး၄/၅လုံး သောက်လိုက်သည်။ နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ဒုတိယအကြိမ် သောက်ခြင်းဖြစ်၏။ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က ကလေးဘဝကပင် အိပ်မပျော်သော ပြဿနာကို ကြုံရသည်စွာ ခံစားခဲ့ရသည်။ ရော့(စ်)ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်လာသောအခါ မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲမှု

ကြောင့် အရှိန်မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ တတိယအကြိမ် သောက်ရပေဦးမည်။ မနွေကပင် အစားကောင်း စွာမစားခဲ့။

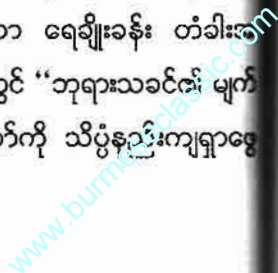
(၈း၀၀) နာရီခန့်တွင်

အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က ဂျင်ဂျာနှင့်အတူ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ အသက်(၂၀) စွန်းစွန်း မင်းဖစ်(စ်)မြို့၏ အလှဘုရင်မက သူမနိုးလာစဉ် အိုစာနေသော အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)အနေဖြင့် အိပ်ရန်ဆန္ဒစောနေကြောင်း ဖျော်ဖြေခရီးစဉ်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစွဲလမ်းနေကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိရသည်။

“အချစ်ရေ ကိုယ်ရေချိုးခန်းထဲကို ခဏသွားပြီး စာဖတ်ဦးမယ်”

ဂျင်ဂျာက နိုးလာကာ “အိုကေ ဒါပေမဲ့ အိပ်ပျော်မသွားနဲ့နော်” ဟုပြောလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့၊ မအိပ်ပါဘူး” ဟု အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က ပြောကာ ရေချိုးခန်း တံခါးဆွဲတွင်းတွင် “ဘုရားသခင်ဇာ် မျက်နှာတော်ကို သိပ္ပံနည်းကျရှာဖွေ

ရှုထောင့် ဖွဲ့သင်းနှင့် ရသနဲ့ ဗဟုဝေငါး

ခြင်း'' စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဆေးအရှိန်ဖြင့် အိပ်ပျော်စေမည့်အရေးကို စောင့်စားသည်။

*****

''မင်းဖစ်(စ်)၌ အဲ(လ်) ဗစ်(စ်)အတွက် တစ်နေ့တာကုန် ဆုံးတော့မည့်အချိန်တွင် သူ၏ ပွဲစီစဉ်သူ တွန်ပါကားက ပိုလင် မြို့တွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ပါကားက အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)၏ အလုပ်ကိစ္စများကို ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် အလယ်ပိုင်းမှစ၍ စီမံခန့်ခွဲခဲ့သည်။ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)အတွက် ဝင်ငွေကောင်းသော ဓာတ်ပြားကန်ထရိုက်များကို RAC ကနဦးနှင့်လည်းကောင်း၊ ဟောလီးဝုဒ် စတူဒီယိုများနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် စာချုပ်များကိုလည်းကောင်း ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ပါကားက ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မေလ(၁)ရက်နေ့တွင် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)နှင့် ပရစ်ဒီလာတို့ လက်ထပ်ပွဲအစီအစဉ်ကိုလည်း အသေးစိတ် ကိုင်တွယ်စီမံခဲ့သည်။ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများကိုပါ စိစစ်ကြပ်မတ်

လျက် သူ့လူဖုတ်ရန်စာအုပ်များကိုပင် ညွှန်ကြားရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ပါကားက အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)၏ဘဝကို စိုးမိုးလာသည်။

ယခုအခါ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)

၏ ဖျော်ဖြေရေးခရီးစဉ် အကြိုနေ့တွင် ပါကားက ပိုလင်ရှိ ရီရတန် ဟိုတယ်ကြီးတွင် တည်းခိုကာ လုံခြုံရေးကိစ္စနှင့် တီးဝိုင်းအဖွဲ့ဝင်များ၏ ဟိုတယ်ခန်းကိစ္စစသည်။

ဩဂုတ်လ(၁၆)ရက်နေ့၊ ညနေ(၂:၂၀)နာရီတွင် ဂျင်ဂျာက အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)၏ ရောမ

အိပ်ရာကြီးတွင် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရာ လစ်လပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူပြန်လာပြီး မအိပ်သေးဘူးလား? စာကြည့်ပီးပွင့် ဖွင့်ထားဆဲဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ခေါက်လျက် ''အဲ(လ်)ဗစ်(စ်) ဟန်နီ'' ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ဘာသံမျှမကြား၊ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုလှည့်၍ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ငိုက်ကျနေသည်။ ဒူးထောက်လျက် မျက်နှာအောက်တွင် လက်များကရိုနေ

သည်။ ဘုရားရှိခိုးနေသည့် ပုံစံ မျိုး၊ ထူးဆန်းစွာ ဤပုံစံဖြင့် လဲကျခဲ့ သည် ဟန် ရှိ သည်။ သို့ပေပင် သူ့ဘာကြောင့် ပြန် မထူးတာလဲ? ဂျင်ဂျာက ခေါ် လိုက်ပြန်သည်။ “အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)”

သူက သဘာဝမကျစွာ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ့ကိုယ်က အေးစက်နေပြီး ရောင်ကောင်းနေ သောမျက်နှာက ကြမ်းခင်းကော် ဇောနီတွင် နစ်မြုပ်နေသည်။ နှာ ခေါင်းမှ သွေးစက်များသီးနေ သည်။ သူ့အရေပြားက မရမ်း မည်းရောင်အကွက်များ သန်းနေ သည်။ ဂျင်ဂျာက အိမ်တွင်းဆက် သွယ်ရေး စကားပြောခွက်ကို နှိပ် လိုက်ကာ

“လုပ်ကြပါဦး အဲ(လ်) ဗစ်(စ်)မေ့သွားလို့” ဟုပြောလိုက် သည်။

အဖွဲ့သားများ၊ သက် တော်စောင့်များ ရောက်လာကြ ပြီး အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)၏ကိုယ်ကို ဘေးသို့စောင်းလိုက်သည်။ အ မှန်တရားကို သူတို့က သိလိုက် ကြပြီ။ သို့တစေ လူနာတင်ယာဉ်

ကို ခေါ်လိုက်ကြသည်။ အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးက အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)ကို မ သေပါနှင့်ဟု ငိုယိုတောင်းပန်နေ သည်။ အဖေဖြစ်သူ ဗာနွန်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားသည်။ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်) ၏ (၉)နှစ်အရွယ် သမီးဖြစ်သူ လီစာမာရီက မျက်လုံးပြူးလျက် ကြည့်နေသည်။

ဆေးရုံတွင် အရေးပေါ် အဖွဲ့က အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြ သည်။ သို့သော် မည်မျှသွေးရူး သွေးတန်းဖြင့် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ကြစေကာမူ ဂရေ့(စ်) လင်၏ သခင်ကို မကယ်နိုင်ကြ တော့။

နောက်ဆုံးတွင် အဲ(လ်) ဗစ်(စ်)၏ဆရာဝန် ဒေါက်တာ နစ်က မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာကာ ပြော သည်။

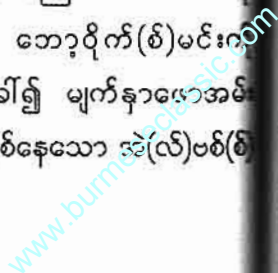
“သူသွားပြီ။ ဒီလောက မှာ မရှိတော့ဘူး”

(ဒေါက်တာနစ်အား တယ်နယ်ဒီပြည်နယ် ဆေးပညာ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့မှ လ(၂၀)ကာ

လအတွင်း အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)အား မှု ယစ်ဆေး ၁၂၀၀၀ မျှပေးခဲ့ခြင်း အတွက် အပြစ်ရှိကြောင်း ဆုံး ဖြတ်ခဲ့သည်။)

အဲ (လ်) ဗစ် (စ်) ၏ သတင်း ပြန့်နှံ့သွားချိန်တွင် ယောက်ျားများပင် အရှက်မရှိ ငို ကြွေးကြကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မှီတွယ်ထားရသည်။ အဲ(လ်) ဗစ်(စ်)ပရက်(စ်)လေကား အ သက် (၄၂)နှစ်အရွယ်တွင် သေ ဆုံးခဲ့၏။

လပေါင်းများစွာကပင် ကမ္ဘာကျော်အမော် အဆိုတော် က စကားပြောမိုက်ကရီဖုန်းဆီ သို့ လျှောက်သွားရန် မစွမ်းသကဲ့ သို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖျော်ဖြေရေး စင်မြင့်ပေါ်မှ မိနစ် (၃၀)မျှ ပျောက်သွားတတ်သည်။ ပရိသတ်များက အဲ(လ်)ဗစ်(စ်) ဘာဖြစ်နေသည်ကို တွေးနေကြ သည်။ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)ကတော့ သိ ပုံရ၏။ မကြာမီက တေးရေး ဆရာ ဘော့ဂိုက်(စ်)မင်းက ဖိတ်ခေါ်၍ မျက်နှာဖောအမ်း အမ်းဖြစ်နေသော အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)

ဗစ်(စ်)၏အခြေအနေကို ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ မေလ(၂၁)ရက်နေ့ကပင် မြင်တွေ့ခဲ့သည်။ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်) ၏ အခန်းတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လိုက်စဉ် ဒေါက်တာနစ်က အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)အား ကိုယ်လက်မ အီမသာ နုံးခွေအားယုတ်နေရာမှ တက်ကြွစွာပျော်မြူးနေသူအဖြစ် ပြောင်းလဲစေမည့် စိတ်ကြံရှားသွပ် ဆေးပြားများပေးရန် ပြုနေသည် ကို မြင်တွေ့ခဲ့သည်။ အဲ(လ်) ဗစ်(စ်)က အဆိုးရွားဆုံးအခြေအ နေတွင် ရောက်နေသည်။ သို့ သော် ပါကားက ခံစားချက်မရှိ ရက်စက်လွန်းလှပါ။ ကပည့်ဖြစ် သူအား

“မင်း ငါပြောတာ နား ထောင်စမ်း၊ အရေးကြီးဆုံးတစ် ချက်က သူဒီညမှာ စင်မြင့်ပေါ် ရောက်လာဖို့ပဲ” ဟု အော်ပြောခဲ့ သည်။

*****

အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)ကိုချစ် သော ပရိသတ်များက မင်း ဖစ်(စ်)မြို့သို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ စုပြုံ လာရောက်ကာ နောက်ဆုံး

တ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ သီချင်း တစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ “တိတ်တခိုး ထွက်ပြေးသွားခဲ့သူ” တဲ့။ မိန်း တလေးတစ်ဦးကို စွန့်ပစ်ထွက် ပြေးသွားတဲ့ သူတစ်ယောက်

အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ သေ တော့မယ့် လူတစ်ယောက်အ ကြောင်း” ဟုပြောခဲ့သည်။
ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး တာဝန်ခံ တွန်ပါကားက အဲ(လ်)

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့် များနှင့် ရသစုံဗဟုဝေ

ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပါ
 ကားကမူ နယူးယောက်သို့ လေ
 ယာဉ် လက်မှတ်ယူ၍ RAC
 ဓာတ်ပြား ကုမ္ပဏီနှင့်တွေ့သည်။
 ထိုကုမ္ပဏီသို့ သူ့လူအဲ(လ်)ဗစ်(စ်)
 က သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင်
 အခြား ဖျော်ဖြေသူများထက်
 သီချင်းတိပ်ခွေနှင့် ဓာတ်ပြားများ
 ရောင်းချခဲ့သည်။ (၂၄)နာရီအ
 တွင်း ဆိုင်တိုင်းမှ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)
 ၏ သီချင်းများကို တွင်ကျယ်စွာ
 ရောင်းချနိုင်မည်ကို မျှော်လင့်
 လျက် RACကို ဓာတ်ပြားစက်ရုံ
 များအား ငွေပိုပေးကာ (အခြား
 အော်ဒါများကို ဘေးဖယ်ထားစေ
 လျက်) အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)ဓာတ်ပြား
 များကို အဆက်မပြတ်ထုတ်လုပ်
 စေရန် အကျပ်ကိုင်ခဲ့သည်။
 ထို့နောက်တွင်မှ သြဂုတ်လ(၁၈)
 ရက်နေ့တွင် မင်းဖစ်(စ်)မြို့သို့
 အဲ(လ်)ဗစ်(စ်) အသုဘအခမ်း
 အနားအတွက် ရောက်လာခဲ့
 သည်။ သတင်းဂျာ နယ်သမား
 တို့၏ ရဟတ်ယာဉ်များက
 ကောင်းကင်တွင်ပျံလျက် စွတ်စို
 နွေးထွေးသော လေထုတွင် ပရစ်

သံများက ငြီးငွေ့ဖွယ်စူးရှစွာ
 မြည်နေသည်။

***

၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင်
 အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က မည်သည့်အနု
 ပညာရှင်နှင့်မျှမတူဘဲ မီးတောင်
 ကြီးပေါက်ကွဲသည့်ပမာ ဖျော်ဖြေ
 ရေးစင်မြင့်တွင် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့
 သည်။ မိန်းကလေးများက အရူး
 အမူးပင် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)၏ဇာတ်
 စင်အနောက်ရှိ အဝတ်လဲခန်း
 တွင်းသို့ ဇွတ်အတင်းတိုးဝင်
 ရောက်ကာ ၎င်း၏အဝတ်များကို
 ဆုတ်ဖြဲရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်
 အထိပင်။ ပါကားက တစ်နှစ်အ
 တွင်း အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)ကို ဂီတလော
 ကတွင် အရောင်းရ အတွင်
 ကျယ်ဆုံး အနုပညာရှင်အဖြစ်
 ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)
 အမည် အမှတ်တံဆိပ်အဖြစ်
 အသုံးပြုကာ ကုန်ပစ္စည်း(၇၈)မျိုး
 ကို လိုင်စင်ယူလျက် လက်
 ကောက်၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေး၊
 အရပ်များ စသည်တို့ကို ရောင်း
 ချခဲ့ရာ ဒေါ်လာ(၂၂)သန်း ရရှိခဲ့
 သည်။ ရုပ်မြင်သံကြား အစီ

အစဉ်များတွင်လည်း ပေါက်
 မြောက်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ “အ
 သည်းကွဲဟိုတယ်” (Heart
 Break Hotel) သီချင်းဓာတ်
 ပြားသည် လျင်မြန်စွာပင် ချပ်
 ၇၀,၀၀၀ ရောင်းနေရသည်။
 တစ်ချိန်က ညကြေးဒေါ်လာ
 (၃၀၀)မျှသာရခဲ့သော အဲ
 (လ်)ဗစ်(စ်)မှာ ရုပ်မြင်သံကြား
 အစီအစဉ်တစ်ခုတွင် သုံးကြိမ်မျှ
 အသုံးတော်ခံအဖြစ် ဒေါ်လာ
 ၅၀,၀၀၀ ရရှိခဲ့ရာ ရုပ်/သံအစီအ
 စဉ်တွင် ကြေးအမြင့်ဆုံးပင်။

(ထို့နောက် နယ်လှည့်
 ဖျော်ဖြေပွဲ အစီအစဉ်တစ်ခုအ
 တွက် ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်လာ
 ၂.၃ သန်းရရှိခဲ့သည်။)

ပြီးလျှင် ဟောလီးဝုဒ်
 အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)ပရက်(စ်)လေက
 ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုကို အစမ်း
 ရိုက်ပြရာ အားလုံးအံ့အားသင့်ခဲ့
 ကြရသည်။ သူက ပင်ကိုသရုပ်
 ဆောင် အရည်အသွေးရှိသည်။
 ထိုခေတ်က နာမည်ကျော် James
 Dream နှင့် Marlon Brando တို့
 ပုံများ။ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)၏ ပထမ

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသစုံဗဟိုဓာတ်

ဆုံးရုပ်ရှင် Love Me Trander သည် နယူးယောက်မြို့၌ ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ(၁၅)ရက်နေ့ တွင် ရုံတင်သောအခါ အရွယ်စုံ ဖရိုသတ် ၂၀၀၀ မျှမက ကွေ့ ကောက်ကာ ဘလောက်ပေါင်း များစွာ ရှည်လျားအောင် တန်းစီခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် Loving You ဇာတ်ကား။ အဲ(လ်) ဗစ်(စ်)က အရည်အသွေးရှိသည်။ ပါကားက ထိုအရည်အသွေးကို ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်စွာ သရုပ်ဆောင် လောကတွင် အံ့ဖွယ်ဖြစ်အောင်

ဖန်တီးခဲ့သည်။ သို့သော် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်) အတွက် အရာအားလုံး အဆင် ချောသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ အသက်(၂၁)နှစ်ရှိ ထွန်းတောက် သောကြယ်ပွင့်က သတင်း ထောက်များကို “စင်တင်ပွဲတွေ မှာ ပရိုသတ်အရူးအမူး ဖြစ်တာ ကိုမြင်ရတော့ ကျွန်တော်ငိုချင် လာတယ်”ဟု ပြောခဲ့သည်။ အောင်မြင်ကြီးပွားမှုက မြန်ဆန် လွန်းလှသည်။ ယခုအခါ စစ်တပ် ကလည်း စစ်မှုထမ်းရန်ခေါ်မည်

ဟု အသံမြည်လာသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ် ဘာသာရေးပွဲတော် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်) က သူ့အိမ်သစ်ကြီးတွင် ပျော်ရွှင် နေရမည့်အစား သူ၏ဘုန်းတော် ကြီးအား “တပည့်တော်ဟာ စိတ်အညစ်ရဆုံး လူငယ်တစ် ယောက်ပါ” ဟုပြောခဲ့သည်။ ထိုနှစ် ကုန်တွင် နှစ်,နှစ်စစ်မှုထမ်းခဲ့ရ သည်။ သို့သော် Jailhouse Rock ဇာတ်ကားအပြီးတွင် King Cre-

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်ရသစရာများ

ဝါကားရိုက်ရန် ရက်(၆၀) ဆိုင်း ငံ့ပေးခဲ့သည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် မိခင် သေဆုံးခဲ့ရာ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)မှာ ဖြေ မဆည်နိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အထီး ကျန်လျက် စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် ဆေးများကို မှီဝဲသည်။ နဂိုကပင် နေ့ဘက်တွင် စိတ်ကြွဆေးများ သုံးလျက် ညဘက်တွင် စိတ်ငြိမ် ဆေးများ သုံးစွဲလာခဲ့သော အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)မှာ ဆေးစွဲတော့ သည်။ သူက ဆေးများမပြတ်ရရှိ ရေးအတွက် ကိုယ်ပိုင်ဆေးဆိုင် တစ်ဆိုင် ဝယ်ယူထားမယ်ဟုပင် နောက်ပြောင်ပြောဆိုခဲ့သည်။

စစ်မှုထမ်းရာမှ ပြန်လာ သောအခါ ချောမောလှပပြီး သေးသွယ်သွယ်နှင့် ပီပြင်သော ရုပ်သွင်ဆောင်နေသော်လည်း လူကမူးနောက်နောက် ဖြစ်နေ သည်။ ပြီးခဲ့သောညက မိန်းက လေးမိတ်ဆွေသစ် ပရစ်စီလာ နှင့် အပျော်ကျူးခဲ့သည်လေ။ ခပ် ရိုးရိုးနှင့် သန့်ရှင်းသော အဲ(လ်) ဗစ်(စ်)က က ဥရောပမှ ပြန် လာသောအခါ အမေရိကန်မှ

ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ်ကလို လူငယ် လေးမဟုတ်တော့ဘဲ လိင်အ ပျော်ကျူးသော လူကြီးတစ် ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ၏ရုပ်ရှင်များ၊ ဓာတ် ပြားများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ် လာခဲ့သည်။ သို့သော် နေ့နှင့်ည ပြောင်းလဲသွားသောဘဝတွင် စိတ်ကြွဆေးနှင့် မူးယစ်ဆေးတို့ က စိုးမိုးလာခဲ့သည်။ စိတ်ကစဉ် ကလျားဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ပေါက်ကွဲတက်လာသည်။

စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ခေတ်ပေါ်တေးများ၊ ရွက်ကြမ်း ရေကျိုရုပ်ရှင်များကို စိတ်ကုန် လာသည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်များ တွင် သူ၏မကျေနပ်စိတ်၊ အလို မပြည့်စိတ်များက ဖိစီးလာသည်။ ပရစ်စီလာနှင့်ညား၍ သမီးလီစာ ပင် ရရှိပြီးခဲ့သော်လည်း ဖျော် ဖြေရေးခရီးစဉ်များတွင် သုံးစွဲရန် ဆေးများက မရှိမဖြစ်လိုအပ်လာ သည်။ ဒေါက်တာနစ်က အဆင့် ခြောက်ဆင့်သတ်မှတ်ပေးသည်။

ဆေးများတွင် တက်(စ်)တိုစတီရိုး၊ အက်ဖက်တမင်း၊ ဒီလောဒစ်၊ အက်စီးဒရင်း၊ ဒီမီရော(လ်)၊ ကွာလုဒ်နှင့် အမစ်တယ်(လ်)ဆေးများ သက်သောင့်သက်သာ အိပ်ပျော်စေသော ဆေးများပါဝင်သည်။

ပရိသတ်က အဲ(လ်)

ဗစ်(စ်)တစ်ယောက် ရိုးရိုးနေမကောင်းဖြစ်နေသည်ဟု ထင်နေကြသည်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၌ သူ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာများတွင် သွေးများစုခဲခြင်း၊ နှလုံးရောင်ခြင်း၊ သွေးချိုကျဆင်းခြင်းများ ပါဝင်သည်။ အသည်းကလည်း ပုံမှန်ထက်နှစ်ဆ ကြီးနေသည်။

အူမကြီးက ဖောင်းကြွနေသည်။ ကိုယ်အလေးချိန်ကလည်း (၈၀) ကီလိုမှ (၁၁၁)ကီလို(ပေါင် ၂၄၈ ခန့်)ထိ သုံးနှစ်အတွင်း တိုးတက်လာခဲ့သည်။ သူက ထိုကိစ္စကို ညှိနှိုင်းမှုိုင်းဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတစ်ဆက်တည်းသော ဝတ်စုံနှင့် အလျော့အတင်းပြုလုပ်နိုင်သော ကော့ဆက်တို့ဖြင့် ဖုံးဖိခဲ့သည်။

အယ်(လ်)တန်ဂျန် ဒိုင်ယာနာ၏ အသုဘတွင် ဂုဏ်ပြုသီချင်းရေးစပ် သီဆိုခဲ့သူ ဆာဘွဲ့ရဂီတပညာရှင်(စ်)က အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့စဉ် အခြေအနေကို ပီပြင်စွာတွေ့မြင်ခဲ့သည်။

“သူ့မှာ လူတွေဒါစင်နဲ့ချီပြီး ဝိုင်းနေကြတယ်။ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပြုစုနေကြတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ လူသေတစ်ယောက်လိုပါပဲ”

အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လယ်ရီကို သူထင်ပေါ်စအချိန်တွင် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဖျော်ဖြေရေးအလုပ်ကို ရပ်ပစ်ချင်ကြောင်း၊ ဘဝတွင် အရေးကြီးသောကိစ္စများကို လုပ်

ရွှေတောင်ရွာခင်းနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ဆောင်လိုကြောင်း။ တကယ်
တော့ မင်းကိုယ့်ကို ဘုန်းကြီး
ကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှာပေးစေ
ချင်တယ်”

နှစ်အတန်ငယ် ကြာ
သောအခါ အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က အ
နားယူရန် အသည်းအသန်လို
အပ်ချိန်တွင် ပရစ်စီလာနှင့်ကွဲခဲ့
ရာ သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ပျော့
ယိုင်သွားခဲ့ပြန်သည်။ မူးယစ်
ဆေးစွဲဘဝတွင် တစ်ပတ်လည်
ပြန်တော့၏။ လယ်ရီက အစား
အသောက်နှင့် အားဆေးများစား
ရန် အကြံပြုသည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်
မတ်လတွင် အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)က
အနားယူလျက် ကျန်းမာရေး
ကောင်းလာစေရန်လုပ်မည်ဟု
ကတိပြုသည်။ သူ့ဘဝတွင်
လည်း အပြောင်းအလဲ ပြုလုပ်
မည်ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချသည်။ ပါ
ကားကိုလည်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်

မည်ဟု ခိုင်မာစွာဆုံးဖြတ်ထား
ကြောင်း။ “လယ်ရီ မင်းကိုငါက
ကတိပေးတယ်ကွာ။ အဲဒါကို ငါ
လုပ်မယ်” ဟုပြောခဲ့ကြောင်း
လယ်ရီက အမှတ်ရသည်။

နွေအကုန်တွင် လုပ်ဖြစ်
အောင်လုပ်မည်ဟု အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)
က ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့
ဘဝကို လွတ်ကင်းအောင် ရုန်း
ထွက်ရန် အခွင့်အရေးက
ရောက်မလာခဲ့တော့ပါချေ။

***

ဗြိတိသျှ ဂျာနယ်လစ်
ခရစ်(စ်)တိုဖာဟပ်ချင်းက ၁၉၉၃
ခုနှစ်တွင် ပါကားကို တွေ့ဆုံမေး
မြန်းခဲ့သည်။ ဉာဏ်များ၍ ပါးနပ်
သောမန်နေဂျာ အဘိုးကြီးမသေ
ဆုံးမီ လေးနှစ်ကဖြစ်သည်။

“အဲ(လ်)ဗစ်(စ်)ဟာ ခင်
ဗျားမှာမရှိခဲ့တဲ့ သားလေးတစ်
ယောက်ပဲ မဟုတ်လား?” ဟု စူး

စမ်းစပ်စုခဲ့သည်။

“ကျုပ် ရိုးသားရပီ
မယ်” ဟု ပါကားက ဖြေခဲ့သည်။

“ကျုပ်သူ့ကို သားတစ်
ယောက်လို ဘယ်တုန်းကမှ မ
မြင်ခဲ့ဘူး။ သို့သော် သူဟာ ကျွန်
အမြဲ လိုလားတောင့်တခဲ့တဲ့
အောင်မြင်မှုပါပဲ”

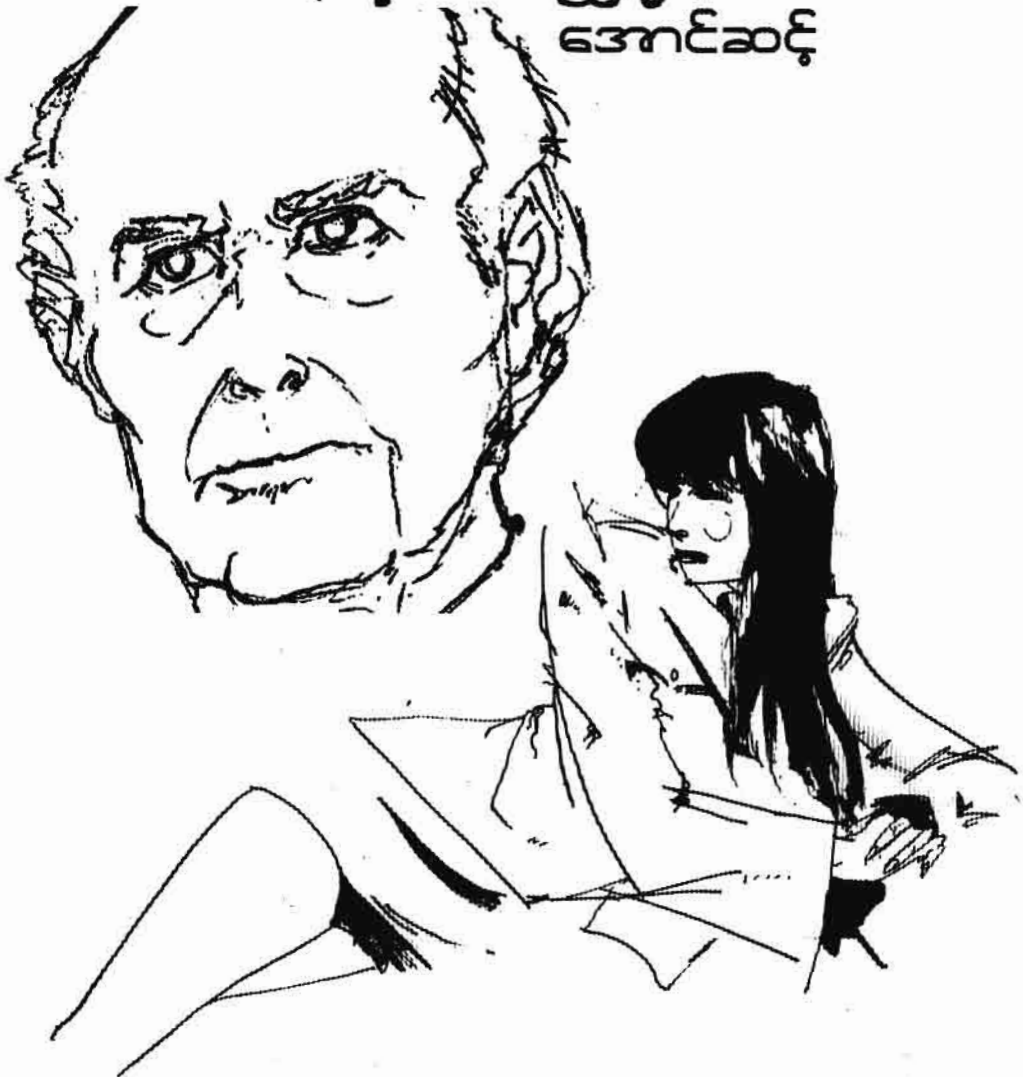
(အောက်တိုဘာ /
၂၀၀၃ ထုတ် Reader's Digest
မဂ္ဂဇင်းပါ Alama Nash ရေး The
Colonel The King ကို အနည်း
ငယ်ချဲ့၍ ပြန်ဆိုသည်။

စိန်ဝင်းမော်

၂က / နှစ်ထောင်ကျော်

(ရသဝတ္ထု)

ဒေါက်ဆင့်

၂က/နှစ်ထောင်ကျော်

ပင်စင်ယူခါနီးကျမှ မိတ်

သည်။

အောင်ဆင့်

ဆွေတစ်ယောက်၏ ကားရောင်း
ကားဝယ်ကမ်းလှမ်းမှုကို ဘီယာ
ဆိုင်မှာပင် စားပွဲကိုလက်သီး
ဆုပ်နှင့်ထုရင်း

မနက်ဆို ... အိမ်ရှေ့
အုတ်နံရံပေါင်ပေါ်တွင်
လေးတွေ ဆန်ကျွေးနေကျ
တိုင်း ဦးသိန်းဇံဆန်ကျွေးကာ
အပုံလေးတွေလုပ်မည်။ ပြီးလျှင်
... သူဝါသနာပါစွာ ကလေးတစ်
ယောက်လို ငါးပုံးနှင့်မွေးထား
လေသော အလှငါးလေးတွေ
နိုင်ငံခြားဖြစ် ငါးအစားကျွေးရင်
သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု
တောင်း၍ ကျွေးမည်။

“သိပ်ကောင်းတယ်”

“ငါ .. အခုလို အိမ်

ထောင်ရေးစည်းဖောက်ဖြစ်အောင်
ဖောက်ပြန်ဖြစ်အောင် အဓိက
လုပ်လိုက်တဲ့ တရားခံက မင်းပဲ
မခင်ညွန့်ရေ”

“နောက် ကျုပ်ကိုခင်
ရင် ဒီကားအမျိုးအစား၊ အဆင့်
အတန်း ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ
စကားမစပ်နဲ့။ ကျုပ်အမုန်းဆုံး
ကားပဲ မှတ်ထား”ဟူ၍ အော်
ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောခဲ့ဖူးသည်။

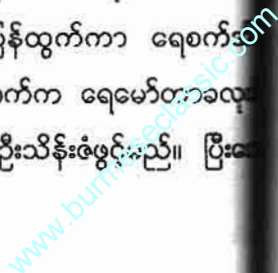
အနီးကုသိုလ်ကိစ္စ
ရပ် ပြီးလေသည်နှင့် အိမ်မှုကိစ္စ
၏ အရေးကြီးဆုံး ရေကိစ္စ(ခ
တင်ရေမောင်းကိစ္စ) စတင်လုပ်
တော့သည်။ အိမ်ထဲက မီးအ
မြင့်စက်ကို အဝင်မီးအား ၂၂
မိုအား ပြည့်မပြည့်ကြည့်။ မပြည့်
ကအားတင် ခလုတ်ဖြင့်တစ်
သေချာပြီ ရေမော်တာဖွင့်လို့ရ
အနေအထားရောက်ပါက အ
ပြင်ပြန်ထွက်ကာ ရေစက်
အောက်က ရေမော်တာခလုတ်
ကို ဦးသိန်းဇံဖွင့်သည်။ ပြီး

သောက်လက်စ (ယိုးဒ
ယား)ထိုင်းနိုင်ငံဖြစ် ဘီယာဘူး
ခွံကို လက်နှင့်ဖျစ်ညှစ်ရင်း ဇနီး
သည် ဒေါ်ခင်ထားညွန့်ကို စေ့စေ့
ကြည့်ရင်း အံကြိတ်ရင်း အသံ
ကိုထိန်း ထိန်းအုပ်အုပ် ပြော
လိုက်သူက ဦးသိန်းဇံ။

***

ကနဦး။ နိုင်ငံတော်က
ပေးသနားလေသော မာစဒါဂျစ်
လေးနှင့် ရုံးဆင်းရုံးတက်လုပ် ဆို
ကတည်းက ဦးသိန်းဇံမှာ ကား
တို့၏သဘောတရားအချို့ (ဆီ၊
ရေ၊ လေ၊ ဝိုင်)လောက်တော့
ပြစ်ချက်ကောင်းကောင်း ရှာ
တတ်သူပါ။

ထိုကား၏ အမည်အ
မျိုးအစားမှာ “အိုပယ်”ဖြစ်လေ
သည်။ ဦးသိန်းဇံ အငြိမ်းစားယူခဲ့
ပေမယ့် စုဆောင်းငွေလေး ဘာ
လေးကို ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်ထား
ညွန့်က ကုန်သည်ပွဲစား သား
သမီးဖြစ်ခဲ့သူမို့ အချေးအချဲ့
အပေးအယူ အတိုးအပွားလုပ်
တတ်သူဖြစ်ရကား ... မိသားစု
ဝင်ငွေအတွက် (ဦးသိန်းဇံတို့အ
တွက်)သိပ်အမှုခဲ့ ... ။ ကျောင်း
မပြီးသေးသည့် သမီးအငယ်ဆုံး
စားရိတ်အတွက် ဒေါင်ဒေါင်မြည်
ဖန်ဆင်းရုန်းကန် နေနိုင်ကြလေ

ထွင် ရေစက်၏ လေပိုက်ခလုတ်
အားကို ရှူးခနဲပိတ်ကာ လေ
ထွတ်ပေးမည်။ အဝီဇီတွင်း သ
ဘောအရ လေလွှတ်မှ ရေထွက်
သည်ကော။

သူ့အနီးက အဝီဇီရေ
တွင်း ပိုက်ငုတ်ပြာမှ ကနဦးထွက်
ရေ(တွင်းအောင်းရေ) တဝေါဝေါ
ကို ဦးသိန်းဇံ ဆန်းစစ်လေ့လာ
သည်။ သဲအနယ်အနှစ်တွေပါ၊
ပေါ့။ ဤသည်ကို သူနံနက်တိုင်း
မ်းသပ်ကြည့်သည်။ ဂရုတစိုက်
ကို သူကြည့်တာမျိုး။

“အဝီဇီတွင်းဆိုတာ လူ
(ယောက်ျား)နဲ့ သိပ်တူတာ။ ပုံ
မှန်လူ့သဘာဝအတိုင်းခန္ဓာကိုယ်
ထဲကနေ ထွက်စရာရှိတာကို သူ့
အချိန်နဲ့သူထွက်ပေးမှ ကောင်း
တာမျိုး။ အဝီဇီတွင်းဆိုတာက
ရေကိုမှန်မှန် မောင်းထုတ်ပေး
လေမှ တော်ကာကျမည်။ အ
နယ်အနှစ် သဲကြောပိတ်သွားရင်
တွင်းပျက်ကရောပဲ ဦးလေးရ
...”

သူ့တတ်သိထားလေ

သော ကျန်းမာပေဒအရရော ရေ
တွင်းတူးဆရာ သြဝါဒနှင့် ရော
သမမ္မေကာ ဦးသိန်းဇံဆင်ခြင်သ
ဘောပေါက်သည်မှာ ရေကိုမှန်
မှန်ထုတ်ဖို့ မောင်းဖို့ ....

ပြီးလျှင် လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ
ထုတ်သင့်သည်တို့ကိုလည်း (ရေ
တွင်းအောင်းရေကဲ့သို့) မှန်မှန်မ
ဟုတ်တောင် တစ်ခါတစ်ရံ စွန့်
ထုတ်ပေးဖို့ကိုပါ ဦးသိန်းဇံ ဂရု
တစိုက်ကြစည်တတ်သည်။

အလျင် ဝန်ထမ်းဘဝ
ကတည်းက လူငယ်လေးတွေ
နှင့်ပါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတူ
ထိုင်ရင်း ခေတ်စကားတွေဘာ

တွေစုံစုံလင်လင် ရောက်တတ်
ရာရာ။ ရင်းနှီးစွာပေါင်းတတ်ခဲ့
သူမို့ ဘယ်နေရာဘာကောင်း
သည် ဘာရှိသည်ကအစ ဘယ်
အရွယ်လေးတွေက ဘယ်လို
ကောင်းသည် အဆုံး ဦးသိန်းဇံ
နောကျနေပြီးသား။

အငြိမ်းစားပေတည့် ဦး
သိန်းဇံဝင်ငွေမဲ့သော်ငြား နှုတ်
အားဖြင့်ငွေဝင်အောင်တော့ ကြံ
ဖန်တတ်သူတည်း။ အောက်
တိန်းဓာတ်ဆီ(ခေတ်မစားခင်က)
ဓာတ်ဆီခေတ်ကဆို နိုင်ငံတော်
ပေးသနားသော မာစဒါလျစ်၏
ရပိုင်ခွင့်ဓာတ်ဆီတို့သည် အဆိုပါ

မော်တော်ကားအရိုင်းပလပ်က သိပ်မစားလိုက်ရပါပဲ။ ကျိုက္ကစံ ဘုရားနားက ဓာတ်ဆီအဝယ် ဆိုင်သို့သာ အပတ်စဉ်ရောင်းနေ ကျပင် ...။ ရောင်းနေကျ။

မာစဒါဂျစ် ကားသံ လေး ပွမ်ပွမ်မြည်သံပေးလိုက်ပြီး ဆီပုံးလေးတွေဘေးသို့ ကားထိုး ရပ်လိုက်သည်နှင့် “အန်ကယ် ကြီးထုံးစံအတိုင်း ပုံးနဲ့ကားထဲက အကုန်လုံးကော ရောင်းမှာပဲ လား” ဟု ဆီးကြိုကြသည်က အဝယ်တော်ဆိုင်က ဓာတ်ဆီပိုက် ကိုင်ကောင်လေးတွေ ...။

“ထုံးစံအတိုင်းပဲဟေ့ .. ကောင်လေးတွေ .. တရုတ်ကြီး ပြောသလိုပဲကွာ .. ငါကလည်း နိုင်ငံတော်က ကျွေးတာဆိုလို့ ဒီ အရည်လေးပဲရှိတာ ...”

ကလေးတွေ ပြောနေ ကျသကဲ့သို့ ရှက်လည်းရှက်ပါ သည်။ မရှက်လည်းမရှက်ပါဘူး ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့် မျက်နှာပေးမျိုးနှင့် ဦးသိန်းဇံ တို့ ပြန်ပြောနေကျ စကားလေးပါ။

ဦးသိန်းဇံက အနီနိုင်ငံ တော် မာစဒါဂျစ်မော်တော်ကား ကြောင့် ကားစီးရသော အရသာ ကို စွဲသွားတာဟု ပြော၍ရပါ မည်။ ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်ထားညွန့် ကို ငယ်မူလေးဖြင့်ချော့ပြီး ပူဆာ သောအခါ အောက်ကားတစ်စီး ဝယ်ခွင့်ရခဲ့သည်မှ ယနေ့အထိ စီးနေသော နှစ်ကကြီး(၂၇) နှစ် ထောင်ကျော်၊ မော်ဒယ်ကျပြန် တော့ အတော်ကြီးအောက်သည့် ဒီတံ။ ၁၉၈၀။ ဆေးဘော်ဒီလေး ကို နောက်ဆုံးအံ့နာက ကောင်း ကောင်းလေးမွန်းမံထားလေတော့ ကားလေးက SUNNY ဆိုသည့် အတိုင်း နေရောင်အောက်မှာ အသစ်လေးလို တောက်တောက် ပပလေးရယ်။

မိန်းမ ဝယ်ပေးထား သော ဆန်နီပစ်ကပ်ကားလေးက ဉာဉ်ကောင်းသလောက် သူ့ကို ဝင်ငွေရှာပေးတတ်လေသည်။

“အသက်ရေ တို့တစ် တွေ အသက်လေးရလာသလိုပဲ ပေါ့ကွယ် ... ကားကလည်း ဆီ

စားလွန်းနေတယ်။ ပလပ်ပွေ့ မကောင်းဘူး။ အဲဒါ ကိုယ် ပစ်ချင်တယ်ကွာ။ အဲဒါ ဝယ် အင်ဂျင်ပန်ကလပ်ကိုပဲ လဲချ တယ်။ ပေးပါဦးကွာ တစ်သော လောက်”

“ကဲ ... ရော့ရော့” ဟု ကာ မပေးချင်ပေးချင် ထုတ်ပေး လိုက်လေသော ဇနီးသည်၏ တစ်သောင်းသည်ကား ဦးသိန်း ဇံ အတွက် သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် ...

ဒေါ်ခင်ထားညွန့်က အတိုးအချေး ရွှေငွေကိစ္စကိုသာ နားလည်တတ်ကျွမ်းသောသူ ကာတစ်စီးမှာ ဘာတွေတပ်ဆင် ထားသလဲဆိုတာ သိဖို့မဆိုထား နှင့် အပို(အရန်)ဘီးတစ်ဘီး ကာ ပေါ်မှာရှိတာတောင် သူမက သိ သူမဟုတ်။

ပိုက်ဆံရပြီဆိုသည်နှင့် ကားဝပ်ရှော့ကို ဦးသိန်းဇံ သူ ဆန်နီကားဖြူလေးကို မောင် ကာထွက်မည်။ ဓာတ်ဆီရောင်း နေကျ ဆိုင်နားက လက်ဖက် ရည်ဆိုင်သို့သွားကာ အချိန်ဖြုန်း

ငွေဖန်တီးရန်)ကားကိုထောင်ထဲ တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားပြီး မနက် ကတမင်ယူသွားကာ အသစ်လဲ ပြီးကြောင်းထင်ရှားအောင် ခေါ် ခင်ထားညွှန်ရှေ့မှာ သက်သေပြ လိုက်ခြင်းပင်။ ငွေတစ်သောင်းက တော့ ကားခေါင်းခန်း ဝိုးတက် ထားသည့်နေရာမှာ သိုဝှက်ခဲ့ပြီး သား။ ပိုင်ပါလေ။

*****

ဒေါ်ခင်ထားညွှန် သိပ် အမောမခံနိုင်တော့သည်မှာ ကြာ ပြီမို့ ဦးသိန်းဇံက အောက်ဘက် ရတနာအိမ်ရာနားက အောင် ရတနာအထူးကုဆေးရုံခေါ်ကာပြ ပေးစဉ် အဖြေထွက်လာသည်။

“သွေးဆုံးပြီး အမော ဖောက်နုလုံးရောဂါ” တဲ့။ ဤက ဆရာဝန်က ခေါင်းစဉ်တပ်ခြင်း။

ဦးသိန်းဇံက ဆရာဝန် မဟုတ်သော်လည်း သူ့စိတ်ထင် ရာ သူ့အမည်ပေးလိုက်စဉ် ဒေါ် ခင်ထားညွှန်က လင်တော်မောင် ကို ငယ်မူချစ်စဖွယ် မျက်စိချီပစ် သည်။

တာ တစ်နာရီလောက်နေပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်မည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်သည် နှင့် သူ့လက်ထဲက အသင့်ကိုင် ဘာသည့် အင်ဂျင်ကလပ်ဟောင်း ခြလုံးထည့်ထားသော စက္ကူဘူး သားကိုဖွင့်ကာ

“အသက်ရေ သည်မှာ ဩည့်ပါဦး အချိန်မီလဲလိုက်ပေ ညို့သက်ရေ ... ကားဆရာလေး ဘပြောတာ အင်ဂျင်ကိုထိခိုက် ဘာမှမယ့်အဆင့်ရောက်နေပြီ။ ဘော်ပါသေးရဲ့ မင်းကျေးဇူးပဲကွာ ခစ်သောင်းကုန်သလောက်

တန်ပါတယ်ကွာ ... ”

နိုင်ငံတော် သူ့အထက် အရာရှိတွေ တော်တော်များများ က သူတို့သင်ကြားပေးလိုက်လေ သော “သရုပ်ဆောင်ပညာ”ကို လည်း ဦးသိန်းဇံ တတ်မြောက် သင့်သလောက် တတ်သူတည်း။

အမှန်စင်စစ် လွန်လေ ပြီးသော နောက်ဆုံးသုံးလက လဲ လှယ်တပ်ဆင်တုန်းက ဝပ်ရှော့ ကဖြုတ်ပေးလိုက်သော ကား ပလပ်အဟောင်းလေးလုံး။ ဘူး အသစ်ထဲမှာ ပြန်ထည့်ပေးလိုက် ခြင်းကို (အချက်ကျကျ တစ်နေ့

“ကိုယ့် အထင်က တော့ မင်း ငါနဲ့ခွဲခွဲအိပ်တာကနေ သွေးလေချောက်ချားပြီး ဒီရောဂါ ဖြစ်တာနေမှာ”

စကားအကြောင်းအစ ကောက်ကာငင်ကာရသွားသော ဒေါ်ခင်ထားညွန့်က သူ့ကျန်းမာ ရေးနှင့် အိမ်မှုကိစ္စမှာ မောမော နေကြောင်း။ သို့ကြောင့်ပင် သူ့ ညီမတွေနေသော ဖျာပုံဘက်က အိမ်အကူတစ်ယောက်မှာထား ကြောင်း။ အိမ်တွင်း စည်းကမ်း တကျနေသင့် ရှောင်သင့်ဆောင် သင့်သည့် အကြောင်းတွေကိုပါ အိမ်ညော်ခန်းတွင် ရှည်လျားစွာ မိန့်ခွန်းချောတော့သည်။

ဒေါ်ခင်ထားညွန့်က လည်း ကိုယ့်လင်ယောက်ျား အပွေးကို ကောင်းကောင်းကြီး ကို သိလွန်းသည့် မိန်းမတစ် ယောက်။ ကားအကြောင်းနားမ လည်ပေမဲ့ ယောက်ျားအကြောင်း တော့ လင်အငြိမ်းစား မယူခင်က တည်က ကောင်းကောင်းသိထား သူ။ ကော်ပိုရေး ရှင်းခေတ်တုန်း

က ဘာသံညာသံလေးတွေ သဲ့ သဲ့ကြားဖူးသည်။ ပဲခူးကို စာရင်း စစ်ထွက်သည်ဆို ပါကာ သူ့ ယောက်ျား ဘာတွေလုပ်ခဲ့သည် ကို သူ့သဲလွန်စရုတတ်သူ ...။

ညအိပ်ပြန်လာသည် ပုဆိုးကို ဘယ်တော့မှလျှော်မပစ် ဘဲ နေပူလှန်းပစ်ပြီး ပုဆိုးပေါ်မှာ ခရေစေ့တွင်းကျ မှန်ဘီလူးဖြင့် မကြည့်ရုံတမည် သဲလွန်စရု လျှင်တွေ့သည်ချည်း။

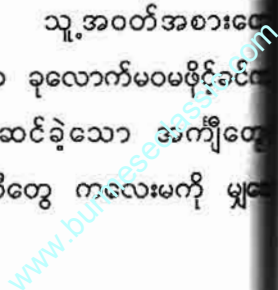
မည်သို့ဆိုစေ မပြောဘဲ ရန်မလုပ်ဘဲ မသိချင်ယောင်သာ ဆောင်နေခဲ့သည်သာချည်း။ ယောက်ျား၏ “ဖ”ကို သိသော မိန်းမက ဆွေမျိုးနီးစပ်အိမ်ဖော် နှင့် ပြဿနာမတက်ရေးအတွက် ကြိုတင်မိန့်ခွန်းချောခဲ့ပုံရပါသည်။ ဒေါ်ခင်ထားညွန့်၏ ကာကွယ် ရေးစီမံချက် ကြေညာအပြီး မကြာခင်မှာပင် မမြဲသွေးအမည် ရ ဖျာပုံကမိန်းကလေး လမ်းခရီး ကားလမ်းကလည်း ကြမ်းသမို အိမ်ရောက်လာတော့ နွမ်းနွမ်း ဖတ်ဖတ်လေး။

ညှိုးနွမ်းနွမ်းခပ်ငယ် ငယ် မျက်နှာလေးကို သူ့အ သက်နှစ်ဆယ်ကျော်နှင့် မမူ အောင်ပါလားရယ်ဟု ရောက်စ တွေ့စနေ့ကတည်းက ဦးသိန်းခဲ ကလေးမအပေါ် ကရုဏာလေး သက်မိသည်။

အဝတ် လျှော်စက်၊ ဓာတ်ငွေ့ပီးဖိုတွေ၊ သုံးပုံသုံးနည်း တွေ ဘယ်အချိန်ဘာလုပ် စတာ တွေ ဖတ်ဖတ်မောအောင်သင် ကြားပြီးသော် ဒေါ်ခင်ထားညွန့် လည်း ဖတ်ဖတ်မောမော ရောက် ကြောင့် ဆေးခန်းပြေးရလေ တော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေး က အလုပ်အထာကျသွားလတ် သော သူပါလာသည်အထိ အစားက နှစ်စုံသုံးစုံဆိုတော့က ဒေါ်ခင်ထားညွန့် ဝေဿန္တရ လက်သစ် လုပ်ရပြန်သည်။

သူ့အဝတ်အစားပေး ထဲက ခုလောက်မဝမဖိုင့်ခင်က ဝတ်ဆင်ခဲ့သော အင်္ကျီတွေ ထင်တော့ ကလေးမကို မျှော်

ရှုထောင့်များနှင့်ရသစုံစုံစင်း

ပေးပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ဦးသိန်း
အတွက် ကသိကအောင့်ဖြစ်
စရာတွေ ဖြစ်ဖြစ်လာသည်။ အ
ကြောင်းမှာ ကလေးမ မြသွေး
ချက်ပြုတ်ရင်း၊ တံမြက်စည်း
လှည်းရင်း ဝတ်ထားသောအင်္ကျီ
ထာဘီ အဆင်အုံစိုင်း အရောင်အ
သွေးတို့မှာ သူ့မျက်စိထဲ မှတ်
မှတ်သားသား စွဲထင်နေသော
အရာတို့ ဖြစ်နေခြင်းတို့သည် သူ့
အတွင်းစိတ်ကို ကသိကအောင့်
တစ်မျိုးကို ဖြစ်စေသည်။

ရုတ်တရက်မြင်လိုက်
ရင် သူ့မိန်းမအသက်(ဒေါ်ခင်
ထားညွန့်)ပခုံး၊ ခါး၊ တင်ကိုတွေး
မိလိုက်ပြီဆိုမှ ... ဪ ဟို
ကောင်မလေးပါလားဆိုတာ
တွေးဖြစ်ဖြစ်နေတာ။

ထိုကဲ့သို့ အမြင်သွေလွဲ
မှုရယ်ကြောင့် မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်
ရအောင် ငါဝေးဝေးနေမှ
ကောင်းမယ်ဆိုသော အသိကို
လည်း ဦးသိန်းထံသဘောပေါက်
ထားပြီးသား။

*****

ဦးသိန်းထံ ကော်ပိုရေး
ရှင်းမှာလုပ်တုန်းက အနည်းငယ်
သောက်ခဲ့ဖူးသည်မှ ယနေ့ထိ
လုံးဝမသောက်တော့သောသူ ...
ရုပ်ရှင်ဗွီဒီယိုတွေထဲကလို ဟို မိုး
တွေသဲလို့ အရက်တွေသောက်
ထားလို့ ဘာလို့ညာလိုတွေကို ဦး
သိန်းထံမှာ အကြောင်းပြချက်မျိုး
မရှိဘဲ သကြန်ရက် နေ့လယ်
ဓမ္မာရုံအဖွဲ့နှင့် နေ့ဆွမ်းကပ်ပြီး
အပြန် ကလေးတွေရေပက်လိုက်
၍ အဝတ်လဲဖို့ရာ အိပ်ခန်းထဲဝင်
လိုက်စဉ် ခုတင်အိပ်ရာကို ဆွဲ

ဆန့်နေလေသော ဒေါ်ခင်ထား
ညွန့်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ငယ်မူငယ်
သွေး ကလူကျီစယ်ကာဖြင့်
နောက်ကသိုင်းဖက်စဉ် ထူးခြား
သောအတွေ့နှင့်အထိ ရုန်းမ
ထွက်နိုင်တော့။

ယောကျ်ားဆိုသည်
ကား ကျားသတ္တဝါ၊ သားကောင်
ရလျှင် ခဲထားပြီး သားကောင်၏
လည်မျိုကို လွှတ်ပေးရိုးမရှိမ
ဟုတ်လား။

*****

ကောက်ကာငင်ကာ

ရှုထောင့်မှအင်း၍ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

ကလေးမလေး မြသွေးကို ဒေါ်ခင်ထားညွန့် နယ်ကိုပြန်ပို့သည်။ အပိုကြေးလေးငွေလေး အချို့ပြော ဆိုထည့်ပေးရင်း ကိစ္စအတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ ကေတံဆိပ် (၇၂)နာရီဆေးတစ်လုံး သောက်ခိုင်းစေပြီးမှ လှိုင်သာယာအဝေး ပြေးကားဂိတ်သို့ဆင်းစေသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူ လင်တော်မောင်ကို မပို့ခိုင်းတော့ဘဲ တက္ကစီအငှားကားဖြင့်သာ ကားဂိတ်ဆင်းစေသည်။ လင်တော်မောင်ဆိုတာထက် ယောက်ျားဆိုတာကြီးကို သူမတော်တော် လန့်သွားခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မကိုပဲ ကျိတ်တိုင်လို့ တော်သေးတာပေါ့ရှင် ... ရှင်ကြီးနော် ကောင်မလေးက စာတတ်ပြီးရဲစခန်းတိုင်ရင် ရှင် အဲဒါ မုဒိမ်းမှုပဲနော် ကံကောင်းလို့ ဘုရားမတာ ကိုသိန်းဇံ ....”

နောက်ဆုံး သတ္တုချ စကားတစ်ခွန်း ဆိုသည်ထက် ဦး

သိန်းဇံကြီး သူ့မိန်းမဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ထားညွန့်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာလည်း ပြောခဲ့သော စကားမှားကား ....

“ငါမလွန်ကျူးဘူးလို့ မပြောဘူး အဓိကတော့ မင်းအကျိုးမင်းထက်တို့တွေကြောင့် အဲသည်လို အမှတ်မထင် ဖြစ်သွားရတာကွ”

“ငါမငြင်းဘူး ... ဟုတ်တယ် ... ကလေးမ မင်းကိုပြန်တိုင်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်တယ်ကွာ”
ဒေါ်ခင်ထားညွန့် နိဂုံးစကားလေးကတော့ သင်းယုံပါလေ့။

“ကိုအဝတ်အစားတွေ မပေးဝတ်တော့ပါဘူးရှင် ... တော်ကြာ ငါပြောထားရက်သားနဲ့ မင်းပေးဝတ်လို့ ငါထပ်လုပ်ဖြစ်တယ် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ သည်တစ်ခါ နောက်

ထပ်မိန်းကလေးခေါ်ဖြစ်ရင် ဂျင်းဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်တွေပဲ ဝတ်ခိုင်းရတော့မလို့ပဲ ရှင့်ဒုက္ခက ....

ဦးသိန်းဇံနှင့် ဒေါ်ခင်ထားညွန့်တို့၏ အိမ်တွင်းရေးဇာတ်လမ်းလေးက အတော့ကို ကြာခဲ့ပါပြီ။

ဒေါ်ခင်ထားညွန့်က မုဆိုးမအဖြစ်နဲ့ ကျန်ရစ်သူ ... ဦးသိန်းဇံက ရေဝေးမှာပြာဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပြီဆိုသော်လည်း သူ့ကွယ်လွန်သက္ကရာဇ်နှင့် သူ့အချစ်တော် (၂၀၀)နှစ်ထောင်ကျော် SUNNY ပစ်ကပ်ကားလေး သံရည်ကျိုသော ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တို့သည်ကား တစ်ထပ်တည်းကျသော ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ဆင့်

“ညီလေးဝတ်ဖို့ ရေးတဲ့စာ”

“ကိုယ်လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်း”

ဆူးသစ်

ညီလေးရေ ...

အစ်ကိုတို့ ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်ကနေ ကျောင်းပြီးပြီးတော့ စင်ကာပူမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေသူတွေချည်း ဆုံကြတဲ့ပွဲလေးကို စင်တာပူ City Hall, Peninsula Plazaက အင်းလေးစားသောက်ဆိုင်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်လောက်က လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီမှာ မတွေ့တာကြာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်တွေ့ကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြနဲ့။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ရန်ကုန်မှာလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံကြတယ်။ အားလုံး အင်ဂျင်နီယာတွေချည်းပါပဲ။ အစ်ကိုတော့ စင်ကာပူမှာနေတာဆိုတော့ စင်ကာပူက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံဖြစ်တာပေါ့။

အဲဒီလို ဆုံမိကြတဲ့အခါ အစ်ကိုရဲ့အတွေးမှာ လက်ရှိအစ်ကိုတို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာတွေအတွက် အတွေး ချွေမိတယ်။ အစ်ကိုအပါအဝင် သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးဟာ ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာ၊ ကိုယ့်ခွန်အားတွေနဲ့ သန်စင်စွာရတဲ့ ဝင်ငွေတစ်ခုအပေါ်မှာ ရပ်တည်နေကြတာကို သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ကျေနပ်မိသလို သူငယ်ချင်းတွေအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူမိတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အစ်ကိုဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝကိုပဲ ဥပမာပေးကြည့်မယ်။ ကျောင်းပြီးတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်စက်ရုံ တစ်ရုံမှာ ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ Deputy Managerတဲ့။ ကိုယ့်ထက်ကျောင်းစောပြီးတဲ့သူတွေက စက်ရုံထဲရောက်နေလို့ သူတို့ပညာပြတာခံရသလို သူတို့ထဲက စိတ်ကောင်းရှိသူတွေ သင်ပေးတာလည်း ယူခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်တော့ အလုပ်ချိန်နဲ့ လုပ်ခမမျှလို့ ထွက်ပြီး ဝန်ထမ်းလုပ်မယ် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ရင်း ဝန်ထမ်းလောကထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။

တဖြည်းဖြည်း သိလာတာက အစ်ကိုနဲ့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ အဓိကက လာဘ်တွေထိုးပေးတာ အစ်ကိုရှက်ပါတယ်။ လူပျိုဖြစ်နေတာနဲ့ရယ်။ ငါတတ်ထားတဲ့ အင်ဂျင်နီယာဆိုတဲ့ ပညာရပ်က ငါ့အသက်မွေးလို့ရတယ်ဆိုတဲ့ မာနရယ် ပေါင်းပြီး ဖြစ်လာတာက အဲဒီလာဘ်တွေကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်ဖို့ပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီး

ကုမ္ပဏီရော ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဘဝပါစုံပြီမို့ နိုင်ငံခြားပဲ ထွက်လာလိုက်တော့တယ်။

ညီထေးရေး---

စင်ကာပူမှာတော့ ရှင်းပါတယ်။ မင်း အလုပ်လုပ်သလား။ ပိုက်ဆံရမယ်။ မင်း အလုပ်မလုပ်ဘူးလား။ ပိုက်ဆံမရပါဘူး။ မြန်မာပြည်မှာလို ကိုယ်အလုပ်မလုပ်လည်း မိသားစုက ကျားကန်ပေးထားတာမျိုးမရှိတော့ ကိုယ်မလုပ်နိုင်ရင် ပြန်ရမှာပါပဲ။ ဒီကြားထဲ ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် ကိုယ်တော့ငွေတွေ ကုန်မှာမို့ ငွေရှာသလို စုလည်းစု၊ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်နဲ့ နေလာလိုက်တာ အခုတော့ စင်ကာပူနည်းနည်းတော့ နေသားတကျဖြစ်လာပါပြီ။

ရှုလောကီမျှသင့်ကြင်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

အဲဒီလိုနေလာရင်းနဲ့ ရတုငွေကို ကိုယ့်အိမ်ထောင်
အတွက် စုနိုင်သလို နှစ်ဖက်မိဘတွေကိုလည်း စောင့်ရှောက်
ဆည်းပူးဆပ်နိုင်တယ်။ တွေးမိတိုင်း စိတ်မှာကျေနပ်မိတာက
ထိုယုံရဲ့စစ်မှန်တဲ့ ခွန်အား။ ပညာနဲ့ရထားတာဖြစ်လို့ ကိုယ့်
ဘာသာ လိပ်ပြာသန့်နေတာပါပဲ။ အဲဒါ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။
ထိုက်စားတဲ့ ထမင်း ကိုယ့်ဘာသာမျိုးကျဖို့ လိုတာပဲ မဟုတ်
ထား။

ဦးလေးရေ----

အစ်ကိုတို့ မိသားစုမှာ အဖေကစ၊ အစ်ကိုတို့
ဦးအစ်ကိုတွေအဆုံး ကိုယ်ရတဲ့ငွေနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဘာသာရောင့်ရဲ
တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဖုံးမကျဘူး။ လည်ပင်းမညစ်ဘူး။ ကိုယ့်
ထုပ်အားကိုယ့်ပညာနဲ့ ရတုငွေကိုပဲ သင်တင့်မျှတအောင်
ဆုံးစွဲခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအတွက် ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ ပြန်တွေး

တိုင်း အဖေနဲ့အမေကို ကျေးဇူးတင်နေတုန်းပဲ။ အဖေနဲ့
အမေတို့ အဲဒီလို ရပ်တည်ခဲ့လိုတာ အစ်ကိုတို့ အတွေးမှာ
ဒီနေ့အထိ ကုပ်သွေးစုပ်၊ ဘယ်သူသေသေ၊ ငတေမာရင်ပြီး
ရော စိတ်ချိုးမဝင်ခဲ့တာလို့ ယုံတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း လူ
လတ်ပိုင်းအရွယ်အထိ ပြန်တွေးတိုင်း လိပ်ပြာသန့်နေခဲ့
တော့တာ။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် မိသားစုက မချမ်းသာခဲ့ဘူး။
ဒါပေမဲ့ စိတ်တွေမပူလောင်ခဲ့ကြဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာရပ်တည်
နိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ဦးလေးရေ----

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ တချို့ မတရားချမ်းသာသွား
တာတွေ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးမှာပေါ့။ သူငယ်ချင်းက သူ့အရည်အ
ချင်းကြောင့် ချမ်းသာလာတာဆိုရင် ကြည့်ပြီး အားကျလိုက်

၉၉ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင်
မိသားစုက
မချမ်းသာခဲ့ဘူး။
ဒါပေမဲ့ စိတ်တွေ
မပူလောင်ခဲ့ကြဘူး။
ကိုယ့်ဘာသာရပ်တည်
နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ၉၉

ရွှေတောင်အင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

စမ်းပါ။ နောင်တစ်ချိန် သူလိုဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီး အား
မွှေးလိုက်စမ်းပါ။

မိဘက ဘာကြီးမို့လို့။ မိဘက ရုတ်တရက်ချမ်း
သာလာလို့ သူငယ်ချင်းဘဝ ရုတ်တရက်ပြောင်းသွားတယ်
ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာဆင်ခြင်ပြီး ယူတတ်ပါစေကွာ။

ဘဝဆိုတာ ခဏတာဖြတ်သန်းမှုနဲ့ မကြည့်ရဘူး။
သူ့လမ်းက ဘယ်ကိုသွားနေလဲ။ ကိုယ်ရွေးချယ်တဲ့လမ်းက
ရော ဘယ်ကိုသွားနေလဲ။ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကိုယ့်စိတ်ထဲက
နေ ကိုယ်ရွေးချယ်တဲ့လမ်းတွေအတွက် တကယ် ကျေနပ်
နေမှာလားဆိုတာ စဉ်းစားစေချင်တယ်။ ရိုးရိုးသားသားနဲ့
အရည် အချင်းလည်းရှိ ဘဝကို တိုးတက်အောင်လုပ်နိုင်ရင်
ကိုယ်လို မဟုတ်ဘဲ ဝုန်းခနဲ ကြီးပွားသွားသူတွေထက်တော့
စိတ်ထဲ မှာ ပိုချိုမြိန်နေပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီခံစားမှုတွေကလည်း အစ်ကိုရှေ့က ပြောခဲ့တဲ့
သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံရတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ပိုသိရပါတယ်။
ကိုယ်လျှောက်နေတဲ့လမ်းနဲ့ လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းဆိုတာက
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးချယ်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်တိုင်
တကယ် စိတ်ကျေနပ်ဖို့လည်း လိုသေးတာကိုး။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ချမ်းသာချမ်းသာ အဓိက ချမ်း
သာဖို့ပါ။ အဓိကက ငါရဖို့ပါပဲဆိုတဲ့ လူတွေမှာ အရှက်တရား
တင်းမဲ့တယ်။ မတရားနည်းတွေကိုသုံးတယ်။ ကျန်တဲ့သူ
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးတွေကို မွှေးထားတယ်။ လောက

ကောင်းကျိုးကိုလည်း ဦးစားပေးရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးမရှိဘဲ
လို အခန့်မသင့်ရင် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေကိုတောင်
ချနင်း တတ်ပါသေးတယ်။

ညီလေးရေ ...

ချမ်းသာချင်လို့ရပါတယ်။ စိတ်ကောင်းကလေး
တွေ ရှိဖို့ခက်ပါတယ်။ ဘဝတွေတည်ဆောက်လို့ရပါတယ်။
ပြန်လှည့်ကြည့်တဲ့အခါ စိတ်ချမ်းသာအောင် လျှောက်လှမ်း
တတ်ဖို့ ခက်ပါတယ်။

အရွယ်တစ်ခုကို ရလာတဲ့အခါ လူငယ် တစ်
ယောက်ထက် မှန်ကန်တဲ့ အတွေးမျိုးတွေကို ဦးစားပေး
တတ်လာတယ်လို့ အစ်ကိုယုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝန်းကျင်ကောင်း
မိတ်ဆွေကောင်း၊ စာအုပ်ကောင်းတွေ လိုတယ်။

တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ လျှောက်နေရင်း ညီ
လေးလည်း အရွယ်လွန်မြောက်တဲ့အခါ ကိုယ်လျှောက်ခဲ့တဲ့
လမ်းတွေကို ငေးကြည့်ကျေနပ်နိုင်ပါစေကွာ။

ဆူးသစ်
၂၂၊ ၀၄ နာရီ
၁၄-၇-၂၀၁၄

နလုံးသာခွထောင့်
ပြောင့်ချက်နလုံးသာ

အမြစ် တွယ်နေတဲ့ အဖြည့်ခံပုံပြင်

ထူထပ်မင်းခေ

အမှောင်ကျသွားတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ ငါဟာအိပ်မက်တွေ အထပ်ထပ်မက်ရင်း မနက်လင်းမှာကို ကြောက်ရွံ့
အစိမ်းရောင်တိမ်တိုက်တွေကြားထဲမှာ သောတခြေရာတွေနဲ့ဒဏ်ရာကို အဖြေရှာဖို့ ဝေဒနာတံခါးကို ကြေကွဲစွာ ဖွင့်
ထိုက်မိတာပါ နန်းရေ။ အထာမသိတဲ့ တောနက်ထဲမှာ နင်းရဲ့ ရနံ့တွေနဲ့ မနက်ဖြန်တွေကို အသက်ဆက်ရင်း ငါဟာ

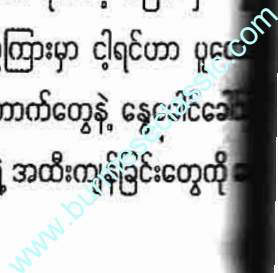
ခွန်အားတွေအပြည့် အဲဒီ ပေါင်းတူးပေးမယ့်တံတား ပေါ်မှာ ရှေ့ဆက်ဖို့ သတ္တိတွေဖြန့်ခင်းရင်း နင့်ကိုအမြဲ ကြိုလင့်နေခဲ့တာပါ။ “အရာရာဟာ မတည်မြဲဘူး” တဲ့လား နန်းရေ။ ဒါဆို ငါ့ရင်မှာ တည်မြဲနေတဲ့ ချစ်ခြင်း တွေက ခြွင်းချက်တစ်ခုရဲ့ အသေးအဖွဲ့တစ်ခုပဲလား။ ဆုတောင်း မကောင်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အရာ ရာဟာ နောက်ဆုံးတော့ ဗီလိန်ဆန်ဆန် အဆုံးသတ်ရ တယ်ဆိုပေမယ့် အမှတ်မရှိတဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်က ခမ်းနားစွာနဲ့ အလွမ်းကို တမ်းတစွာနဲ့ ကျေနပ်ခဲ့တယ် နန်းရယ်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ မိုးစက်တွေရဲ့အလယ် မှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ တိမ်ရောင်တွေပဲလား။ ဘာဖြစ် ဖြစ်ပါပဲ။ ငါကတော့ နင့်ဖွင့်လိုက်တဲ့ တိမ်လွှာတွေနောက် လိုက်ရင်း၊ ရင်စည်းခံထားရတဲ့ ဝေဒနာအရိပ်က ပြေးမ လွတ်သာတော့ဘူး။ နေ့ရှိသရွေ့ ညရှိသရွေ့ အတိတ်က အမှတ်တရတွေကို တူးဆွ၊ အထပ်ထပ် သတိရခြင်းတွေ ထဲမှာ အခန်းဆက်တမ်းတ၊ အပြတ် ပြတ် စွန့်ခွာမှုတွေ နဲ့ အိပ်ရေးတွေပျက်၊ မျက်တွင်းတွေ နက်ခဲ့တယ်။ ခံစား မှုတစ်ခုကြောင့်ပဲ။ ခံတွင်းပျက်နေတဲ့ ညတွေဟာ လ ရောင်ကို မျှော်လင့်၊ ဖြစ်မလာတော့တဲ့ အရပ်ဆီပဲ အ လွမ်းတွေထမ်းရင်း တမ်းတစွာ ခြေဆန်ခဲ့တယ်။ ‘ဆုံး’ မှတ်တွေရဲ့ အလယ်မှာ ‘စ’ မှတ်ဆီကို ရောက်ရောက်နေ တဲ့ စိတ်တွေက ပုစ္ဆာတွက်ရင်း အဖြေပျောက်နေတဲ့ က လေး တစ်ယောက်လိုပဲ လိုရင်းမရောက်ဘဲ ပေးချက်တွေ

ထဲမှာ ရီဝေနေခဲ့တယ်။

‘တမ်းတခြင်း’ ဆိုတာ မေ့ပစ်ဖို့ လွယ်လင့်တ အရာလား နန်းရေ။ နင့်ကို တမ်းတနေရလို့ ငါ့ကို အ တစ်ယောက်လို့ ပြောရင်တောင် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရူးခဲ့ နေတဲ့သူတွေ ဒုန့်ဒေးရှိတယ်လို့ အော်ဟစ်ပြီး ငါ့ရဲ့ ထူး ဆွတ် တမ်းတခြင်းတွေကို ဘွားမခတ်ဘဲ အလံထူထိုက် မယ် နန်း။ (ဒါပေမဲ့ လိုက်ကာနောက်က ငါ့ရဲ့ ငိုရှိုက်ခြင်း တွေကို ဝှက်ထားပါမယ်) ဒါဟာ မျှော်လင့်ခြင်းသက် သက် ဖေးကူမှုတွေနဲ့ စာနာခဲ့တဲ့ အပြည့်ခံသက်သက် နှင်လိုရာ ကပြခဲ့တဲ့ နယ်ရပ်တစ်ရပ်ရဲ့ အမှောင်ဝင်ထဲ တဲ့ ဆည်းသာပေါ့ နန်းရယ်။

တကယ်ဆို ငါ့ဘဝက နင့်ရဲ့အချစ်ပဲ လိုခဲ့တာ ပါ။ ဘဝရဲ့ပြည့်စုံခြင်း၊ မပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ နင့်ဆီမှာ တယ်။ ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု၊ မပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ နင့်ရဲ့ နှလုံး ခမ်းလှလှလေးထက်မှာ ခိုဝင်ခဲ့တယ်။ ဘဝရဲ့ ကျေနပ် မကျေနပ်မှုဆိုတာ နင့်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရှာဖွေခဲ့တယ်။ ‘သိက္ခာကျတယ်’ ပဲပြောပြော ‘ညှို့လိုက်တာလို့’ ပဲဆို ပြောပြော ငါဟာရင်ဘတ်စည်တီးပြီး နင့်အချစ်မှာ ပျော်ဝင်ခွင့် ရတာကို ကျေနပ်နေခဲ့တယ်။ အကျေနပ်ဆုံး ကျေနပ်ခြင်း တွေနဲ့ ဂုဏ်ယူနေခဲ့တယ်။ ခုတော့ ပြောစမှတ်ထုတ် လောက်တဲ့ နှင်းစက်တွေကြားမှာ ငါ့ရင်ဟာ ပူနေပေမယ့် ငြိမ်းသတ်လို့မရတဲ့ မီးတောက်တွေနဲ့ နေ့ခင်းခင်း လောင်မြိုက်လို့ပေါ့။ နင့်ရဲ့ အထီးကျန်ခြင်းတွေကို

ထူရင်းနဲ့ ငါဟာ အဲဒီအထိကျန်ခြင်းရဲ့ လောင်ချိုင့်ထဲမှာ
ပိတ်မိသွားတယ်။ ငါ့အတွက် ခပ်ဟဟ ပွင့်နေတဲ့ အ
လွမ်းတံခါးရဲ့ စည်းချက်သံတွေက မိုးစက်ကြမ်းကြမ်း
တွေကို အန်ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီပွဲမှာ နင်တော်လွန်းလို့
ငါ ညံ့သွားတာလား နန်းရေ ယုံစားမိတဲ့ ငါ့နှလုံးသားက
တော့ လေစိမ်းတွေကြားမှာ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ် ပြန်
စမ်းရင်း ဟက်တက်ကွဲလို့ပေါ့။

ငါတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဖူးစာမဟုတ်ပေမဲ့ ဦးရာ
စနစ်လည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ တိုက်ဆိုင်မှုလေးတစ်ခုကြောင့်

ရင်ဘတ်ချင်းနီးစပ်ခွင့်ရခဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပေါ့နော်
‘နန်း’ ... ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်ကွက်တစ်ခုမှာ နင်နဲ့ငါတွေ
ခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့က ၁၂-၂-၀၈ (အင်္ဂါ)နေ့ပေါ့ ...
သနပ်ပင်ကနေ(၆)နာရီခွဲ ရန်ကုန်ကိုပုံမှန်ထွက်နေတဲ့
နန်းထိုက်စံ EXPRESS ကားကိုစီးပြီး ဒီဂရီကောလိပ်ကို
လာနေကျဖြစ်တဲ့ငါက အဲဒီနေ့ ၁၂-၂-၀၈ က အိပ်ရာထ
နောက်ကျပြီး ကားမပီခဲ့ဘူး ... ပုံမှန်ပြေးဆွဲနေတဲ့
သနပ်ပင်-ရန်ကုန်ပြေးဆွဲနေတဲ့ ဟိုင်းလပ်ကားတွေ
ရှိပေမယ့် ငါက မြို့ပြင်လမ်းကနေ သတ္တလက(၇)နာရီခွဲ
ဝန်းကျင် သနပ်ပင်ရောက်နေကျ မင်းမကိုင့် Express
ကားကိုစားစီးခဲ့တယ် ... ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကိုကိုလွင်
ဆိုတဲ့ ငါ ဟာ နန်းဦးဝေဆိုတဲ့နင့်ကို အဲဒီမှာ စတွေ့ခဲ့
တာပါပဲ။ လမ်းကတားဆီးရတာမို့ ကားပေါ်ရောက်ရောက်
ချင်းပဲ နေရာလွတ်ငါရှာခဲ့တယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ
နောက်ဆုံးခုံတန်း (နင်နဲ့နင့်သူငယ်ချင်းထိုင်နေတဲ့)က
လွတ်နေတဲ့ တစ်နေရာမှာ ငါထိုင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ တကယ့်
ကို မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ “နန်း” နင့်ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့
တဒင်္ဂလေးမှာ ငါ့နှလုံးသားဟာ အိပ်စက်ရာက နီးထ
ရှင်သန်လာခဲ့တယ် ... ရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေ ဆူညံ
သွားတယ် ....

ငါ့အတွက်တော့ နင်နဲ့စတင်တွေ့ဆုံရတဲ့ မနက်

ဒါဟာ မုသားမပါတဲ့
 ဖြောင့်ချက်တစ်ခုပါ
 “နန်း” အချစ်ကိုယုံကြည်မိတဲ့
 လူတစ်ယောက်ရဲ့
 ရူးသွပ်မှုလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ခင်းက တကယ့်ကိုပြီးပြည့်စုံသွားတဲ့ မနက်ခင်းလေး တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကားပေါ်မှာ စာကို သဲသဲမဲမဲ ခေါင်းငုံ့ ဖတ်နေတဲ့ နင့်ကို ခဏခဏခိုးကြည့်မိတယ်။ နင့်ရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့ကို လူတစ်ယောက်စာ အတွက် ရ ရနေတဲ့ ငါက ရင်ခုန်သံကိုထိန်းမနိုင်ခဲ့ဘူး။ လေတိုက် တိုင်း လွင့်လွင့်နေတတ်တဲ့ နင့်ဆံနွယ်လေးတွေကို ငါမြတ်နိုးခဲ့မိတယ်။ မျက်ဝန်းနက်နက်၊ နှာတံဆင်းဆင်း နဲ့ ဘေးတိုက်မြင်နေရတဲ့ နင့်မျက်နှာလေးက ငါ့ရင်ကို လွှမ်းမိုးသွားတယ်။ Practical အချိန်မီဖို့ စိတ်စောစွာ ကားပေါ်ရောက်လာတဲ့ ငါက ဒရိုင်ဘာကို ဖြည်းဖြည်း မောင်းပေးဖို့ စိတ်ထဲကနေပြောနေမိတယ် ... “ချစ်သူ ကိုမြင်ရခြင်း၌ မျက်စိသည်ရောင့်ရဲခြင်းမရှိ” ဆိုတဲ့

စကားဟာ ငါ့ အသိမှာ ကျယ်လောင်သွားတယ်။
 ဒါဟာ မုသားမပါတဲ့ ဖြောင့်ချက်တစ်ခုပါ
 “နန်း” အချစ်ကိုယုံကြည်မိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
 ရူးသွပ်မှုလည်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကန္တာရထဲမှာလမ်းမှားပြီး အိုအေစစ်ကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပျော်ရွှင် ဝမ်းသာမှုမျိုးလည်းဖြစ်တယ်။ “နန်း” ရေ အဲဒီထိ အတွေးတွေထဲမှာလည်နေတဲ့ ငါဟာ နင့် နာမည်လေးထိ အမှတ်တမဲ့သိခွင့်ရခဲ့တယ် .... ကားဘရိတ်အုပ်လိုက်တာ ကြောင့် ရုတ်တရက် တန်ချက်ပျက်သွားတဲ့ နင့်ဟာ ဖေ လက်စ စာအုပ်လေးကို ငါ့ရှေ့ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား တယ်။ ငါက စာအုပ်တောက်ပြီး ပေးလိုက်တော့ “ကျေးဇူး” ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့စကားသံလေးက ငါ့နှာအသံမှာ ဆည်း

ရွှေတောင်အင်းခြင်းရသံစုံစုစည်း

ထည်းသံလေးလိုပါပဲ ... ပြီးတော့ “နန်းဦးဝေ” 2nd year Physics ဆိုတဲ့ စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပေါ်က လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးတွေ ငါ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ တစ်ခါထည်းသံမှုစွဲသွားခဲ့တယ် ....

နှလုံးသားရဲ့စေ့စေ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ငါ ဟာ နင်ရဲ့နောက်ကနေ တိတ်တခိုးလိုက်ကြည့်ခဲ့ တယ် ... “B” ဆောင်မှာတက်နေတဲ့ နင့်ရဲ့အခန်း နံပါတ်ကို ငါသိခဲ့တယ်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အူမြူးနေတဲ့ငါ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက ကောင်းချီးပေးခဲ့တယ်။ “ဟေ့ကောင်လင်ကြီး မင်း အိမ်က ဆေးမှားသောက်လာတယ်ထင်တယ်” တဲ့ ဟုတ်တယ် “နန်း” ရေ

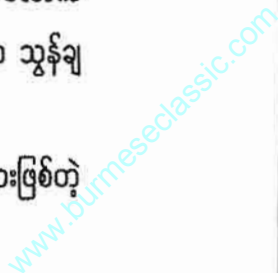
... ငါဟာ “အချစ်” ဆိုတဲ့ ဆေးကို မှားယွင်းမှုမရှိဘဲ သောက်ခဲ့မိတာပါ ....

“မျှော်လင့်ခြင်းအတတ်နဲ့ ဖက်တွယ်မိတဲ့ ရင်ခုန်ခံစည်းချက် (ရင်ဘတ်ထဲ) သံမှိုရိုက်သွင်းလိုက်သလို နုတ်မရတဲ့ ငါ့အသိမှာ ညတွေကိုတိုက်စားလို့ (အဲဒီ) တဒဂံလေးမှာပေါ့ “နန်း” ရယ် ...” “အမြစ်တွယ်နေတဲ့ အဖြည့်ခံပုံပြင်”

သေချာပါတယ် “နန်း” ... ငါဟာ နင်နဲ့ စတွေ့မိတဲ့ ညကတည်းက ကဗျာဆရာတစ် ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ “လူတိုင်းဟာ အချစ်နဲ့တွေ့ရင် ကဗျာဆရာတစ် ယောက်ဖြစ်လာတယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို ငါလက်ကိုင်ထားခဲ့မိတယ်။ အမှတ်တမဲ့ လွန်လူးလာတဲ့ ငါ့နှလုံးသားဟာ ခေါင်းစဉ်မရှိတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို (အဲဒီညမှာပဲ) ရှင်သန်နိုးထစေခဲ့တယ်။ ငါဟာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်လို ကဗျာဝမ်းစာမပြည့်ဝပေမယ့် နင့်ဆီမှာပျော်ဝင်သွားတဲ့ ငါ့ရဲ့အသိတွေက ကဗျာတစ်ပုဒ်လို နူးညံ့သွားတာပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီညမှာပဲ ငါဟာ သိမ်မွေ့ခြင်းအတတ်ကို တတ်ခဲ့တယ် “နန်း” .... သိုဝှက်မထားနိုင် လောက်အောင် မျှော်လင့်ခြင်းကို လရောင်အောက်မှာ သွန်ချပြခဲ့တာပါ ....

မျှော်လင့်ခြင်းအတတ်နဲ့
ဖက်တွယ်မိတဲ့
ရင်ခုန်ခံစည်းချက်
(ရင်ဘတ်ထဲ) သံမှို
ရိုက်သွင်းလိုက်သလို
နုတ်မရတဲ့ ငါ့အသိမှာ
ညတွေကိုတိုက်စားလို့ . . .

နောက်ပိုင်းတော့ သင်္ချာကျောင်းသားဖြစ်တဲ့

ရှုထောင့်မှ ချစ်ခင်ရသမိမိပုဂ္ဂိုလ်

ငါဟာ အတန်းချိန်တွေမမှန်တော့ဘဲ နင်ရှိတဲ့ “B”
ဆောင်ကို ရွှေစွန့်ညှိတစ်ကောင်လို ဝဲခဲ့တယ်။ နံနက်တိုင်း
လက်တွေ့ချိန်တွေ နောက်ကျခံပြီး နင် စီးလာတတ်တဲ့
မင်းမကိုဋ်ကားကို မြို့ပြင်လမ်းကနေ စောင့် စောင့်စီး
တတ်ခဲ့တယ် ... မျက်ဝန်းချင်းဆုံအောင် ငါကြိုးစား
ခဲ့တယ်။ နင့်ရဲ့နွေးထွေးတဲ့ အပြုံး တစ်ချက်နဲ့တင် ငါ့ဘဝ
လုံးလုံးလျားလျား ယိုင်နဲ့သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ နင်သိဖို့
ကောင်းတယ် “နန်း” ရယ် .. “သွားပါများ ခရီး
ရောက်” ဆိုသလိုပဲ နင့်ရဲ့ ရင်းနှီးမှု၊ ခင်မင်မှုတွေကို
ငါရခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ (နင်လည်း ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရင်းနှီး
ခဲ့တယ်) ထမင်းစားချိန်ဆို သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ကန်

တင်းထဲက “မခိုင်” ဆိုင်မှာ ငါတို့မတွေ့အတူစားခဲ့တယ်။
ဒါတွေကို နင်မေ့သွားရင်တောင် ငါ့ရင်မှာတော့ စွဲမြဲစွာ
ကျန် နေပါတယ် “နန်း” ....

အဲဒီလိုနဲ့ First Semester မပြေခင်လေးမှာ
ကွယ်ဝှက်ထားရတဲ့ ငါ့ခံစားချက်တွေကို နင်သိအောင်
ပြောပြခဲ့တယ်။ “စဉ်းစားဦးမယ်” ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့စကား
လုံးလှလှလေးတွေအောက်မှာ စိုးတထိတ်ထိတ်နဲ့ ငါ့
တွေ့ဆုံတောင်းခဲ့ရတာအမောပေါ့။ နင့် ဆီက “ကိုထွင်
လိုပဲ” ဆိုတဲ့ စကားသံချိုချိုကို မိန်းဆောင်နောက်ထဲ
ခရေပင်တွေအောက်မှာ ကြားလိုက်ရတော့မှ Second
Semester ကိုတက်နေတဲ့ ငါ့ရဲရက်တွေ ပိုပြီးစိုပြည်စေ
ပခဲ့တယ်ဆိုတာ နင် သိခွင့်ရှိမှာပါ “နန်း” ရယ် ... ဒါထဲ

ကန်တင်းထဲက “မခိုင်” ဆိုင်မှာ
ငါတို့မတွေ့အတူစားခဲ့တယ်။
ဒါတွေကို နင်မေ့သွားရင်တောင်
ငါ့ရင်မှာတော့ စွဲမြဲစွာ ကျန်
နေပါတယ် “နန်း” ....

“နန်း” ... အထာ မသိတဲ့ငါဟာ
 နင့်ရဲ့ မာယာကွန်ရက်အောက်မှာ
 အထပ်ထပ်အခါခါပိတ်မိခဲ့တာပေါ့ .. ပြန်တွေးကြည့်မိတော့
 ငါ့ဝဲဘက်ရင်အုံက နာကျည်းခဲ့တာ မဟုတ်ပေမဲ့
 လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကိုတော့ နာကျင်ခဲ့ရတယ် ..

နင်မျက်ကွယ် ပြုထားတဲ့ ဝှက်ဖဲတစ်ချက်ပဲလား “နန်း”
 ... အထာ မသိတဲ့ငါဟာ နင့်ရဲ့မာယာကွန်ရက်အောက်မှာ
 အထပ်ထပ်အခါခါ ပိတ်မိခဲ့တာပေါ့ .. ပြန်တွေး ကြည့်
 မိတော့ ငါ့ဝဲဘက်ရင်အုံက နာကျည်းခဲ့တာ မဟုတ်ပေမဲ့
 လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကိုတော့ နာကျင်ခဲ့ ရတယ် .. “နင် ငါ့ကို
 ထစားခဲ့တာ” ဆိုတဲ့အသံက အလွမ်းတိုရင့်စေခဲ့တယ်
 လေ .... ညတွေမှာ အလင်းရောင်တွေကို ပျောက်စေ
 ခဲ့တယ် .... ဒါ တွေကို နင်သိပါစ “နန်း” ရယ် ....

ငါက နင့်ဆီက “ချစ်ပါတယ်” ဆိုတဲ့ စကားသံ
 ထွင်လွင်လေးကို ကြားရတိုင်း ငါ့ရဲ့ ရဲရင့်မှုတွေဟာ
 အလိုလိုပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာပါ။ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့
 မေတ္တာတရားပါ “နန်း” .... အရောင်ဆိုးမထားတဲ့ ကြင်

နာခြင်းလည်းဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့အဖြူရောင် ပန်းချီ
 ကားတစ်ချပ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီလိုအရောင်လွင့်ပြယ်
 သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါ ဘယ်တော့မှ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး ...
 (ခုလည်းမယုံကြည်နိုင်သေးဘူး “နန်း”) နင်နဲ့ တွေ့ခွင့်
 ရနေတဲ့ နေ့တိုင်းဟာ ငါ့အတွက်တော့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်
 ခြင်းတွေနဲ့ အမိဖွယ်တွေ လေးနက်ပြည့်စုံနေခဲ့တယ် ...
 သူငယ်ချင်းတွေမပါဘဲ နင်နဲ့ငါ မခိုင်ဆိုင်မှာ နှစ်ယောက်
 အတူတူစားရတဲ့ ထမင်းကိုပိုပြီးခုံမင်လာခဲ့တယ် ...

ဒါပေမဲ့ ... နင့်ရဲ့ပါးပြင်ပေါ်က သနပ်ခါး ရနံ့
 လေးတွေကို ငါက အဝေးကနေရှုရှိတ်ခဲ့တယ်။ နင်သုံး
 တဲ့ Shampoo ရနံ့တွေကို ငါလေပြည့်ထဲကနေ သိခွင့်
 ရခဲ့တယ်။ မြတ်နိုးလွန်းလို့ပါ “နန်း” ရယ် .... ကိုလို့

ရှင်တော် ဦးခင်နှင့် ရသစုံဗုဒ္ဓ

ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းလေးကိုမခူးရက်၊ မညှိုးရက်စေချင်လို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ဥယျာဉ်မှူး တစ်ယောက်လိုပါပဲ ... ငါဟာ နှင့် လက်လေးကို ကိုင်ခွင့် ရရုံလေးနဲ့ ရောင့်ရဲခဲ့တယ် .... တင်းတိမ်ခဲ့တယ် ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စောင့်စည်းခြင်းတွေနဲ့ ငါ့ရဲ့ စိတ်ဆင်ရိုင်းကို ချွန်းအုပ်ခဲ့တယ်။ ငါ့ပုခုံးလေးပေါ်မှာ နှင်မှေးစက်ခွင့်လေးနဲ့ပဲ ငါဟာ ဖြေသိမ့်ခဲ့တယ် ... မောင်နှမတွေကြားမှာ ဆိုးခွင့်နဲ့ခွင့်ရတဲ့ငါဟာ နှင်အပေါ်မှာတော့ အနှံ့ တာတွေ နှစ်ထပ်တင်ခဲ့တယ် .... နဂိုကတည်းက

ရေစီးကမ်းပြိုဖြစ်နေတဲ့ အကြင်နာတွေဟာ နှင့် ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သိခွင့်ရတော့ ပိုပြီးအကြင်နာတွေ ပြိုကျခဲ့တယ် ... လောကကြီးထဲမှာ တစ်ထောင်ကြွက်ဖြစ်ပြီး အဒေါ်မိသားစုနဲ့ အတူနေရတဲ့ နှင့်လေးကို ပိုပြီးကရုဏာသက်ခဲ့တယ် ...

“နန်း” ပထမနှစ်တက်တုန်းက သတ္တလ မှု ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိဖူးတယ်။ သူက ချမ်းသာတယ် ဒေါ်ဒေါ်တို့ဦးလေးတို့ကလည်း သိပေမဲ့ မကန့်ကွက်ခဲ့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ သူက အတ္တသိပ်ကြီးတယ် ... နောက်ဆုံးတော့ သူနဲ့ “နန်း” ကိုယ့် လမ်းကိုယ်လျှောက်ခဲ့ကြတယ်”

ရင်ထဲကို ထိုးနှက်လိုက်တဲ့စကားဖြစ်ပေမဲ့ နှင့် အပေါ်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့မေတ္တာတရားကတော့ မလွင့် ငြိမ်ခဲ့ဘူး ... ပိုပြီးတောင်ချစ်ခဲ့မိတယ်။ နှင့်ဘဝ နှင့်အလှတော့ အောက်မှာ ငါ ပြားပြားဝပ်ခဲ့ရတယ်။

“နန်း” လိုချင်တာ ရွှေငွေဥစ္စာတွေမဟုတ်ဘူး စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတဲ့ ... နှင့်ရဲ့စကားလုံးတွေ ရွေးချယ်မှု သပ်ရပ်မှုတွေကြောင့်ပဲ နှင့် မှတ်သိပ်ခဲ့တဲ့ မေတ္တာတရားတွေ၊ ကြင်နာခြင်းတွေကို ငါကြိုးစားပြီး ပေးဆပ်ခဲ့တယ် ... နှင့်ပျော်ဖို့ အသုံးတော်ခံခဲ့တယ် မိန်းမဆောင်နောက်က သရက်သီးရောင်းတဲ့ ဈေးပန်းလေးတွေ ဘေးနားမှာ နှင်နဲ့အတူ သရက်သီးတွေ ခူးစားခဲ့ဖူးတယ် ... ငါမကြိုက်မနှစ် သက်တဲ့အကြော်ထိ

ဘုရားလမ်းမှာ နင်နဲ့အတူ ထိုင်စားခဲ့ဖူးတယ် ... နင့်ကို ချစ်တဲ့စိတ်၊ နင့်ဘဝလေးကို နားလည်မိတဲ့စိတ်နဲ့ ငါက အရာရာကို မျက်လုံး စုံမှိတ်ပေးခဲ့တာပါ “နန်း” ရယ် ...

နင်အလိုရှိတိုင်း ငါရှိနေပေးခဲ့တယ် .... ဆိုးနွဲ့ ချင်တဲ့နင့်ကို ငါက အတန်းချိန်တွေဖျက်ပြီး ပါရမီဖြည့် ပေးခဲ့တယ်။ အိမ်ကိုရောက်လာတဲ့ ကျောင်းကတိုင်စာ တွေကို ငါဖတ်တွေ့ခင်းပြခဲ့တယ်။ နင်ကြည့်ချင်တဲ့ဇာတ် ထားတိုင်းကို ငါက ညွှန်ရုပ်ရှင်ရုံမှာ လိုက်ပြခဲ့တယ်။ အဲဒီလောက် ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့တဲ့ငါက နောက်ဆုံးတော့ ဇာတ်သိမ်းမလှခဲ့ဘူးနော် “နန်း” ... နင်လိုချင်တဲ့ စစ်မှန် တဲ့မေတ္တာ တရားရဲ့အောက်မှာ ခပ်ညံ့ညံ့အလွမ်းကို ရင်မှာ ခိုက် ပြီး နင့်ကိုတမ်းတရုံပဲ အခွင့်အရေးရှိခဲ့တယ် ....

“အချိန်ကငါ့အတွက် မြန်လွန်းသွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်ကျလွန်းတာလား “နန်း” နောက် ကျောက အလွမ်းကို ငါ့ရှေ့ချပြမှ ငါသိခဲ့ရတယ် ... အဲဒီနေ့က ငါတို့ရဲ့တတိယနှစ် Second Semester စပေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ပေါ့ ... ချစ်သူချင်း ရှေ့ဆက်ဖို့ စာရေးကိုမဆိုလည်း ကားပေါ်ရောက်ပြီးမှ နင်က ငါ့ အတွက် စာအိတ်လေးတစ်အိတ်ပေးခဲ့တယ်။ နင် ဆော်ပါတယ် “နန်း” ရယ် ... ငါစာအိတ်လေးကို ဖောက် ခတ်ကြည့်ချိန်မှာတော့ နင်စီးသွားတဲ့ကားက ငါ့ရဲ့အဝေး

“အချိန်ကငါ့အတွက်
မြန်လွန်းသွားတာလား၊
ဒါမှမဟုတ်
နောက်ကျလွန်းတာလား
“နန်း” နောက်ကျောက
အလွမ်းကို ငါ့ရှေ့ချပြမှ
ငါသိခဲ့ရတယ် ...

ကို ထွက်သွားခဲ့ပြီလေ ... ဘာတဲ့ “နန်းတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်း ကို ဒီမှာတင်ပဲ ရပ်လိုက်ပါတော့ .... ပြီးတော့ “နန်း” ကိုလည်းမေ့လိုက်ပါတော့” ဟုတ်လား။ ငါ့ရဲ့အချစ်က မေ့မစ်ဖို့မဟုတ်ဘဲ “နန်း” .... ထာဝရတိုင် ငါ့ရည်စူးပြီး နင့်ကိုချစ်ခဲ့တာ ... နင့်ရဲ့ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးကို ဖတ်ပြီး အရပ်ကြိုးပြတ်ဒဏ်သင့်တဲ့ ငါ့ကို သူငယ်ချင်း တွေက အားပေးခဲ့တယ် ....

“မလွမ်းလောက်ပါဘူး” တဲ့ ..
မဟုတ်ဘူး ... ငါ့အတွက်တော့ နင်ဟာ လွမ်း

လောက်ခဲ့တယ် “နန်း” ၊ နင်ပေးခဲ့တဲ့အက်ကြောင်း
 တွေကြားထဲမှာ ငါဟာ အိပ်မက်တွေကို ရှာဖွေနေမိတယ်။
 အချစ်ဆိုတာ လှည့်စားခြင်းမဟုတ်ရင်တောင် ဟန်
 ဆောင်ခြင်းတော့ ငါ့အတွက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ “နန်း” ... နင့်ကို
 သတိရမိတိုင်း ဒဏ်ရာက ပြန် ပြန်အက်လာတယ်။
 နင့်အကြောင်းတွေ့တော့မိတိုင်း ငါဟာ ကဗျာတွေစာတွေ
 ရေးတတ်လာတယ်။ ဝမ်းနည်းစရာကတော့ ငါ့ကဗျာတွေ
 ငါ့စာက အလွမ်းတွေပဲ အက်ကြောင်းထပ်နေခဲ့ရတယ်
 နင်မေ့ရက်ခဲ့တဲ့ ခရေပင်အောက်တွေ၊ နင်မေ့ပစ်ခဲ့တဲ့
 မခိုင်ဆိုင်က ခုံလေးတွေပေါ်မှာ ငါကတော့ သတိတရ
 သွား သွားနေမိတယ် ... ငါ့ဘေးနားမှာ နင်မရှိပေမယ့်
 နင့်အရိပ်လေးတွေနဲ့ ငါ့အကြော်ဆိုင်တွေ ထိုင်တတ်ခဲ့ပြီ
 ရုပ်ရှင်တွေကြည့်တတ်ခဲ့ပြီ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သစ်စိမ်း
 ချိုး ချိုးသွားတဲ့နင့်ကို ရင် ဘတ်ကမေ့ပစ်ဖို့ လက်မခံခဲ့ဘူး
 ... ငါ့ရဲ့အသိက ဖျောက်ဖျက်လို့မရခဲ့ဘူး “နန်း” ရယ် ....

တကယ်ဆို သွားမယ်ဆိုလည်း ငါ့ ကိုအချက်ပြ
 သင့်တာပေါ့ ... ခုတော့ မကျက်နိုင်တဲ့ ငါ့ဒဏ်ရာက နင့်
 အရိပ်တွေကြားထဲမှာ

“မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
 ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်နေမည်ဖြစ်ပါသည်”
 ဆိုတဲ့ တာရာမင်းဝေရဲ့ “မျှော်သူ” ကဗျာလေးထဲကလိုပဲ

နင့်ရဲ့အချက်ပြသံတွေမျှော်လင့်ရင်း ... မျှော်လင့်ရင်း
 ... ရတုတွေအဆက်ဆက် ငါခရီး ဆက်နေမယ် “နန်း”
 ရေ .....

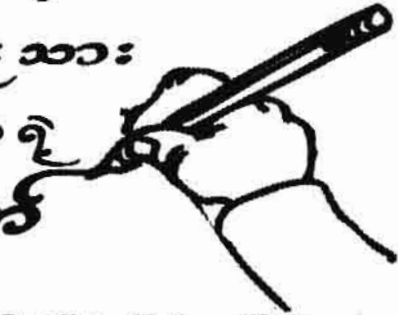
တစ်ချိန်က နင့်ရဲ့အပြည့်
 ကိုကိုထု
 လူထုထင်စား

“ကဲ “ရီ (တက္ကသိုလ်)” ရဲ့ “ဆေးရောင်ပြောင်
 လွင့်သွားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်” ဆိုတဲ့ နှလုံးသား
 ရှုထောင့်ထဲက “မေ” ရဲ့ခံစားချက်တွေကို “မောင်”
 ဘယ်လိုပြန်ပြီး ဖြေရှင်းမလဲ။ “မောင်” ရဲ့ကိုယ်စား
 ကိုယ်ပွားခံစားပြီး ၁၀-၉-၂၀၁၄ ရက်နေ့ နောက်ဆုံး
 ထားကာ ရေးသားပေးပို့ကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်
 တယ်။

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ထောင့်
 ဒုတိယအယ်ဒီတာချုပ်
 ရှုထောင့်မှခင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ရှုထောင့်များနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဒုလုံးသား ရှုထောင့်၊
ဖြောင့်ချက် ဒုလုံးသား
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာရဲ့
သုံးသပ်ချက်

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ်၊ မူခင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ “သံထွင်မိုး (ရုတ္တံ)” ရဲ့ “ဝန္တဝင် အထွမ်းနဲ့ ထပျာနှယ်” ဆိုတဲ့ ဒုလုံးသားရှုထောင့်ထဲက “ထပျာနှယ်” ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို “မောင် (ခ) ထပ်ကြပ်ကြီး မိုးခင်း” ရဲ့ ကိုယ်စားကိုယ်ပွားခံစားပြီး ဖြေရှင်းပေးထားသူတွေထဲက ပဏာမရွေးချယ်ထားတဲ့ (၁၀) ဦးရဲ့ စာရင်းကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်-

- (၁) သက်ဇော်မောင် “ဥဉ်းရက်လေဘူးကွယ်”
- (၂) ကျော်စိုးမိုး “မေတ္တာအရင်းခံနဲ့ပါ”
- (၃) အောင်မင်းထိုက် “မောင့်ဝန်တာ”
- (၄) ဆွေသန့်ကို “သံယောဇဉ်နွယ်”
- (၅) တင်ကိုကို “ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မပြောချင်”
- (၆) ငွှေးမင်းဆွေ “တာရန်မဲ့သွားပြီနွယ်”
- (၇) ဇော်ဇော်မော် “နွယ်ရယ်----”
- (၈) သက်ထူးအောင် “ချစ်အားမာန်”
- (၉) သီရိမေ “နားလည်ပေးပါနွယ်”
- (၁၀) ဟန်နီ(တောင်ကြီး) “လွမ်းသမျှအပူတို့ ငြိမ်းပါစေ”

“ပြန်ထည်စိစစ်သုံးသပ်ချက်”

- (၁) သက်ဇော်မောင် “ဥဉ်းရက်လေဘူးကွယ်”
တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရ၊ ဒုက္ခိတဘဝမို့ နွယ်သိပြန်လာပြီး သောကအပူမပေးလိုတာကြောင့် နွယ်ကို အဆက်မြတ်လိုက်ရတာပါလို့ တျိုးကြောင်းဖော်ပြထားတာ သင့်ပါတယ်။
- (၂) ကျော်စိုးမိုး “မေတ္တာအရင်းခံနဲ့ပါ”
နွယ်တိုချစ်ပေမယ့် စစ်သားဘဝတာ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မပိုင်တဲ့ဘဝ၊ ကိုယ့်အသက်ကို နိုင်ငံအတွက် ပေးလှူထားရတဲ့ဘဝ၊ ဒီဘဝနဲ့ နွယ်တိုချစ်ပေမယ့် နွယ်ရဲ့နောင်ရေးကို တွေးပြီး မေတ္တာအရင်းခံနဲ့ ဖြေသိမ့်နေရတာပါလို့ ရေးသားထားတာ သင့်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်အသင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

- (၃) အောင်မင်းထိုက် **“မောင့်ဝန်ထာ”**
အလွမ်းသီချင်းနဲ့ အလွမ်းကဗျာတွေများပြီး ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က မပီပြင်ပါဘူး စကားပြေ အရေးအသားသင့်ပါတယ်။
- (၄) ဆွေသန့်ကို **“သံထောင့်နှယ်”**
မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးတုန်း)ရဲ့ “တစ်ပင်တည်းရင်ထဲကနွယ်” ကဗျာနဲ့ တင်စားပြီး နိဒါန်းချီလာတာတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နွယ်ကိုဘာကြောင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဖော်ပြမထားတော့ ပေါ့သွားတာပေါ့။
- (၅) တင်ထိုက် **“ခွင့်ထွယ်ဝါထိုက် မဖြောချင်”**
ထိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရ၊ ခြေတစ်ဖက်ပြတ်သွားလို့ အနီးကပ်ပြုစုပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင် ထောင့်တောသူလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနေရပြီလို့ ဖြေရှင်းထားတာသင့်ပါတယ်။
- (၆) ငွှေးမင်းဆွေ **“ထာရန်မဲ့သွားပြီ”**
ရှေ့တန်းမှာ ဗုံးဒဏ်သင့်လို့ မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး ကွယ်ခဲ့ရပြီမို့ ချစ်အိပ်မက်ပျက်ပြယ်သွားပြီ နွယ်ရယ်လို့ ဖြေရှင်းထားတာ သင့်ပါတယ်။
- (၇) ဇော်ဇော်ဇော် **“နွယ်ရယ်----”**
အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်မှာ အားနည်းနေပါတယ်။
- (၈) သက်ထူးအောင် **“ချစ်အားတန်”**
ရှေ့တန်း အတွေ့အကြုံတွေက များလွန်းနေပြီး နွယ်သီတာကြောင့် ပြန်မလာနိုင်တဲ့အကြောင်းက မပီပြင်ပါ။
- (၉) သီရိမေ **“နားလည်ပေးပါ”**
မောင့်ရဲ့ကိုယ်စား မောင့်ဇနီးဖြစ်သူက ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးထားတာပါ။ ချိုင်းထောက်နဲ့ ဒုက္ခိတာဝန်မှာ သူမနဲ့ပေါင်းသင်းနေတာ ကလေးနှစ်ယောက်တောင်ရနေပြီမို့ နားလည်ပေးပါလို့ ဖြေရှင်းထားတာ သင့်ပါတယ်။
- (၁၀) ဟန်နီ (ထောင်ကြီး) **“ထွမ်းသဗျအုထိုငြိမ်းဝါစေ”**
ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် သဘာဝထုတ္တိရှိပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်။

“အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နုလုံးသားပိုင်ရှင်အဖြစ် “ဟန်နီ (ထောင်ကြီး)” ကိုရွေးချယ်လိုက်ပါတယ်။ **“ဟန်နီ(ထောင်ကြီး)ရဲ့ ထွမ်းသဗျအုထိုငြိမ်းဝါစေ”**ဆိုတဲ့ ဖြောင့်ချက်နုလုံးသားကို ခံစားကြည့်ကြပါစို့။
မောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပိုင်ထောက်)-တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ရှုထောင့်မူဒင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

နလုံးသားဂွထောင့်
ပြောင့်ချက်နလုံးသား

“လွမ်းသမျှအပူတို့ ငြိမ်းပါစေ”

တန်နီ(ထောင်ကြီး)

မနွယ်လို့ခေါ်ရင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပါရစေ။ ကျွန်တော်က တပ်မတော်က ဆေးပင်စင်နဲ့အငြိမ်း
စားယားလိုက်တဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးရဲ့နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် မနွယ်ရဲ့စာကို ဖတ်ရပါတယ်။ တပ်ကြပ်ကြီးစိုးမင်းနဲ့ ကဗျာနွယ်ဆိုတာ
တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းစိုးမင်းဆိုတာ သေချာသွားတယ်။ “ကဗျာနွယ်”ဆိုတဲ့ နာမည်က နာမည်တူမရှိ

ရှုထောင့်မှခင်နှင်ရသန့်စုစုစင်

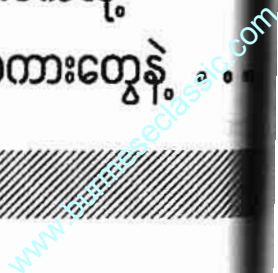
သလောက်ရှားတယ်လေ။ မနွယ်ရဲ့စာကိုဖတ်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မထောင်းတော်တော်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စိုးမင်းနဲ့ မနွယ် ပြန်မဆုံ ဖြစ်တော့တာ စာဖတ်ပြီး သိလိုက်ရတော့ မနွယ် ဘာသတင်းမှ မရဘူးဆိုတာ တော်တော်သေချာသွားတယ်။ စိတ်မထောင်းစရာဆိုပေမဲ့ မနွယ်အဖြစ်က ပိုပြီး ရင်နှင့် ဖို့ကောင်းတယ်လေ။ မနွယ်ရဲ့စာဖတ်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလို့ မရတော့မှန်း သိတာကြောင့် ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ် မနွယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ စိုးမင်းက တစ်ရင်းတစ်ရင်းထဲမှာပါ။ တော်တော်လေးလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးကျပါတယ်။ မနွယ်အ ကြောင်းကို သူပြောပြထားလို့ ကျွန်တော် မနွယ်ကို သိနေပါ တယ်။ အချိန်ရတိုင်း မနွယ်ရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ စာတွေ ထုတ်ကြည့် လွန်း စာနွေးလွန်းလို့ 'လွန်းပို'လို့ ကျွန်တော်တို့ နာမည် ပြောင် ပေးထားကြတာပါ။ စိုးမင်းက မနွယ်ကို တော်တော် လေး ချစ်ခင်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့သူတစ်ဦးပါ။ မနွယ်ဆီ စာလွှာတွေအမြဲပါးခဲ့နိုင်ခဲ့ပေမယ့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အချိန်ရ တိုင်း မနွယ်ကို သတိရလွမ်းနေတတ်တာ ကျွန်တော်တို့အ မြင်၊ အသိပါ။ တိုင်းပြည်ရဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ ရှေ့တန်းရောက်တစ်မတော်သားတွေရဲ့ဘဝက ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မပိုင်ပါဘူး။ အချိန်နဲ့တစ်ပြေးညီ လုပ်ဆောင်ရတဲ့အ တွက် ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်မှန်၊ အချိန်အတိအကျဆိုတာ မရှိပါဘူး။ တိုက်ခိုက်ရေးသမားတွေမို့ ချိန်ခါမရွေး အမြဲ အဆင်သင့်ဖြစ်နေဖို့ အမြဲပြင်ဆင်ထားရတဲ့သူတွေပါ။ တွေ ဖို့ဆုံဖို့ မဆိုထားနဲ့ လွမ်းရတာတောင် အပြေးအလွှား အချိန်

ကျပ်ကြီးမှာ ပင့်သတ်ခိုးရှိုက်နေရတာပါ။ သူများတွေလို ချစ် စထားတွေ တီတီတာတာ ချွဲခွဲဖို့ အချိန်မရတာလည်း ကျွန် တော်တို့လို ရှေ့တန်းရောက် တစ်မတော်သားတွေပါ မနွယ်။ မနွယ် ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူးတာမို့ မနွယ်အသိပါ။

ခဏအားလပ်ချိန်လေးမှာ တစ်ယောက်တစ် လှည့် ရင်ဖွင့်ကြရင်း အလွမ်းပြေသောကရင်အပူတွေကို တစ် ယောက်ရင် တစ်ယောက်ကူးစက်လို့ အားပေးဖေးမစကား တွေနဲ့ အချိန်တွေကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြတာပါ။ မနွယ်ကို အပြင် မှာ မမြင်ဖူးပေမဲ့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ရင်းနှီးဖူးသလို မနွယ်နဲ့ ပတ် သက်တဲ့အကြောင်းတွေကလည်း ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ အချိန် အားရတိုင်း စိုးမင်းနားက ထွက်သမျှအသံတွေမှာ မနွယ်ထိ

ခဏအားလပ်ချိန်လေးမှာ
တစ်ယောက်တစ်လှည့်
ရင်ဖွင့်ကြရင်း အလွမ်းပြေသော
ကရင်အပူတွေကို
တစ်ယောက်ရင်
တစ်ယောက်ကူးစက်လို့
အားပေးဖေးမစကားတွေနဲ့

ရှုထောင့်မှခင်နှင်ရသန့်ဗဝဇင်း

နှင့် မပြီးပါဘူး။ စကားကြုံတိုင်း ကဗျာအကြောင်း၊ စာအကြောင်းလေးတွေ ပြောဖြစ်တိုင်း ကဗျာဆန်တဲ့သူချစ်သူမနွယ်ကို လွမ်းမဆုံးနိုင်ဖြစ်ခဲ့တာလဲ စိုးမင်းပါပဲ။ ဘယ်အချိန်ဆုံရမလဲဆိုပြီး လက်ချိုးရေတွက်နေတဲ့သူပါ။ တာဝန် ကျေပွန်တဲ့ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ အလုပ်ချိန်မှာ အလုပ်ထို အလေးထားဆောင်ရွက်သလို အားလပ်ချိန်ခဏလေးမှာ တောင် မနွယ်ကိုမေ့မထားတဲ့သူက စိုးမင်းပါပဲ မနွယ်။ မနွယ်အပေါ် ချစ်တတ်လွန်းတာကြောင့် ကျွန်တော်သိတာ မြင်တာ ကြားတာကို တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပြတာပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ စိုးမင်းက တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကွန်ဟိန်းဘက် ထို တိုက်ပွဲထွက်ရတယ်။ တော်တော်လေးလည်း ပြင်းထန်တယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာပဲ စိုးမင်းကျသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်

ကတော့ ခြေတစ်ဖက်ဖြတ်လိုက်ရတယ်။ နောက်တော့တစ်ကနေ ဆေးပင်စင်နဲ့ အနားယူလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် အခုအချိန်ထိ စိုးမင်းကို သတိရနေပါတယ်။ မနွယ်ကို သတင်းပေး ဆက်သွယ်ချင်ပေမဲ့ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ရောက်နေမှန်းလဲ ကျွန်တော်မသိတော့ မဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ စိုးမင်းရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောမပြနိုင်ခဲ့ဘူးပေ။ စိုးမင်းရဲ့ ရင်ဖွင့်အလွမ်းစာအုပ်လေး ကျွန်တော်လက်ထဲမှာ ရှိနေပါသေးတယ် မနွယ်။ တိုက်ပွဲမထွက်ခင်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စာအုပ်လေးကို ကာယကံရှင်လက်ထဲရောက်အောင်ပို့ပေးဖို့ ကတိပြုပြီးသားပါ။ မှာစရာတွေ ပြောစရာတွေ အရေးကြီးတာတွေ စစ်မထွက်ခင်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလွမ်းပွဲတင်သံတွေကို ကြားစေဖို့အတွက် ခဏ

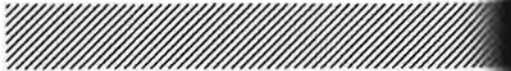

အားလပ်တဲ့အချိန်လေးမှာ စာရေးကြတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူ
ကို ပြောပြခွင့်မရတဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ၊ အလုပ်ထဲမှာ
ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အကြောင်းတွေ၊ ပျော်တာ၊ စိတ်ညစ်တာတွေ
ကို တိတ်တခိုးဖွင့်ထုတ်ထားတဲ့ ဆည်ပေါက်ကလေးပါ။

ကျွန်တော့်မှာလည်း ချစ်သူရှိနေတဲ့ အချိန်ပေါ့။
ခံစားချက်တူချင်းဆိုတော့ ပိုပြီးရင်ဖွင့်လို့ကောင်းတယ်လေ။
တိုက်ပွဲနဲ့ ရှေ့တန်းထွက်ရပြီဆို စာအုပ်လေးတွေကို တစ်နေ
ရာတည်းမှာ အတူတူသိမ်းခဲ့ကြတယ်။ စစ်တိုက်ထွက်ရပြီဆို
အသက်ကခန္ဓာမြဲဖို့ မရေရာတဲ့အလုပ်ပါ။ အသက်နဲ့ရင်းရတဲ့
ပွဲတွေချည်းပါပဲ။ ရန်သူတွေနဲ့တွေ့ပြီဆိုရင် အနိုင်မခံအရှုံးမ
ပေးဘဲ စစ်သားဆိုတဲ့အတိုင်း သွေးရဲပါတယ်။ အဲဒီလို သွေး
ရဲလို့ပဲ စိုးမင်းကျခဲ့ရတာ။ ပြန်ပြောရရင် ရင်နာပေမဲ့ မွန်မြတ်
တဲ့သေခြင်းတရားကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူပါ။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တန်း
ထွက်တဲ့အချိန် အခါမဲ့မိုးတွေရွာကျလာခဲ့တယ်။ မိုးကလည်း
ရပ်လိုက်ရွာလိုက်နဲ့ တစ်ညလုံးပဲ။ ကျွန်တော်တို့တွေ ရိက္ခာ
ခြောက်တွေကိုပဲ စားခဲ့ရတယ်။ အဝတ်စုံတွေနဲ့ တစ်ညလုံး
မိုးလင်းခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့မိုးက သုံးရက်ဆက်တိုက်ပဲ။
အအိပ်ပျက်၊ အစာငတ်ခံရတာ ကျွန်တော်တို့စစ်သားတွေ
ဘဝပါမနွယ်။ တော်ရုံဖွဲ့ တော်ရုံသတ္တိနဲ့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့လည်း လူပါပဲ။ အားငယ်တဲ့အချိန်၊ ကြောက်တဲ့
အချိန်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ အိပ်ရေးပျက်နေတဲ့အချိန်
အစားနည်းနေတဲ့အချိန်မှာ တိုက်ပွဲဖြစ်တာပါ။ သူတို့ဘက်က
အကျများသလို ကျွန်တော်တို့ဘက်လည်း မနည်းပါဘူး။ စစ်

ကျွန်တော့်မှာလည်း
ချစ်သူရှိနေတဲ့
အချိန်ပေါ့။

ခံစားချက်တူချင်းဆိုတော့
ပိုပြီးရင်ဖွင့်လို့ကောင်းတယ်လေ။
တိုက်ပွဲနဲ့ ရှေ့တန်းထွက်ရပြီဆို

သတင်းမို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါနဲ့ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်မဖြေ
လိုတဲ့အတွက် ချန်ခဲ့ပါရစေရော မနွယ်။ အဖြစ်အပျက်ထိ
ပြောပြချင်ပါတယ်။ တိုက်ပွဲကအမှောင်ကိုကူးလာပြီး မနွယ်
သေးဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ စိုးနိုင်က ပေါင်ကိုထိပြီးပစ်ကျသွား
တဲ့အချိန် စိုးမင်းက ပစ်ထွက်ထွက်ပြီး စိုးနိုင်ကိုကာထားသ
တယ်။ စိုးနိုင်ကို ဆွဲပြီးပြန်အထုတ်မှာ စိုးမင်းကျည်သင့်သွား
တာပဲ။ ဆီးစပ်ကိုမှန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကိုပြ
သယ်တဲ့အချိန်အထိ သူသတိကောင်းပါတယ်။ တစ်ချက်တစ်
မဲ့ဘူး။ တကယ့်ယောက်ျားကောင်းပါ။ စိုးနိုင်ကတော့ ငယ်
လမ်းလုံးစိတ်မကောင်းလို့ မျက်ရည်တွေကျနေတယ်။ ကျွန်
တော်တို့တော့ စာအုပ်ကိုမနွယ်ဆီပို့ပေးပါလို့ ပြောသွားတယ်

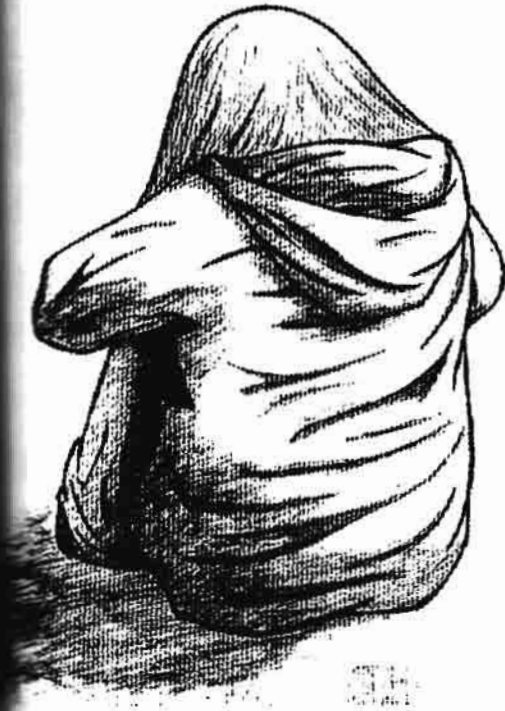
ရှုထောင့်အသင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

အုပ်ထဲက စကားတွေက သူ့ရင်ထဲကစကားတွေပါ။ မနွယ်
ထပ်ပြီး သူ့ကိုနားလည်မှာပါတဲ့။ စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ချစ်
သူဆိုတော့ သူ့မျှားချစ်သူမိန်းကလေးတွေလို ပျော်ရွှင်မှုတွေ
မပေးနိုင်ခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ပြောသွားပါတယ် မနွယ်။ သူက
ဆရာ ကျန်တဲ့သူတွေကိုလည်း စနောက်နေသေးတယ်။ ပြီး
ဆရာ သူသိပ်ကြိုက်တဲ့ စိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ “မင်းခယောကျ်ား”
ဦးချင်းကိုဆိုရင်း ဆုံးသွားခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သေခြင်းတရားကို သူမ
ကြောက်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ငိုခဲ့ရပါတယ်။ သူပေးစေချင်တဲ့စာ

အုပ်ကို ဘယ်ဆီပေးရမှန်းလည်းမသိလို့ သိမ်းထားခဲ့တာ
ဆယ်စုနှစ်တောင်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ ဒီစာအုပ်လေး မပေးနိုင်
သေးတာကို စိတ်ဘဝင်မကျနိုင်ခဲ့တာလည်း ကြာပါပြီ။ သူမရှိ
တဲ့နောက်ပိုင်း ရှေ့တန်းထွက်ရင်လည်း မှာတမ်းမြွေပြီး
ထွက်ခဲ့တာလည်း အလုပ်တစ်ခုလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း
ရှေ့တန်းမှာထိခိုက်မိပြီး ခြေထောက်တစ်ချောင်း ဖြတ်လိုက်
ရတယ်။ အဲဒီနောက် တပ်ကနေ ဆေးပင်စင်နဲ့ အနားယူ
လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ချစ်သူကတော့ ဇနီးမယားအဖြစ်
ကျွန်တော်ဘေးမှာရှိနေပေမဲ့ ဒီစာအုပ်နဲ့စိုးမင်းကတော့ ကျွန်
တော် ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားဖြစ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေ
ခဲ့တယ်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း သတိရသလို လက်လှမ်း
မီရာ စုံစမ်းပေမဲ့ မနွယ်ရဲ့သတင်းကို မရခဲ့ဘူး။ ဝန်ထမ်း
တွေဆိုတာကလည်း ကျရာနေရာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတဲ့
ဘဝဆိုတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တဲ့ ဘဝတွေပါ။
ကျွန်တော်ရင်မှာ အကြွေးတင်နေတဲ့ စိတ်ကလေး အခုမှ
ဘဝင်ကျတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ မနွယ်ရယ် ဘဝင်ကျတယ် ဆိုပေမဲ့
သတင်းကောင်းမပေးနိုင်ခဲ့လို့ အားနာတယ်ဗျာ။ မနွယ်မျှော်
လင့်သလို မဖြစ်လာပေမဲ့ အဖြေကိုခွဲခွဲခြားခြား သိနိုင်တာကို
တော့ ဖြေသာပါတယ်။ မနွယ်ထင်သလို စိုးမင်းက မျက်နှာ
သစ်ရှာသွားတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဘဝခြားသွားခဲ့တာပါ။ စိုးမင်းက

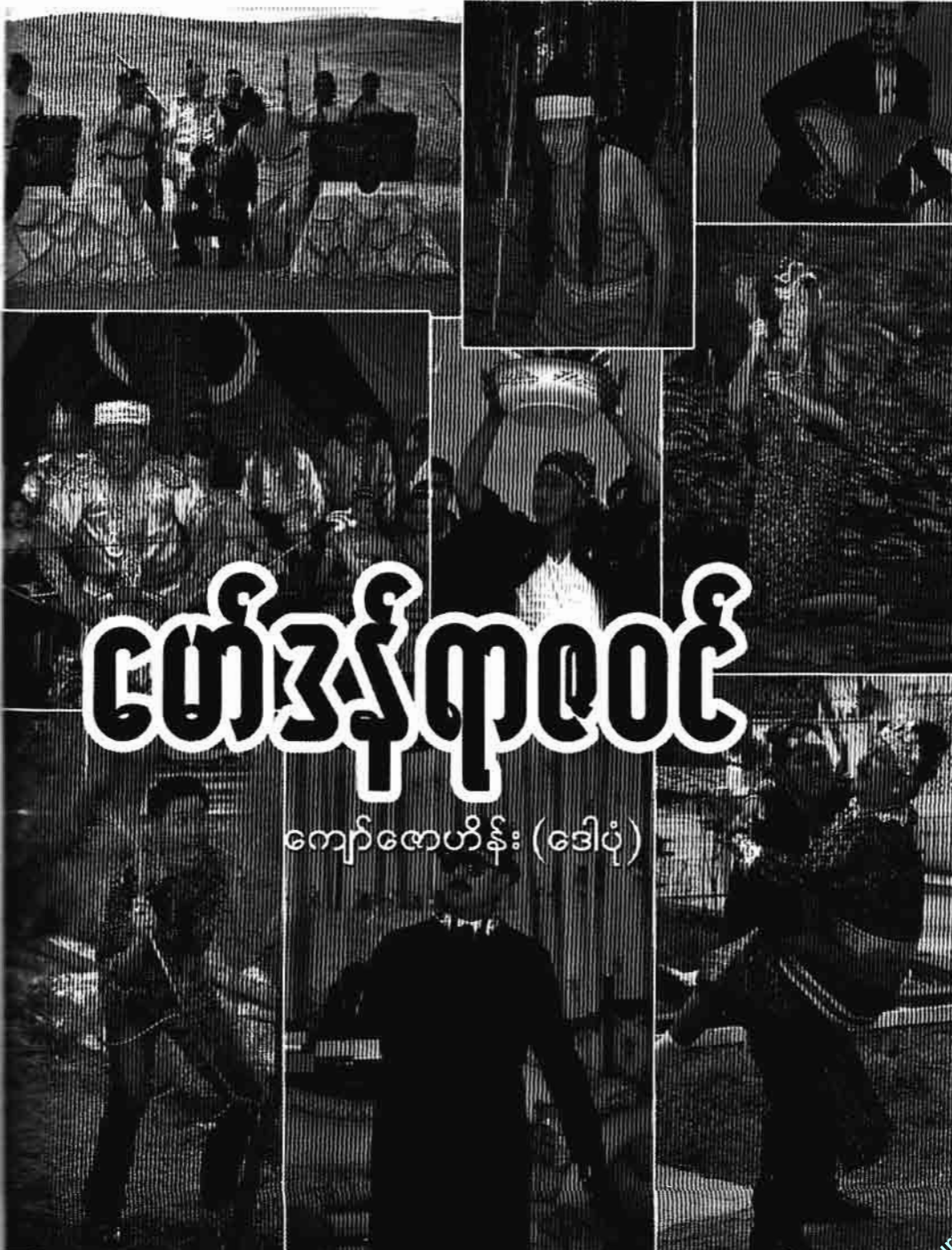

သစ္စာရှိတယ်။ သတ္တိရှိတယ်။ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်အပြည့်ရှိတဲ့
 စစ်သားကောင်းပါဗျာ။ ဒါကိုတော့ မနွယ်ဂုဏ်ယူပါ။ မနွယ်ရဲ့
 စာထဲမှာတွေ့တဲ့အတိုင်း ဝေါလော့ရွာကို ဒီစာအုပ်ပို့ဖြစ်အောင်
 ကျွန်တော်ပို့လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မလာနိုင်တဲ့
 အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျန်းမာရေးက
 လည်း သိပ်မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်တပည့်လေး
 ကို ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ မနွယ်ရဲ့လက်ထဲရောက်အောင်လို့
 စာတိုက်ကနေတောင် မပို့ခိုင်းတာပါ။ ကြားထဲမှာ ပျောက်ရှု
 သွားမှာ ကျွန်တော်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ စိုးမင်းရဲ့စကားကို ကျွန်
 တော်ဖြည့်ဆည်းရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်လေ။ တာဝန်သက်
 သက်ချည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်
 တကယ့်ကို မှတ်မှတ်ရရဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဆိုရင်လည်း
 မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်အသက်ရှိနေတုန်းလေး ဖြည့်
 ဆည်းခွင့်ရလိုက်တာကိုပဲ ဝမ်းသာလို့မဆုံးဖြစ်ရတယ်။ မနွယ်
 စာဖတ်ပြီး မနွယ်ကိုတကယ်လေးစားပါတယ်။ သစ္စာရှိရှိ ချစ်
 ခင်မြတ်နိုးပြီး စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်မျှော်နေတဲ့မနွယ်ကို ကျွန်
 တော်တကယ်လေးစားပါတယ်ဗျာ။ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာ
 သွားတာတောင် စိတ်မပျက်အားမလျော့ မျှော်လင့်နေခဲ့တာ
 စိုးမင်းသာသီရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာပြီး ပျော်နေလိမ့်မလဲ
 မသိဘူး။

မနွယ်ရေ စိုးမင်းရဲ့စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး လွမ်း
 ဖြေလိုက်ပါ။ မနွယ်ဆီ စိုးမင်းပြန်မလာနိုင်ပေမဲ့ မနွယ်ကို
 ချစ်ခဲ့တာ စာအုပ်လေးက ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ မနွယ်ချစ်
 အတွက် ဂုဏ်ယူနိုင်ပါစေ။ စာအုပ်လေးကို မနွယ်ဆီပေး
 အောင် သတင်းတံခါးဖွင့်ပေးခဲ့တဲ့ မှုခင်းရှုထောင့်က
 မဂ္ဂဇင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရင်း မနွယ်မကြားမသိသေး
 သတင်းစကားလေးကို စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ ပြောလိုက်
 တယ်။ စိုးမင်း ကောင်းရာဘုံဘဝမှာ ပျော်ရွှင်နိုင်သလို နေ
 လည်း လွမ်းသမျှအပူတွေ ငြိမ်းချမ်းပါစေလို့ ဆုထောင့်
 လိုက်ပါတယ်ဗျာ။

ခင်မင်စွာ
 ခင်
 တန်နီ(ထောင်ကြံ)

ပေါ်အံ့ကုဝင်

ကျော်ဇောတီန်း (ဒေါ်ပုံ)

“မော်ဒန်ရာဇဝင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား”

ကျော်ဇောဟိန်း (ဒေါ်ပုံ)

တော်ဝင်ပတ္တမြား ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး အတွက် နေရဲမာန်ကစီစဉ်ပေးပြီး လွင်မင်းအံ့၏ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းကို ဒါရိုက်တာ ညီညီထွန်းလွင်က “မော်ဒန်ရာဇဝင်” ဟု ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးထားသည်။

ကင်မရာမင်း ကျောက်ဖြူနှင့်အတူ ပြင်ဦးလွင်မြို့ ရိုက်ကွင်းများမှာ ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ဇာတ်ကားကို ကျော်ခိုင်စိုးက တည်းဖြတ်ပေးပြီး ဇာတ်ကား နောက်ခံသံစဉ်များကိုတော့ လီယိုနတ် မောင်မောင်လွင်က ဖန်တီးဖြည့်ဆည်းပေးထားသည်။

ဤဇာတ်ရုပ်ပေါ်လွင်အောင် ခန့်စည်သူ ဝေဠုကျော်၊ ပြေတီဦး၊ ရန်အောင်၊ ထွန်းအိန္ဒြေ၊ ဝို၊ ဝတ်မှုံရွှေရည်၊ စန္ဒီမြင့်လွင်တို့နှင့် ဇာတ်ရုပ်ဇာတ်ရန်များ ပါဝင်ထားကြသည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်း မှောင်ခိုရောင်းဝယ်သူ ဦးရာမသည် A.D(၆)ရာစုမှ သာကေတတိုင်းပြည် သုဝဏ္ဏမြို့စားကြီး၏ လက်သုံးတော် ဆေးပုရပိုက်ကို ရောင်းချရန်ညှိနှိုင်းနေစဉ် သူခိုးကြီး စံစားဆိုးနားထောင်ပြီး အဆိုပါ ပုရပိုက်ကိုရအောင် နှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်ရာ ဦးရာမ အလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး ပုရပိုက် လုံခြုံရေးအတွက် ရုပ်ရှင်လူကြမ်း မိုးသီးနှင့်အဖွဲ့ကို ငှားရမ်းလိုက်ရသည်။

နေခန့် ကျော်ကြားမှာ ယောက်ဖတစ်ဝမ်းကွဲများ ဖြစ်ပြီး နေခ၏ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြာသစ်၊ အစ်မဖြစ်သူ ကြင်နာသစ်တို့နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ကြသည်။ နေခမှာ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိဘဲ ရုပ်ရှင်မင်းသားရူးဖြစ်ပြီး ကျော်ကြားမှာ တက္ကစီမောင်းသူ ဖြစ်သည်။ တက္ကစီပိုင်ရှင် ကားရောင်းလိုက်၍ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေသော ကျော်ကြားမှာ စပေါ်ငွေများ ဘောလုံးပွဲလောင်းကြေးရှုံးသွားသဖြင့် အိမ်ပေါ်တင်ကျွေးထားရသော ဒေါ်ကြာသစ်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ သမက် ကျော်ကြားနှင့် တူနေခကို အိမ်ပေါ်မှ နှင်ချလိုက်တော့သည်။

နေခနှင့်ကျော်ကြားတို့ မိုးသီးနှင့် ဆက်

ရွှေတောင်မှူးနှင့် ရသေ့မင်းတို့

သွယ်မိပြီး ပုရပိုက်စောင့်ရှောက်သည့် လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်ကြစဉ် သူခိုးကြီးစံစား လက်ချက်ဖြင့် ပုရပိုက်ပျောက်ဆုံးသွားရာမှ နေခ နှင့် ကျော်ကြားတို့မှာ ကြံရာပါအ ဖြစ် စွပ်စွဲခံရကာ ထွက်ပြေးရာမှ သာကေတတိုင်းပြည်၊ သုဝဏ္ဏ အုတ်မြို့ရိုးပျက်အား ကားနှင့်ဝင်တိုက်မိပြီး ၂၁ ရာစုမှ A.D ၆ ရာစုသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

A.D ၆ ရာစုအတွင်း နေခနှင့်ကျော်ကြား တို့ တကွတပြားစီဖြစ်ကာ နေခက သုဝဏ္ဏမြို့စား ကြီး၏ သမီးတော်လေးဆီရောက်ရှိသွားပြီး ကျော် ကြားမှာ ဒီသပါမောက္ခဆရာကြီးထံ ရောက်ရှိသွား တော့သည်။ သမီးတော်လေး စောင့်ရှောက်ထား

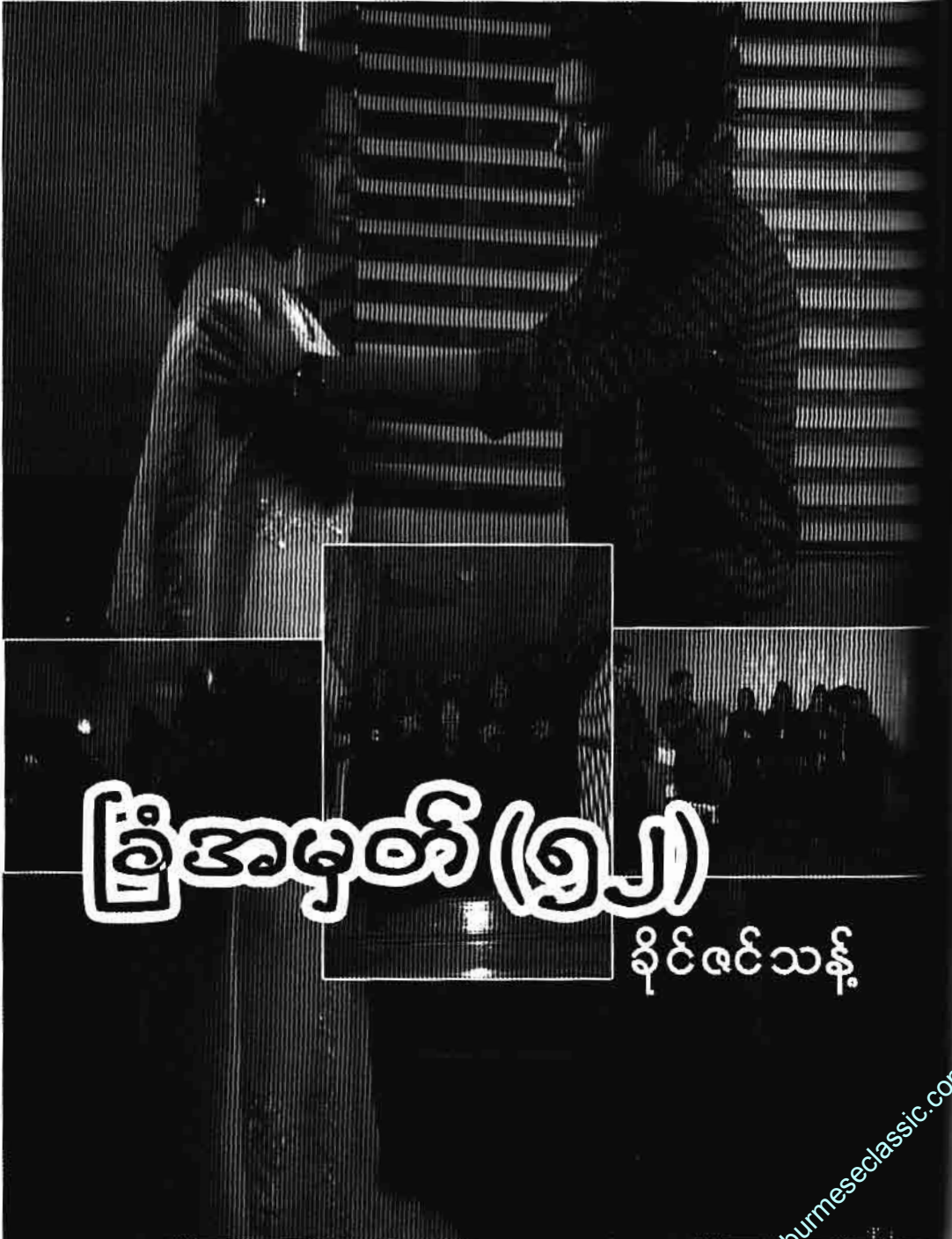
သော နေခမှာ ရဲမက်တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရကာ သူလျှို့အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး သေဒဏ်ချမှတ်ခံရကာ အသတ်ခံရခါနီးတွင် ကျော်ကြားကားဖြင့် ရောက် လာကာ ကယ်ထုတ်သွားတော့သည်။ ၂၁ ရာစုသို့ ပြန်နိုင်ရန် အုတ်နံရံကို ကားဖြင့်ပြန်ဝင်တိုက်ပြီး ကြိုးစားကြသော်လည်း ၂၁ ရာစုသို့မရောက်ဘဲ သတိလစ်မေ့မြောသွားကြသည်။

သတိလစ်နေသော နေခနှင့် ကျော်ကြား တို့မှာ ဗေဒါရီ (ကြင်နာသစ်နှင့်ရုပ်တူသူ)က ကယ် တင်သွားပြီး သိဒ္ဓိရှင်ဆရာမကြီး (ဒေါ်ကြာသစ်နှင့် ရုပ်တူသူ)ထံ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။ သိဒ္ဓိရှင် မကြီးက သုဝဏ္ဏမြို့အုတ်ရိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီး နက္ခတ်ကြိုချိန် နောက်ရစ်ရက်တွင်မှ ၂၁ ရာစုသို့ ပြန်နိုင်မည့်အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

နေခနှင့် ကျော်ကြားတို့ ဗေဒါရီ အကူ အညီဖြင့် မြို့စားကြီး၏ ဆေးပုရပိုက်ကို ခိုးယူရန်ကြံ စဉ်စဉ် သမီးတော်လေးမှာလည်း နေခ၏စိတ်ဖြင့် စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရရာ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး က သမီးတော်လေးအား ကြင်ဖက်တော်ရွေးချယ် ပေးလျှင် ဝေဒနာသက်သာနိုင်ကြောင်း လျှောက် တင်လေရာ မြို့စားကြီးက လေးတင်ပွဲကျင်းပပြီး ကြင်ဖက်တော် ရွေးချယ်မည်ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက် လေသည်။

ဘာတွေ့ဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာ စောင့်မျှော် ကြည့်ရှုကြပါရန်။

ကျော်ဇောဟိန်း(ဒေါ်ပုံ)

ခြံအမှတ် (၅၂)

ခိုင်ဇင်သန်း

ရွှေထောင်ပျားနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ခြံအမှတ်(၅၂)

ခိုင်ဇင်သန့်

မာန်ထက်ချီ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးအတွက် မစန်းစန်း ဝင်း(မော်လမြိုင်)စီစဉ်ပေးပြီး ဒါရိုက်တာ ပြည်ဟိန်းသီဟက ဇာတ်လမ်းဖန်တီးရေးဖွဲ့၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးဖွဲ့ကာ ကိုယ်တိုင်သရုပ်ဖော်အသက်သွင်း ရိုက်ကူးထားသည့် “ခြံအမှတ်(၅၂)” ဗီဒီယိုကားကို မာန်ထက်ချီ ဗီစီစီစက်ဖြင့် ကိုသူရက တည်းဖြတ်ထားပြီး နောက်ခံသံစဉ်များကို ဂီတမှူး ဝင်းကိုက ဖန်တီးထားပါသည်။

ဟိန်းဝေယံ၊ မိုးဟေကို၊ 5 Stars အဖွဲ့မှ

အောင်သော်၊ အောင်မော်၊ မျောက်ရှုံး၊ ကြာစိ၊ ကျင်ဂုက်၊ ဆင်မ၊ တိမ်ညွန့်တို့နှင့် ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန်များ ပါဝင်ထားကြသည်။

အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့၍ သရဲဖြစ်နေသော သရဲကြီးငါးကောင်နှင့် တစ္ဆေသရဲများအကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးရန်ကုန်ကြမ်းများရှာနေသော စာရေးဆရာလေး မောင်မောင်လွင် ....

မိဘများမှာ ကားမှောက်၍ သေဆုံးသွားကြသဖြင့် ကျန်ရှိနေသော သမီးလေးမှာ အားကိုးစရာမရှိဘဲ ဥစ္စာစည်းစိမ်များဖြင့် အထီးကျန်ဖြစ်ကာ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်တွင် ထိုအိမ်ကြီးမှာ အစိမ်းသေဟု နာမည်ကြီးကာ လူသူ မရှိဘဲ အထီးကျန်စွာတည်ရှိနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုအိမ်ကြီးအတွင်း ရတနာပစ္စည်းများ မြှုပ်ထားသည်ဟူသော သတင်းကြောင့် ရတနာ လာတူးကြသူများပင် ရှိကြသည်။ သို့သော် ထိုအိမ်ကြီးတွင် ကြီးစိုးနေသော သရဲကြီးငါးကောင်၏ ခြောက်လန့်မှုကြောင့် တစ်ယောက်မျှမအောင်မြင်ချေ။

သရဲကြီးငါးကောင်မှာ တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီပင် အစွမ်းရှိကြသည်။ နံပါတ်တစ်သရဲမှာ ဂျပန်ခေတ်က ဗုံးပေါက်သေဆုံးရာမှ မကျွတ်သော ဂျပန်သရဲပင်။ ဒုတိယသရဲမှာ အိန္ဒိယပြည်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ အလည်အပတ်လာစဉ် လမ်းဖြတ်ကူးရင်း ဘတ်စ်ကားတိုက်၍ သေဆုံးရာမှ အစွဲကြောင့်သရဲဖြစ်ရသူ ဖြစ်သည်။ တတိယသရဲမှာ တရုတ်လူမျိုး

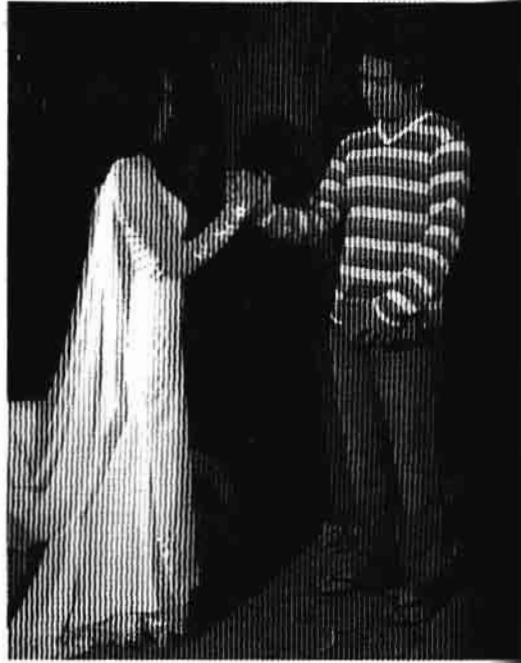
www.burmeseclassic.com

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြေဈေးကောင်းနေ၍ မြေလာဝယ် ရာမှ တိုက်ပေါ်မှပြုတ်ကျပြီးအစွဲကြောင့် သရဲဖြစ်ရ ပြန်သည်။ စတုတ္ထသရဲကတော့ မြန်မာပြည်မှ သရဲ။ ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်ခြင်း၊ ဒေါ်လာဈေးကြီးမြင့်ခြင်း နှင့် ကားဈေးများကျခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဘဝ ပျက်အရှုံးပေါ်ကာ စိတ်ညစ်၍ သတ်သေခဲ့သော လုပ်ငန်းရှင် သရဲ။ နောက်ဆုံး ပဉ္စမမြောက် သရဲမှာ မူ အမေရိကန်လူမျိုး မြန်မာပြည်အလည်အပတ် လာစဉ် မီးပျက်သည်နှင့်ကြုံပြီး မီးစက်နှိုးရာမှ အရှိန် လွန်ကဲ၍ နောက်စိကွဲကာ သေဆုံးခဲ့ရာမှ အစွဲ ကြောင့် သူလည်းသရဲဖြစ်ရပြန်သည်။

ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်ဒေသ မဟုတ်သော ကြောင့် နေရာမရှိကာ နောက်ဆုံး မြန်မာသရဲအကူ အညီဖြင့် ထိုအိမ်ကြီးတွင် နေကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် စာရေး ဆရာလေး မောင် မောင်လွင်နှင့် တပည့်ကျော် ဆင်ပေါက် ထိုအိမ် ကြီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဆရာသမား၏ အတင်းခေါ်ဆောင်၍သာ လိုက်ခဲ့ရပြီး သရဲဆိုလျှင် သေးထွက်အောင်ပင် ကြောက်သော တပည့်ကျော် ဆင်ပေါက်ခမျာ တစ်ကိုယ်လုံး စိပ်ပုတီးများဆွဲပြီး ပရိတ်ချည်ကြိုးများ တစ်ကိုယ်လုံးပတ်၍နေလေ သည်။

အိမ်ကြီးသို့ စတင် ရောက်သောနေ့တွင် ပင် ဦးစွာ အိမ်ရှင်မလေး ယွန်းဝတီ၏ ဓာတ်ပုံကို မြင်ပြီး မောင်မောင်လွင်၏ မသိစိတ်က တိတ်တခိုး ချစ်မိသွားသည်။ ထို့နောက် ရှေးဘဝက ရေစက်

ကြောင့် ယွန်းဝတီ၏ဝိညာဉ်ကို မောင်မောင်လွင် တွေ့ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ယွန်းဝတီနှင့် ရင်းနှီးခင်မင် ခွင့်ရခဲ့ပြီး ယွန်းဝတီ ကျွတ်တန်းဝင်ဖို့ မောင်မောင် လွင်မှာ စီစဉ်လေတော့သည်။ ထိုအခါ သရဲ ငါး ကောင်ကလည်း သူတို့လည်း ဒီဘဝမှ ကျွတ်ချင်ကြ၍ မောင်မောင်လွင်အား ကိုယ်ထင်ပြုကာ အကူ အညီတောင်းကြလေသည်။ သရဲငါးကောင်မှ ထိုအိမ်အတွင်းမြှုပ်ထားသော ရွှေအိုးများထားရ နေရာကိုသိပြီး မောင်မောင်လွင်အား ပေးသည့် ဇာတ်လမ်းနိဂုံး အဆုံးသတ်မည့်ကိုတော့ မောင်မောင်လွင် ထက်ချီဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးမှ ဖြန့်ချိပေးသည့်အခါ ဆက်လက် ကြည့်ရှုခံစားကြစေချင်ပါသည်။

ခိုင်ဇင်ဆင်

စာအုပ်စင်ရှုထောင့်

ကိုကြီးထူး

“ဂျိုတာဖေဖေနှင့် ရသဝတ္ထုတိုများ”

“စီစဉ်သူ ဆရာ ညီမေတ္တာ” ၏ အဲဒါငဲ့အဖေစာစဉ် (၄)

“ဂျိုတာဖေဖေနှင့် ရသဝတ္ထုတိုများ” စာအုပ်တွင် မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) အပါအဝင် စာရေးဆရာ၊ ဆရာမ (၃၃)ဦး၏ ကိုယ်တွေ့ခံစားခဲ့ကြရသော အဖေများအကြောင်းစုံ ပါရှိသည်။ ဝယ်ယူသိမ်းဆည်းထားသင့်သည်။ ရွှေပြည်သာစာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၀၀၀/- နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

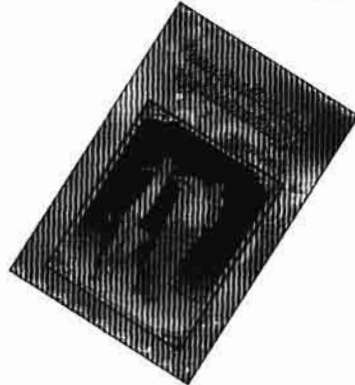
“အခြေခံရေးထောင်းသူထေသနဝညာ”

“အမျိုးသားစာပေဆုရ ဆရာမနုဿထေရ်ဝင်း”

၏ ဤစာအုပ်မှာ ၁၉၇၇ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး စာချစ်သူများ၏ တောင်းဆိုချက်အရ ယခု ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျမ်းကိုးအထောက်အထား မာတ်ဝုံများနှင့်တကွ ရေးသားထားရာ သုတေသီတိုင်း လက်ကိုင်ဆောင်ထားသင့်သည်။ ရန်အောင်စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၀၀၀/- နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“အဝေးမှ မိန်းမတစ်ဦးဖတ်သင့်သောအနီးမှ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း”

“**စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာ ဆရာအောင်ဆင့်**”သည် သရုပ်မှန်သရော်စာများကို ရေးသားနေခဲ့ရာမှ ထင်ထင်မူပြန် ငယ်ဇာတ်လမ်းကို ဆန်းသစ်စွာရေးသားထားရာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ခံစားရသည်။ အရဲစွန့်ရေးသားသူဟု သတ်ပြုမိသည်။ အောင်သွယ်တော်စာပေ ဖုန်း-၀၁ ၅၇၈၃၆၆၊ ၀၉၄ ၂၂၅၃၃၃၆၆ မှတစ်အုပ်လျှင် ၁၅၀၀/-နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“အံ့ဖွယ်ထူးခြားအိပ်မက်များ”

“**ဆရာမ ငြိမ်းငြိမ်း (ထျိုင်းထုံ)**” ၏ ဤစာအုပ်တွင် အံ့ဖွယ်ထူးခြားအိပ်မက်ပေါင်း (၁၀)အိပ်မက်၊ ပထမဆန်သောအိပ်မက် (၃)အိပ်မက်ပါဝင်သည်။ လူသည် ညအိပ်ရာဝင်သောအခါ အပြင်စိတ်က အနားယူပြီး အတွင်းစိတ်က အိပ်မက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု ဆိုထားရာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည်။ အိပ်မက်ဗဟုသုတလေ့လာသူများအတွက် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိနိုင်သည်။ ရန်အောင်စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၁၅၀၀/-နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“ကလောင်စုံစုံ ပန်းစေတမန်”

မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း၊ စာရေးနည်းလမ်းညွှန်သင်တန်း အမှတ်စဉ် (၄)ဆင်း သင်တန်းသား၊ သင်တန်းသူများ၏ ဒုတိယမြောက်လုံးချင်းဖြစ်သည်။ ပထမ “ကလောင်စုံ ပန်းစေတမန်” လုံးချင်းကို ထုတ်ဝေခဲ့သေးသည်။ ကဗျာ (၁၆) နှစ်၊ ဆောင်းပါး (၉)ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတို (၈)ပုဒ်၊ ဝတ္ထုလတ် (၃)ပုဒ် ပါရှိရာ ကလောင်သစ်များဟု မထင်ကြရာဘဲ တန်းဝင်ရသော သုတစွယ်စုံပါရှိရာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။ ရန်အောင်စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၅၀၀/- နှုန်းဖြင့် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

ထိုဖြိုးထူး

တစ်လတာသင့်ကံကြမ္မာ

၂၀၂၄ ခုနှစ်
တက္ကသိုလ်စမ်းမေးခွန်း

တနင်္ဂနွေ

တနင်္လာ

လက်နှင့်ထိလျှင်ပင် ရွှေအတိဖြစ်သည်ဟူသော ပုံပြင်ထဲက လက်ကိုရရှိသူ တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးကဲ့သို့ဖြစ်နေမည်ကာလ။ ရိုးသားခြင်း၊ မှန်ကန်တိကျခြင်းတို့ကြောင့် ဆုံမိသူတိုင်း၏ အထင်ကြီးလေးစားမှုကို လက်ခံရရှိပေလိမ့်မည်။ အကြံပေး၊ တူညီသူတို့နှင့်ကြုံရလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေး ကောင်းစေရန် လမ်းမှန်မှန်လျှောက်ပါ။ အရက်သေစာနှင့် အပျော်အပါးရှောင်ပါ။

သင့်နှလုံးသားအဘိဓာန်မှာ အချစ်ကို စာလုံးပေါင်းခွင့်ရမည်။ အကြင်နာ၊ မေတ္တာများစွာ ချစ်သူကို အသက်ထက်တန်ဖိုးထား ချစ်မိနေမည်။

- ထီထိုးရမည့်နေ့** - ကြာသပတေး၊ တနင်္လာ။
- အထိုးပေးဝထန်း** - (၃ ၈ ၆) (၇ ၈ ၁)
- ထကြာ** - ယောဂီဝတ်ကို ဆေးနှင့်ငွေလျှူပါ။

လှပသော မွှေးရနံ့များကို ပိုက်ထွေးရှုရှိုက်ခွင့်မည့်ကာလ။ အရာရာကို စိတ်ဝင်စားနေပေလိမ့်မည်။ ဘက်မလိုက်သူတစ်ဦးအဖြစ် လူအများ၏လေးစားချစ်မှုကို ရရှိပေလိမ့်မည်။ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝသူတို့တစ်ပါးသူကို အကူအညီနှင့်အကြံဉာဏ်ပေးတတ်သောကြောင့် အောင်မြင်ပျော်ရွှင်ရမည်။ ကျန်းကျန်းမာမာပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေမည်။

ချစ်သူအပေါ် ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်ရထူးရန် မမျှော်ကိုးဘဲ ချစ်နေလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ အမှားမှန်သမျှကို အပြစ်မမြင်ဘဲ ခွင့်လွှတ်ချစ်ခင်နေမည်။

- ထီထိုးရမည့်နေ့** - အင်္ဂါ၊ တနင်္ဂနွေ။
- အထိုးပေးဝထန်း** - (၁ ၈ ၂) (၇ ၈ ၂)
- ထကြာ** - စနေထောင့်မှာ ပန်းများများလျှူပါ။

အင်္ဂါ

ကို ပေါင်းစပ်ကာ ကြိုးစားသင့်၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် ရာသီပေါ်အသီးအနှံများကို စားသုံးသင့်၏။

အမွေးအတောင်စုံစုံ ကြက်ကလေးသဖွယ် ဖွင့်ပြိုင်ရင်ဆိုင် တက်ကြွပြီး အားမာန်ပြည့်ဝနေမည်ကာ ဝ။ ဆန္ဒနှင့်ဘဝ ထပ်တူကျရန် ကြိုးစားနေရပေလိမ့် မည်။ မှန်ကန်သောအတွေးကြောင့် တိုးတိုးတန်းတန်းဖြစ် နေသောကိစ္စရပ်ကို အဆင်ချောသွားလိမ့်မည်။ ကျန်းမာ စေရန် ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်သင့်၏။

ဖူးစာရေးနတ်က သင့်အတွက် လှပလွန်းသော အချစ်အိပ်မက်ကလေးတစ်ခု ဖန်တီးပေးလိမ့်မည်။ အ ချစ်ကံကောင်းပြီး ခမ်းနားထည်ဝါသော အချစ်ခရီးလမ်း ကို စတင်လ်အပြည့်နှင့် လျှောက်ခွင့်ရပေလိမ့်မည်။

သင်နှင့် ဘုဘောက်ကျနေသူလေးနှင့် ခပ်ငြိငြိ ဖြစ်သွားရတတ်သည်။ အချစ်ရေးမှာ ဆန္ဒမစောသင့်။ သောမကြီးသင့်ပေ။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။
အထျိုးပေးဝထန်း - (၇ ၈ ၀) (၉ ၈ ၉)
ထကြာ- မွေးနံထောင့်မှာ တံခွန်၊ ကုက္ကားနှင့် ရွှေထီး လှူပါ။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး ကြာသပတေး။
အထျိုးပေးဝထန်း - (၂ ၈ ၈) (၇ ၈ ၇)
ထကြာ- ငှက်စာကျွေးပါ။

ကြာသပတေး

ဗုဒ္ဓဟူး

ကန်ရေပြင်ပြာလဲ့လဲ့မှာ ကြာဖြူ၊ ကြာနီစသည့် ကြာမျိုးစုံဖူးပွင့်ဝေမြိုင်နေခြင်းကို စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ တွေ့ မြင်နေရမည်ကာလ။ စုတ်ရောလာဘ်ပါ အထူးဝင်ပေလိမ့် မည်။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေတိုက်တာကိစ္စ အိုကေသွားလိမ့်မည်။ ဟိတ်တန်လုပ်ပြီး ကြားဝါတတ်သောဝါသနာကို ဆင်ခြင် သင့်၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးကောင်းဝါးကောင်း တွေ့မည်။

ပြိုင်မြင်းတစ်အုပ် ပြေးလာသည်နှင့်ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံရတတ်သောကာလ။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း စရာ၊ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင်ဖြေရှင်းစရာများနှင့် ကြုံရပေလိမ့် မည်။ အသိ၊ သတိနှင့် လှုပ်ရှားသွားလာသင့်၏။ “မြင်း” တောင်းခွာလိပ်မှုမျိုးမကြုံရစေရန် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပီရိယ

အချစ်အိပ်မက်ဆိုးမှ နှိုးထခွင့်ရပေလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ မာယာထောင်ချောက်မှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရမည်။

နှလုံးသားသည် ရင်ခုန်သံတို့ တိုးတိတ်လျက် ပကတိ တည်ငြိမ်နေပေလိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

အမျိုးဝေးဝထန်း - (၃ စ ၆) (၇ စ ၇)

ထကြာ- ကလေးများကို ကောက်ညှင်းပေါင်းဒါနပြု ကျွေးပါ။

စနေ

သောကြာ

တံတရားကို ဉာဏ်ကစားနေမည့် ကာလ။ ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် တက်လမ်းပွင့်ပေလိမ့်မည်။ လူ တကာ၏ လိုက်လံပျံ့ပြန့်စွာ အရေးပေးမှုကို ခံရလိမ့်မည်။ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုခံရဖွယ်ရှိသည်။ သူတစ်ပါးကို ချီးမွမ်း ထောမနာပြုရန် မမေ့ပါနှင့်။ ကျန်းမာရေးကောင်းစေရန် ရေကောင်းရေသန့်ကို သောက်ပါ။ ရေတို ကြိုချက် သောက်ပါ။

အချစ်ရေးမှာ မိမိ၏နှလုံးသားရင်ခုန်သံကို မိဘ များ၏အန္တကြောင့် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရလိမ့်မည်။ ချစ်ခြင်း ရင်ခုန်သံများကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရမည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ။

အမျိုးဝေးဝထန်း - (၃ စ ၀) (၄ စ ၇)

ထကြာ- အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်ရွတ်ဖတ်ပါ။

လိုတရ ဆီမီးခွက်ကို လက်ဝယ်ရရှိမည့်ကာလ အဏ္ဏာရီသန်သန် ပေးအပ်လာမည့် ကံအခွင့်အလမ်းများ နှင့် ကြုံရပေလိမ့်မည်။ အပြင်ပန်းသဏ္ဍာန်က မာယော ခက်ထန်သော်လည်း အတွင်းစိတ်က ပျော့ပျောင်းနေပေလိမ့်မည်။ သူတစ်ပါးအကူအညီနှင့် အကြံပေး ချက်များမယူဘဲ မှန်ကန်သောဆုံးဖြတ်ချက်များ ချနိုင်မည်လိမ့်မည်။ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်သောကြောင့် မိကျန်းမာရေးကို မိမိဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်သင့်၏။

မိမိ၏ ချစ်သူချောလေးကို ဖူးဖူးမှတ်ချစ်ခင်မလိမ့်မည်။ ချစ်သူလေးကို အများသူငါမျက်စိစပါးမွေးနှုတ် လောက်အောင် သဲသဲကဲကဲ ချစ်နေလိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ။

အမျိုးဝေးဝထန်း - (၅ စ ၀) (၁ စ ၂)

ထကြာ- ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်တော်ကို ပွားစွာ ရွတ်ဖတ်ပါ။

တက္ကသိုလ်စိုးရိမ်

www.burmeseclassic.com